

© Yüzakı Yayıncılık

Yüzakı Dizisi - 14

Dizgi ve Mizanpaj

M. Ali EŞMELİ - M. Asım KÜÇÜKAŞCI

Kapak ve Sayfa Düzeni

Yüzakı Grafik (Abdullah KÜÇÜKAŞCI)

Hatlar

Filibeli Ârif, Halim ÖZYAZICI,
Hâşim el-Bağdâdi, M. Şefik Efendi,
Emre ÖZDEMİR.

Baskı

Elma Basım : (0212) 697 30 30

ISBN : 978-605-9214-31-5

Sertifika No : 17056

İstanbul 2018

Adres

YÜZAKI YAYINCILIK

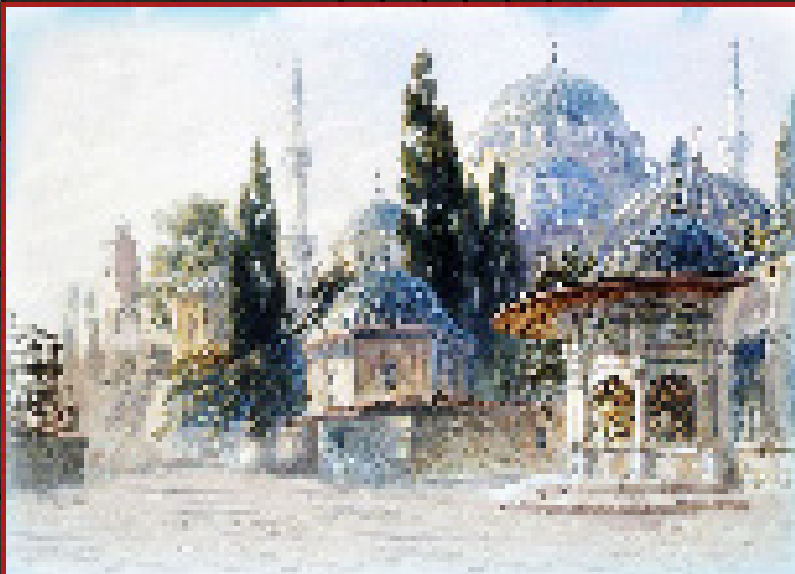
Eyüp Sultan Mahallesi İmam Hatip Caddesi

No: 24 A Blok D: 10 34885 Sancaktepe / İSTANBUL

Tel: (0216) 532 44 44 Faks: (0216) 532 44 46

İnternet Sitesi : www.yuzaki.com

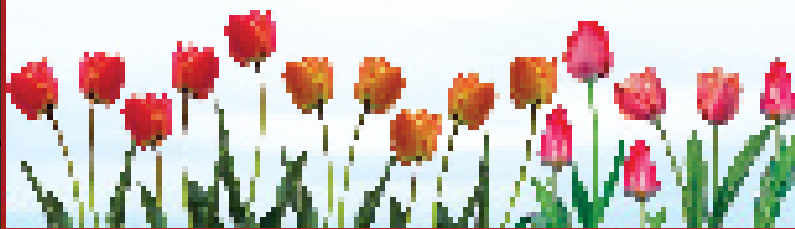
e-posta : kitap@yuzaki.com

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi ile

MÜLÂKATLAR

YAZAR

İçindekiler

ÖN SÖZ.....9

GÖZ NÛRU NESİLLER HAKKINDA

VATAN EVLÂDI BİR GENÇLİK...17

Din ve vatan yolunda yapılan savaşlarda hiçbir zaman sayı ve maddî kuvvet, tek başına mühim olmamıştır. Asr-ı saâdetteki mücadelelerin tamamında da mü'minlerin fazla bir sayısı yoktu. Fakat; o az sayıdaki mü'minlere, Cenâb-ı Hakk'ın yardımı geldi.

KUR'ÂN ve SÜNNET EKSENİNDE BİR EĞİTİM HAKKINDA

GÖZ NÛRU NESİLLER41

Allâh'ın dînini yaşama ve yaşatma gayretlerimizde, aşkımız, vecdimiz ve heyecanımız ne kadar kuvvetli olursa; o yolda çekilecek çileler o nisbette unutulur, hissedilmez olur. Sahâbe-i kiram Çin'e gitti. Semerkant'a gitti. Yorulmadılar, üşenmediler. «Of!.. Üf!..» demediler. İşte onlar; göz nûru bir Kur'ân nesliydi. Peygamber Efendimiz'in göz nûru talebeleriydi.

GERÇEK İLİM TAHSİLİ ve MUHABBETLE TERBİYE HAKKINDA GERÇEK MAÂRİF MÂRİFETULLAH İLE...

67

Her mü'min bu dünyaya «arz-ı endam» için gelmediğini, «arz-ı hâl» için geldiğini düşünerek, dâimâ bir «abd-i âciz» olduğunun idrâki içinde olacak. Yani makam-mevkî, şehvet ve şöhret için değil, «Allâh'a kulluk» için yaratıldığının şuuruna varacak. Asla; «Ben!» demeyecek, dâimâ; «Sen yâ Rabbî!» diyecek...

İnsan denilen varlığın haysiyet ve şerefi Kur'ân ile gerçekleşir. Dolayısıyla insana verilen beyan salâhiyeti de ilâhî tâlimatları almak ve yaşamak, yani canlı bir Kur'ân olabilmek hikmetine bağlı olarak ihsân edilmiştir.

«YÜZAKI» HAKKINDA

BİR KUR'ÂN ve İRFAN MEKTEBİ

91

Bu televizyon ve cep telefonları bilhassa genç nesillerin yüreğini alıp söküp götürüyor. Bir robot hâline getiriyor.

Selde akan kütükler gibi meçhul bir âkıbette sürüklüyor. Bu hâlden kurtarabilmek için Kur'ân kültürünü yaşatan neşriyat şart. **Yüzaki**'mız bu vazifeyi yerine getirmeye çalışan bir dergi, gençliğe İslâmî eğitimde rehberlik eden bir dergi, yetiştirici bir dergi, iki kanatlı bir eğitim harmanı, hem dünya hem âhiret, medeniyetimizin aynası bir dergi.

RAMAZÂN-I ŞERİF HAKKINDA

MÂNEVÎ SEFERBERLİK ZAMANI 133

Cenâb-ı Hak, bize Ramazân-ı şerif içinde Kadir Gecesi'ni lutfediyor ve; **“Kadir Gecesi bin aydan hayırlıdır.”** (el-Kadr, 3) buyuruyor. Kadir Gecesi'nin bin aydan hayırlı olması, Kur'ân'ın o gece nâzil olması vesilesiyledir. Demek ki; en büyük lütuf Kur'ân-ı Kerim'dir.

İSTANBUL HAKKINDA

İSTANBUL'UN SIRLARI 145

İstanbul bizim için çok müstesnâ ve mûtenâ bir şehirdir. Rasûlullah ﷺ Efendimiz;

لَكُنْتُمْ بِنَاءَ الْقُسْطِ نَبِيَّ

“İstanbul fetholunacaktır..” buyurmuştur.

(Ahmed, IV, 335; Hâkim, IV, 468/8300)

Bu müjdeye nâil olmak için; ashâb-ı kiram zamanından başlayarak akın akın Fatih Sultan Mehmed Hân'a kadar bu seferler bir îman şerâresi hâlinde devam etmiştir.

MİMARÎDEKİ ŞAHSİYET..... 153

MÎRÂSİ HAYRAT OLAN HANIMLAR..... 160

Normalde kadınlar ziynet eşyalarını, takılarını ve mücevherlerini çok severler. Fakat bizim medeniyetimizdeki hanım sultanları görüyorlar ki, hayır-hasenâtı ziynetlerinden daha çok seviyorlar. Gelen ziynetlerini de bozdurup hayır-hasenâta sevk ediyorlar. Bilhassa vâlide sultanlar, yani sarayda yetişen sultan hanımları hayır-hasenat yarışında en ön sırada.

ÇEŞMELERDEKİ ZARÂFET..... 166

Lügatçe 171

وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ

ÖN SÖZ

Bizleri vâd eden, varlığından haberdâr eden yüce Rabbimiz'e sonsuz hamd ü senâ olsun...

*Bizlere hidâyet, âlemlere rahmet olarak gönderdiği **Fahr-i Kâinat** ﷺ Efendimiz'e sonsuz salât ü selâm olsun...*

Kıymetli okuyucularımız,

Peygamberimiz; bizim en yüce, en üstün rehberimiz...

O ﷺ, âlemlere rahmet...

O ﷺ, insanlığa Kur'ân-ı Kerîm'i getirdi. Bir başka ifadeyle; Kur'ân-ı Kerim, O'nun kalbine nâzil oldu.

Sırlı ve sonsuz hikmetlerle dolu bir Ramazan gecesiydi. O ﷺ;

***“Yaratan Rabbinin adıyla oku!”** (el-Alak, 1) emrine muhatap oldu.*

Bundan önce O ﷺ; bir ümmî idi, lâkin bu emirle en büyük hakikatleri en doğru şekilde Allah'tan okudu. Bu okuyuşla, ötelere ötesini gördü. Kendisine verilen Kur'ân ile sonsuz sır ve hikmetleri okudu. Semâlara baktı, sonsuz azameti ve kudret akışlarını okudu. Arza baktı, âhiret penceresini temâşâ ederek ebedî hakikatleri okudu. Her okuduğunu Allah'tan okudu, dâimâ Allâh'ın esrârını ve beyanlarını okudu. Mârifetullah O'nun zâhir ve bâtın her şeyini kuşattı. Böylece O'nun mübârek sîmâsına nazar kılanlar dâimâ Allâh'ı hatırladılar.

O ﷺ; son nefesine kadar okuyan bir Peygamber oldu ve ashâbını da mutlaka okuyan, çok güzîde bir topluluk olarak yetiştirdi.

O ﷺ'in bütün endişesi;

Ardından okuyan bir nesil bırakmaktı. Bilhassa Kur'ân'ı yaşayıp yaşatarak okuyacak ve okutacak bir nesil.

O ﷺ'in bu sevdasını hakkıyla idrâk eden sahâbe-i kirâm; tâ Çine, Kayravan'a varıncaya kadar, dünyanın her yerine İslâm'ı taşıdılar. Dâimâ okudular ve okuttular. Okuyan nesiller yetiştirdiler.

Böylece hidâyetler kıtaları kucakladı. Devâsâ bir îman coğrafyası oluştu. Asırlar boyunca;

- Esas tahsilin mârifetullah olduğunu idrâk eden ârifler yetişti.

- Faydalı ilmi anlayan ve yaşayan takvâlî âlimler yetişti.

- Zaferden zafere koşan cesur ve rakik kalpli, yiğit kumandanlar yetişti. Gözünü kırpmadan şehâdete koşan cen-gaverler yetişti.

- «Muhabbetullâh» ve muhabbet-i Rasûlullâh'ı dile getiren âşıklar; üdebâ, şuarâ ve mütefekkirler yetişti.

Yani;

Her bakımdan muhteşem bir fazîletler medeniyeti inşa oldu...

Bu dâvâda ecdâdımız, muazzam muvaffakiyetler sergiledi. Sahip olduğu medeniyet bayrağını asırlarca dalgalandırdı. Onlar;

Peygamber Efendimiz'in aşkıyla sahâbe misâli pervâne olan ve okuyan nesiller yetiştirdiler. O nesiller, doğudan batıya hem ülkelere hem gönüllere fetih sancaklarını şerefle diktiler. Kâbına varılmaz bir vakıf medeniyeti tesis ettiler. Kezâ onlar;

Camisinden medresesine, sadaka taşından çeşmesine; yine zâhir ve bâtınıyla sırlı güzellikleri yansıtan müstesnâ bir mimarî inşa ettiler.

Onların îman ve İslâm ile kurduğu medeniyetin her taşından ve her karış toprağından yansıyan yegâne mânâ; ancak merhamet oldu, muhabbet oldu, insanlık oldu, irfân oldu.

Çünkü onların özünde;

Kur'ân ile yoğrulup îman coğrafyasında çınarlar gibi kök salan ve dâimâ i'lâ-yı kelimetullah ile kol kol bütün cihanı rahmet kanatları ile kucaklayan bir insan tipi vardı. Çünkü bu insan tipi, ancak Allah Rasûlü'nün o emsalsiz ve muhteşem ahlâkı ile yetiştirip de örnek gösterdiği bir âbide şahsiyet ve müstesnâ karakterdi.

Bu âbide şahsiyet;

O'nun tesis ettiği fazîletler medeniyetinde zuhur eden İslâm insanıydı. Kendi insan tipimizdi. Vazgeçilmez ölçüler;

•Mü'min ve muvahhid olmaktı,

- Ecmel, ekmel ve ahsen olmaktı,
- Hassas ve hakikatli olmaktı,
- Zarif ve latif olmaktı,
- Merhametli ve şefkatli olmaktı,
- Diğergâm ve fedâkâr olmaktı,
- Mütevâzı ve vakur olmaktı,
- Cesur ve yiğit olmaktı,
- Vefâkâr, sâdık ve liyâkatli olmaktı,

Hâsılı;

- Canlı bir Kur'ân olmaktı.
- Hakkıyla kul olmaktı.

Ne yazık ki;

Yakın tarihimizde bu mûtenâ hasletler, aşınmaya başladı. Çünkü, Tanzîmat'ta medrese öksüz bırakıldı. Sonrasında bütün bir millet köksüz bırakıldı.

Neticede;

Gerçek mânâda okuyan nesiller hasar gördü. Gafilâne okuyuşlar, yavrularımıza hiçbir şey kazandırmadı. Sürekli zaaf lar getirdi.

Bu bakımdan;

Tanzîmat'tan bugünlere milletimizin de İslâm ümmetinin de en mühim dâvâsı, **maârif meselesi** olmuştur.

Hepimiz görüyoruz:

Anneler, babalar evlâtlarını istikbâle hazırlamak istiyor. İdareciler, hocalar, herkes düzgün nesiller yetiştirmek arzu ediyor. İstikbâlin gençliğini inşâ etmek gayesi ve şanlı bir mâziden ihtişamlı yarınlara milletimizi en güzel şekilde

temsil edecek nesil endişesi, hemen herkeste mevcut. Fazlasıyla üstelik.

Lâkin bütün aksaklık;

Bu gaye ve bu endişenin giderilmesinde takip edilecek usûlde toplanıyor. Bir bakıma cenneti herkes istiyor ama çileli olduğu için oraya götüreceği yolda koşmaya gafiller dâimâ karşı. Tam bu noktada nice sinsi nefsânî ve şeytânî tuzaklar devreye giriyor maalesef.

Diğer taraftan;

Bütün yalancı câzibesıyla bu dünya da, insanları kandırmaya ve âhireti unutturmaya uğraşılıyor. Bu yüzden maddî endişeler, mânevî ihtiyaçların önüne geçiriliyor.

Bunu fırsat bilen zihniyetler;

Bilhassa **haçlı** rûhuyla hareket eden batı; menfî internet, menfî televizyon programları, modalar ve menfî reklâmlar gibi göz kamaştırıcı imkânlarıyla, evlâtlarımızın zihin ve gönül dünyalarını işgal etmek için her ortamda cirit atıyor. Hele eğitim ortamlarında hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Yani;

Ezelî düşmanımız olan şeytan; cennet davetiyesini kaybedelim diye, bütün avanesiyle elinden gelen her şeyi yapıyor. Özellikle türlü türlü davetiyeler sunuyor. Süslü, lüks, albenili davetiyeler. Saâdet ve mutluluk va'deden **yalancı** davetiyeler. Cennet diyerek cehenneme çağıran, sadece azâba götüren davetiyeler.

Unutmamalı ki;

Bizi rahmetle ve cennetle buluşturacak yegâne davetiye, ancak Allah Rasûlü ﷺ Efendimiz'in mübârek ellerindedir. O mübârek ellere sarılanlar alabilir o gerçek davetiyeyi. O

davetiye, ancak Hazret-i Peygamber'in kalbine inen Kur'an'ı tahsil etmekle ve O'nun tatbik ettiği sünneti hem yaşamak hem de yaşatmakla temin edilebilir.

Unutmamalı ki;

Bu dünya bir mektep...

Gayesi âhireti kazanmak, Hakk'a dost olmak olan bir mektep. Bu tahsilin şahâdetnâmesi, işte o cennet davetiyesi.

O şahâdetnâme ki;

Ancak **Fahr-i Kâinât Efendimiz**'in rahle-i tadrîsinden başarıyla geçmeye bağlı.

İşte bunun için;

Bir ömür, aşk ile çırpınmak lâzım. Allâh'ın ve Hazret-i Peygamber'in murâd ettiği şekilde okuyan ve okutan bir nesil olmak lâzım. Bilhassa Kur'an-ı Kerîm'i okuyan ve okutan bir nesil.

Bu çerçevede;

Yüzakı'mızla muhtelif **mülâkatlar** yapıldı. Elinizdeki nâçiz eserimizi oluşturan bu mülâkatlarda, dilimizin döndüğü kadarıyla Rabbimiz'in ve Peygamber Efendimiz'in istediği bir nesil olabilmenin husûsiyetlerini ve lüzumunu etraflıca ifade etmeye gayret ettik.

Maksat;

Vatan Evlâdı Bir Gençlik... Göz Nûru Nesiller...

Tabî;

Kur'an ve Sünnet ekseninde bir eğitim ile. Gerçek ilim tahsili ve muhabbet ile. Çünkü **gerçek maârif mârifetullah ile...**

Bilvesile eserde;

Bir Kur'ân ve irfan mektebi olarak Yüzakı'mız hakkındaki değerlendirmelerimiz de yer aldı.

Ardından;

Ramazan-ı Şerif anlatıldı. Bir rahmet ve mağfiret iklimi olan Ramazan'da nasıl bir mânevî seferberlik içinde olmamız gerektiği üzerinde duruldu.

Bir de;

• *Rûhânî, tarihî ve mimarî bakımdan bizim için ifade ettiği değeriyle İstanbul,*

• *Vakıf Medeniyetimiz ve Hayırsever Sultan Hanımlar ve*

• *Tarihî Çeşmelerimiz* dile getirildi.

Âcizâne;

Sohbetin tehassüsü ile yazının tefekkürünün birleştiği bu hasbihâllerin gönüllerde istifâdeye medâr olmasını Cenâb-ı Hak'tan niyâz ederim.

Yüce Rabbim, bu kitap vesilesiyle hâsıl olmasını arzu ettiğimiz hayırlı tesirlere, kıyâmete kadar teselsül bereketi ihsan buyursun. İnsanlığa gönderdiği son kitabı olan Kur'ân-ı Kerîm'i okuyan ve okutan göz nûru nesiller yetiştirmeye muvaffak eylesin!

Âmîn...

Osman Nûri TOPBAŞ

Mayıs 2018

Sancaktepe

Not: Bu eserin hazırlanmasında hizmeti geçen M. Ali EŞMELİ ile Mustafa Asım KÜÇÜKAŞCI'ya, ayrıca Ramazân-ı şerif ve İstanbul hakkındaki mülâkatları yaptığımız Fahri SARRAFOĞLU'ya teşekkür eder ve Cenâb-ı Hak'tan, bu gayretlerinin kendilerine sadaka-i câriye olmasını dilerim.

GÖZ NÛRU NESİLLER HAKKINDA

VATAN EVLÂDI BİR GENÇLİK...

Din ve vatan yolunda yapılan savaşlarda hiçbir zaman sayı ve maddî kuvvet, tek başına mühim olmamıştır. Asr-ı saâdetteki mücadelelerin tamamında da mü'minlerin fazla bir sayısı yoktu.

*Fakat; o az sayıdaki mü'minlere,
Cenâb-ı Hakk'ın yardımı geldi.*

GÖZ NÛRU NESİLLER HAKKINDA

VATAN EVLÂDI BİR GENÇLİK...

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, neslin eğitimi deyince müsaadenizle size pek çok suallerimiz var. Fakat ilk gündemimiz, ehemmiyetine binâen önce şu:

Epey zamandır devlet ve millet olarak çok zorlu bir dönemden geçiyoruz. Büyük bir bekâ mücadelesi yaşıyoruz. Çok şükür zafer yolunda milletçe yiğitlerimiz var. Ancak dünya sahnesinde büyük ve güçlü devletlere, yani devlere karşı çetin bir mücadele veriliyor. Hani denilir ya karşımız-

da yedi düvel var diye, belki şimdi on yedi düvelle yapılan büyük bir mücadele mevzubahis. Bu hususta neler söylemek istersiniz? Milletçe bugünlerimiz ve yarınlarımız hakkında ne düşünüyorsunuz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

Tarihler şahittir:

Din ve vatan yolunda yapılan savaşlarda hiçbir zaman sayı ve maddî kuvvet, tek başına mühim olmamıştır. Asr-ı saâdetteki mücadelelerin tamamında da mü'minlerin fazla bir sayısı yoktu. Fakat;

O az sayıdaki mü'minlere, Cenâb-ı Hakk'ın yardımını geldi. Hemen hemen bütün gazvelerde böyleydi. Huneyn hâriç, bütün harplerde mü'minler hep düşmanlarından sayıca az idiler. Harp edevâtı, teknik imkân bakımından da geride idiler. Fakat dâimâ Cenâb-ı Hak; o îmanlı orduları melekleriyle, görünmez ordularıyla te'yîd eyledi. En imkânsız görünen zaferler kazanıldı. Kendilerini din ve vatan yolunda kurban eden yiğit mü'minler, asırlar boyunca nice destanlar yazdılar.

O yiğit mü'min yürekler ki;

Allah Rasûlü ﷺ'in yetiştirdiği takvâ ve ihlâs üzere idiler. Onlar için gazilik büyük şerefti, şehidlik ise daha büyük bir şerefti. Bu bakımdan onlar, en zor zamanlarda ve en umutsuz şartlarda bile ümit ve muvaffakiyetin şânı oldular, mazha-

General Hamilton:

“Bizi Türklerin maddî gücü değil, mânevî gücü mağlûp etmiştir. Onların atacak barutu bile kalmamıştı.

Fakat biz, gökten inen güçleri müşâhede ettik!”

rı oldular, büyük zaferlerin silinmez mührü oldular.

O yiğitler sayesinde;

Tarihlere; «Çanakkale geçilmez!» yazıldı. Çünkü göğsü îman dolu o yiğitler vesilesiyle Allah, nusret eyledi, yardım eyledi, galip eyledi.

Hattâ General **Hamilton** diyor ki:

“–Bizi Türklerin maddî gücü değil, mânevî gücü mağlûp etmiştir. Onların atacak barutu bile kalmamıştı. Fakat biz, gökten inen güçleri müşâhede ettik!”

Churchill de ülkesinde Çanakkale mağlûbiyetinden dolayı sorgulanınca;

“–Anlamıyor musunuz, biz Çanakkale’de Türklerle değil, Allah ile harp ettik!.. Tabii ki yenildik!..” diyerek bu ilâhî yardımı itiraf etmek mecburiyetinde kaldı.

O şanlı neslin torunları da bugün aynı destanı tekrar yazıyorlar.

Peygamber ocağı olan ordumuz, sînesi îman dolu Mehmetçimiz, günlerdir bir vatan müdafaası veriyor. Canını fedâ etmek pahasına fedâkârca gayret ediyor. Yine aslan yürekli ölümsüz şehidlerimiz var, yine aslan yürekli gazilerimiz var.

Cenâb-ı Allah’tan;

Churchill

ülkesinde Çanakkale mağlûbiyetinden dolayı sorgulanınca;

“–Anlamıyor musunuz, biz Çanakkale’de Türklerle değil, Allah ile harp ettik!.. Tabii ki yenildik!..” diyerek ilâhî yardımı itiraf etmek mecburiyetinde kaldı.

Şehidlerimize rahmet, gazilerimize âcil şifâlar, yakınlarına sabr-ı cemil niyaz ediyoruz.

Yine tarihler şahittir:

Bir harpte eğer ruhsuz kalıplar -tâbir câizse- molozlar ölüyorsa, ardından yıkımlar, hezîmetler geliyor, vatan toprakları vîrânelere dönüyor. Fakat eğer hakikî şehidler veriliyorsa, ardından zaferler geliyor. Bugün yine zaferler getiren hakikî şehidler verilmekte.

Onların gönül ufku, ölümsüz. O mübârek şehidlerimizden ne güzel vasiyetler duyuyoruz. Bir şehîdimiz ağabeyine bıraktığı vasiyetinde diyor ki:

“Ağabey, olur da şehidlik nasîb olursa; devletimizin vereceği tazminatla anne-babamı hacca gönder ve babamın borçlarını ödeyip sen de evlen.”

Bugün de teröre karşı askerimizin gösterdiği celâdet, o fitne ve terör yuvalarına karşı cesaretle ve îmanla yürüyüşü, inşâallah istikbaldeki zaferlerin müjdeleridir.

Kezâ cepheye giderken;

«-Ailene bir şey söylemek ister misin?» diyenlere, ecdâdındaki ruh ile;

«-Beni beklemesinler!» deyip şehidliğe kanat açarak ileri atılan yi-

Çanakkale'de

Binbaşı Lütfi Bey;

*“Yetiş yâ Muhammed!
Kitabın elden gidiyor.”
diye haykırıyordu.*

*Mehmetçiğin îmanı,
ihlâsı, fedâkârlığı;
o büyük harbin
seyrini değiştirdi,
olmaz denilen şeyler
mümkün oldu.
Hemen çember
yarıldı.*

ğitler, yine büyük zaferlerin inşâallah ayak sesleridir.

Bu yiğitlerin rûhu, fatih dedelerin rûhudur.

O ruh ki;

Fatih'in askerlerinin en bâriz bir fârikasıydı. Onlar, İstanbul'un fethi için surlara tırmanırken, üzerlerine bir taraftan kızgın yağlar, bir taraftan Rum ateşleri dökülüyordu. Fakat her biri ölümsüz bir vecd ile;

“-Şimdi şehidlik sırası bizde!” diyorlardı.

Bu ifadeler;

Din için, vatan için, millet için canından geçen gerçek şehidlerin bir şahâdetnâmesiydi. Bu ifadelerle onlar, birbirlerinin cesaret ve morallerini zirveye taşıyorlardı. Kendilerinden sonra gelecek nesle de tarihî bir şuur, karakter ve şahsiyet verâseti bırakıyorlardı.

Çok şükür bu ifadeler, onların nesilleri tarafından da aynı vecd ve şuur içinde dünya sahnesinde hâlâ yankılanmakta ve devam etmektedir.

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, asr-ı saâdetten Çanakkale'ye ak-seden ve bugün Afrin'de devam eden aynı ruhtur diyebilir miyiz?

Bedir'den
Çanakkale'ye
devam eden
aynı ruh ve şuur
neticesinde
15 Temmuz'daki
çember de
milletin
îmanlı
sînesinde
parçalandı.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Elbette... Bu ruh, Bedir'den Çanakkale'ye devam eden îman heyecanının günümüzdeki bir tezâhürüdür.

Çanakkale'de **Binbaşı Lütfi Bey;**

“*Yetiş yâ Muhammed! Kitabın elden gidiyor.*” diye haykırıyordu.

Mehmetçiğin îmânı, ihlâsı, fedâkârlığı; o en beter zulümleri irtikâb eden haçlı ordularına karşı verilen o büyük harbin seyrini değiştirdi, olmaz denilen şeyler mümkün oldu. Hemen çember yarıldı.

Aynı ruh ve şuur neticesinde 15 Temmuz'daki çember de milletin îmanlı sînesinde parçalandı.

Mehmetçiklerimizin şimdi ateş hattında yine sergilediği bu mâneviyat ve dirâyet, Irak cephesinde şehid olan Zâbit Muzaffer isimli kahraman askerimizin şu hâlini de hatırlatıyor:

*Bir harpte hakikî
şehidler veriliyorsa,
ardından zaferler
geliyor.*

*Bugün yine zaferler
getiren hakikî şehidler
verilmekte.*

*Onların gönül ufku,
ölümsüz.*

Ateş hattında çarpışan ve şehâdet şerbetini içen Zâbit Muzaffer Bey, son nefesinde artık sesinin çıkmadığı ve gözlerinin bir şey anlatamadığı dakikada cebinden bir zarf çıkardı; sonra yerden bir çöp parçası alarak yarasından akan kanlara batırıp yazmaya başladı:

“–Asker! Kible ne tarafta?!”

Etrafındakiler, rûhunu, Beytullâh'a dönerek Allâh'a teslim etmek

isteyen Muzaffer Bey'i kibleye çevirerek onun bu arzusunu yerine getirdiler. Yüzü vuslat neşesiyle dolan zâbit, muazzez rûhunu şehîden Rab-bine teslim eyledi.

Kıbrıs'ta da benzeri manzaralar yaşanmıştı.

Aradan geçen bir asırlık zaman hamdolsun ki, askerimizin o müst-esnâ ruh kıvâmında tahribat mey-dana getirmede;

Hamdolsun ki semâmızda ezan sesleri hiç dinmesin diye,

İslâm'ın hilâlini taşıyan sancağımız inmesin diye,

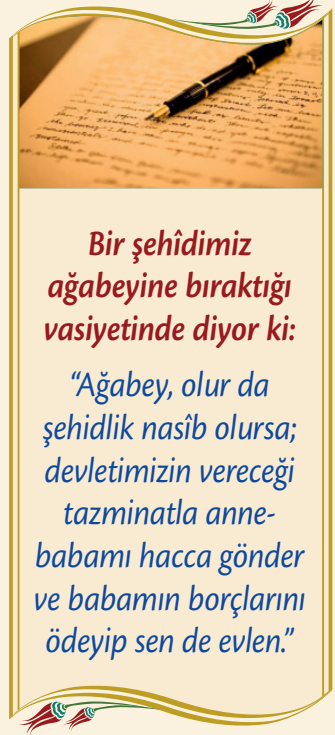
Mâbedimizin göğsüne nâmahrem eli değmesin diye,

Dînimizi/îmânımızı yaşayıp yaşatacağımız vatanımıza düşman ayağı basmasın diye,

İslâm'ın tek ve en büyük karakolu olan **Türkiye-miz**'in bekâsı için, canlarıyla bedel ödeyen îmanlı Mehmetçiklerimiz var, yiğit evlâtlarımız var. Onlara yeni yeni yiğitler yetiştiren ve gece-gündüz duâlar eden bir milletimiz var.

Mâlûm;

Harpler, bir yandan gazâ ordusunun ihlâslı mücadelesi, bir yandan da duâ ordusunun samimî ilticâları ve destekleri ile kazanılır.

**Bir şehîdimiz
ağabeyine bıraktığı
vasiyetinde diyor ki:**

*"Ağabey, olur da
şehidlik nasîb olursa;
devletimizin vereceği
tazminatla anne-
babamı hacca gönder
ve babamın borçlarını
ödeyip sen de evlen."*

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, gazâ ve duâ, nasıl bir hakikattir?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

Birbirini tamamlayan iki büyük hakikat.

Biri maddî cephe, diğeri mânevî cephe. İki de olmazsa olmaz. Çünkü cephedeki yiğitler, sırtını ağzı duâlı bir millete yasladıkça, asla devrilmez. Moral kuvveti, düşmanınkinden kat kat üstün olur. Savaşlarda zafere tesir eden en güçlü kuvvet de budur, mânevî dirâyet. Çünkü moral ve mânâ itibarıyla asla devrilmeyen ruhları, en donanımlı topla tüfekte devirmek imkânsızdır.

Bu bakımdan;

Milletimizin duâları, cephedeki yiğitlerimizin sırtını dayadığı ve rûhunu dimdik tutan görünmez bir kuvvettir. Bedenen şehîd olsa da, ruh itibarıyla yere düşmeyip mücadelesine devam edenler, bu sayededir. Bunlar masal değil, tarihten beri yaşanmış gerçeklerdir. Başını vermeyen şehidler, vatanı vermeyen şehidlerle doludur topraklarımız ve cephelerimiz.

*Bugün
teröre karşı
askerimizin gösterdiği
celâdet, o fitne ve
terör yuvalarına karşı
cesaretle ve îmanla
yürüyüşü,
inşâallah istikbaldeki
zaferlerin
müjdeleridir.*

Onun için;

Milletçe, bu vatanın şanlı evlâtlarına hepimiz çokça duâlar edeceğiz. Yiğitlerimizi vatanî vazifelerine duâlarla göndereceğiz. Bilhassa seherlerde, İslâm'ın ve müslümanların zaferi için niyazlarda bulunacağız.

Bilhassa;

Davud عليه السلام'in devrinde az sayıda-ki **Tâlût** ordusundaki îmanlı askerlerin çok sayıdaki **Câlût** ordusuyla karşılaştığında yaptığı şu duâyı bugünlerde bol bol edelim:

رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّثْ أَقْدَامَنَا
وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

“...Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır (yüreğimizi sabırla doldur), ayaklarımızı sağlam bastır (bize mukavemet/direnme gücü ver ve bizimle savaşan) kâfirlere karşı bize yardım et.” (el-Bakara, 250)

Ayrıca;

Her sabah -inşâallah- Fetih Sûresi'ni de okumaya gayret edelim.

Cenâb-ı Hak;

Milletçe duâ ordularının ihlâsı, mazlum müslümanların yanık ilticâları ve serhat ordumuzun fedâkârca gayretleri neticesinde -inşâallah- maddî-mânevî nice zaferler ih-sân eylesin...

Bu yiğitlerin varlığı bizi nasıl sevindiriyorsa, aynı zamanda istikbal için de tefekkür ettirmeli...

Şu hakikati de idrâk ettirmeli:

Sadece duâ etmek yetmez! Aynı zamanda çok gayret etmeli, çok çalışmalı... Çünkü gerçek vatan evlâdı nesiller

*Cepheye giderken;
«-Ailene bir şey söylemek ister misin?»
diyenlere,
ecdâdındaki ruh ile;
«-Beni beklemesinler!»
deyip şehidliğe kanat açarak ileri atılan yiğitler,
yine büyük zaferlerin inşâallah ayak sesleridir.
Bu yiğitlerin rûhu, fatih dedelerin rûhudur.*

yetiştirmek yolunda gayretler de, hiç sona ermeyen dâimî bir cephedir...

Hanım kızlarımız gönlü îmanla dolu yiğit evlâtlar bü-yütsün, babalar da o aslan yürekli yiğit evlâtlarını Kur'ân ile yoğurup din ve vatan yolunda destanlar yazacak kahra-manlar olarak yetiştirsin. Böylece şanlı tarihimizdeki altın satırlar devam etsin.

İnşâallah;

Böyle îmanlı şehidlerimiz, gazilerimiz **Fahr-i Kâinât Efendimiz**'in **Hamd Sancağı** altında muhabbetle bağrına basacağı yiğit ümmetleri olacaktır. **Mehmed Âkif**'in hayran hayran dile getirdiği gibi:

*Ey şehîd oğlu şehîd, isteme benden makber,
Sana âgûşunu açmış, duruyor Peygamber...*

*Fatih'in askerleri
İstanbul'un fethi için
surlara tırmanırken,
üzerlerine bir taraftan
kızgın yağlar, bir
taraftan Rum ateşleri
dökülüyordu. Fakat
her biri ölümsüz bir
vecd ile;*

*"-Şimdi şehidlik sırası
bizde!" diyorlardı.*

Yüzakı:

*-Muhterem Efendim, İslâm âlemi
de kan ağlar vaziyette... Ülkemize üç
buçuk milyon Suriyeli sığındı... Ara-
kan'da metruk, terk edilmiş, tard edil-
miş yüz binler var. Afrika'nın bazı böl-
geleri maddî ve mânevî açlık ile pen-
çeleşiyor. Bu fâcialar karşısında bir
müslümanın hissiyatı nasıl olmalıdır.
Mes'ûliyet ve vazifelerimiz nelerdir?*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

*-Fahr-i Kâinât Efendimiz buyu-
ruyor:*

“Mü'minlerin dertleriyle dertlenmeyen kimse, mü'minlerden değildir.”

(Hâkim, Müstedrek, IV, 352; Heysemî, Mecmau'z-Zevâid, I, 87)

Mü'min, hâdisâtın akışından kendisini mes'ul addeder. Dertlenir, kardeşinin sıkıntısını telâfi edecek bir çare arar... Zira merhamet, gönüllerdeki îmânın bir meyvesidir. Mü'min, mü'mine zimmetlidir.

Burada bizlere iki vazife var:

- Maddî yardım
- Mânevî yardım

Kardeşlerimizin hem maddî ihtiyaçlarına hem de mânevî ihtiyaçlarına koşabilmeliyiz.

Efendimiz hadîs-i şerifte;

«Fakirlik neredeyse, küfre denk oluyordu.» (Beyhakî, Şuab, IX, 13) buyurmuştur. Ne yapar fakirlik ve çaresizlik? Allah muhafaza isyana götürebilir. Yanlıslara düşürebilir. Bu sebeple kardeşlerimize sahip çıkmamız zarûrîdir.

Diğer taraftan sadece maddî yardım yapmakla yetinmek de doğru olmaz. Onlara mânevî yardımda da bulunmalıyız. Emr-i bi'l-mârûfu yerine getirmeliyiz. Muhâcir kardeşlerimizin evlâtlarını Kur'ân ehli olarak yetiştirebilmelerine yardımcı olmalıyız.

Maalesef;

Batı çok iki yüzlü!.. Petrol için, para için, güç gösterisi

“Sînesi Kur'ân'la dolmuş analar, arslan yürekli yiğitler doğuruyorsa; dünya, senin gözünde küçülmüş, âhiret saâdeti ve Allah rızası bir ideal hâline gelmişse; asla ümitsizliğe kapılma! SEN BÜYÜK BİR MİLLETSİN!..”

için binlerce kilometre öteden gelip İslâm beldelerini kana bulayan ve kardeşlerimizin hayatlarını karartan kendileri olduğu hâlde, utanmadan gelip yardım adı altında onların imanlarına da musallat oluyorlar.

Suriye'den bir video gösterdiler. Misyoner bir doktor, **Noel Baba** kıyafetine girmiş. Batılı teröristlerin asker kıyafetine gireni, yavruların üstüne bombalar yağdırıp küçücük bedenleri bile öldürürken; Noel Baba kıyafetine gireni de, elinde bir çan, onu çalarak çocuklara şeker dağıtarak ruhları çalıyor, imanları öldürmeye çalışıyor. Yazık ki bunları anlayamayacak kadar küçük olan müslüman evlâtlarımız da, onun peşine düşmüş... Adam alıp götürüyor.

Ne acıdır ki;

*Hamdolsun ki
semâımızda ezan
sesleri hiç dinmesin
diye, İslâm'ın
hilâlini taşıyan
sancağımız inmesin
diye, mâbedimizin
göğsüne nâmahrem
eli değmesin diye
şehâdete koşan yiğit
evlâtlarımız var.*

Avrupa'da kaybolan binlerce mültecî çocuk var. Âkıbetleri meçhul...

İşte bu manzaralar, bize mes'ûliyetimizin ve vazifelerimizin neler olduğunu acı acı haykırmakta.

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, iki yüzlü batı, yaldızlı maskesiyle eğitim ve tahsil dünyamıza da tesir ediyor. Evlâtlarımızı kendi medeniyet değerlerimizle terbiye etmememiz için eğitim dünyasında da görünmeyen bir hücum altındayız diyebilir miyiz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Maalesef;

Bugün dünyada materyalist, kapitalist bir anlayış hâkim. Dünyevî ilim, insanı egoist yaptı. Vicdanı sil-di süpürdü.

Meselâ 1944'te Japonya'ya iki atom bombası atıldı. Kadın, çocuk, yaşlı, savaşla hiç alâkası olmayan, hiçbir şeye iştirâk etmemiş insanlar, hattâ hayvanlar ve ağaçlar katledildi, toz hâline getirildi. Bugün Suriye'de, Arakan'da da aynı katliâmlar yapılıyor. Bu hangi medeniyettir?

Rasûlullah Efendimiz, orduyu gönderirken ashâbını şöyle îkâz ediyordu:

“(Ey ümmetim! Savaş hâlinde iken bile);

- Zulmetmeyiniz!
- İşkence etmeyiniz!
- Çocukları öldürmeyiniz!” (Müslim, Cihâd, 3; Ahmed, V, 352, 358)

“(Ey ümmetim! Savaş hâlinde iken bile);

- Çocukları,
- Mâbedlerine çekilip ibâdetle meşgul olan kişileri,
- Kadınları,
- Yaşlıları ve
- Savaş hârici işler için çalıştırılan kişileri öldürmeyiniz!
(Ayrıca)

*Hamdolsun ki dînimizi
îmânımızı yaşayıp
yaşatacağımız
vatanımıza
düşman ayağı
basmasın diye,
İslâm'ın tek ve
en büyük karakolu
olan **Türkiyemiz**'in
bekâsı için, canlarıyla
bedel ödeyen îmanlı
Mehmetçiklerimiz var,
yiğit evlâtlarımız var.
Onlara
yeni yeni yiğitler
yetiştiren ve
gece-gündüz
duâlar eden
bir milletimiz var.*

• **Kiliseleri yakıp yıkmayınız,**

• **Ağaçları köklerinden kesmeyiniz!”** (Ahmed, I, 300; Taberânî, *Kebîr*, XI, 224/11562; Buhârî, *Cihâd*, 148; Müslim, *Cihâd*, 24, 25; Taberânî, *Evsat*, I, 48/135; İbn-i Mâce, *Cihâd*, 30; Vâkıdî, III, 912; Abdürrezzak, *Musannef*, V, 220)

Zaten İslâmiyet'te harp, toprağı kanla sulamak için yapılmaz. Harp bir müdafaadır, bir zarûrettir. Bir hak çiğnendiği zaman veya bir tecavüz karşısında harpten başka çare kalmaz.

Bu sebeple Rasûlullah Efendimiz ﷺ, harpte bile merhamet tevzî ediyordu. Bir misal verelim:

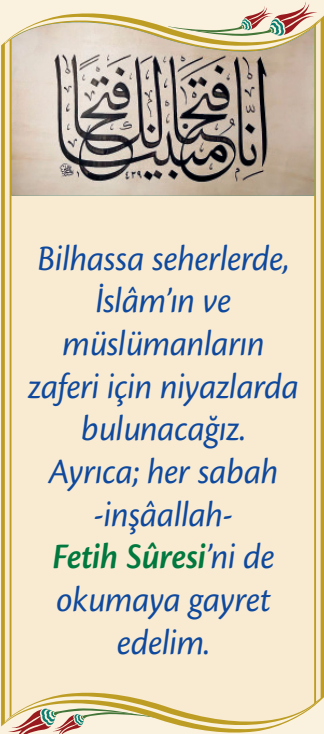
Bedir Harbi'nde müşrikler harpten bir gün evvel gelip, Allah Rasûlü'nün kuyusundan su almak istediler. Peygamberimiz müsaade etti.

Bedir'den dönüşte Medine'ye 150 kilometre mesafe vardır. 70 tane esir alınmıştı. Binek yetersizdi. Ashâb-ı kiram; zaman zaman develerinden indi, esirleri bindirdi, kendileri yürüdü.

Neydi ashâba bu fedâkârlığı yaptıran?

- Hâlık'ın nazarıyla mahlûkâta bakış...
- Onların hidâyete erişmesi ümidi...
- Onlara İslâm karakter ve şahsiyetini sergilemek...

Sadece şu iki misal dahî gösteriyor ki, insanlığa gerçek insanlığı öğreten İslâm'dır. Dolayısıyla gerçek insanlık, ancak İslâm'dadır. Hümanizm dedikleri ise, içi boş bir mavalardan ibarettir.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bir de bugün İslâmofobi denilen bir cereyan, batıda gittikçe yayılıyor. Yalan yere İslâm'a «şiddet» iftirası atılmakta. Bundan dolayı da anlattığımız gerçekleri insanlığa ve nesillere aktarabilmemiz, çok daha ehemmiyet arz ediyor herhâlde.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Elbette!..

Bir mütefekkir diyor ki:

“Hâkim milletlerle mahkûm milletler arasında bir gram fark vardır. O da iyi yetişmiş bir avuç insandır!”

Demek ki; yetiştirdiğin insan bir gram fazlaysa galipsin. Bir gram eksikse mağlûpsun, esirsin.

Onun için bir gram fazla insan yetiştirmeye gayret etmek lâzım. Kaliteli, şahsiyetli, vakarlı ve takvâlî bir genç yetiştirmek... Hedef bu olmalı.

Rasûlullah ﷺ Efendimiz, dâimâ bu yapıda gençler yetiştirdi. O gençler öyle yiğitler idi ki, Rasûlullah Efendimiz'in hâline öyle hayran oldular ki;

“Anam, babam, malım, canım her şeyim Sana fedâ olsun! Yeter ki Sen emret yâ Rasûlâllah!” dediler.

O'nun yolunda, O'nun emrinde her şeylerini fedâ etmeyi, canlarına nimet bildiler.

Cepheadeki şanlı evlâtlarımız için şu duâyı bol bol edelim:

“...Ey Rabbimiz!
Üzerimize sabır yağdır (yüreğimizi sabırla doldur),
ayaklarımızı sağlam bastır (bize mukavemet/direnme gücü ver ve bizimle savaştan) kâfirlere karşı bize yardım et.”

(el-Bakara, 250)

Çünkü onlar;

Muhabbet-i Peygamber, îman ve Kur'ân ile yetiştiler. Müstesnâ oldular.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, ecdâdımızın; «Göğsünde îman, elinde Kur'ân» diye sembolleştirdiği vatan evlâdı nesiller demek ki çok mühim. Fakat günümüz tahsil dünyasında dünyevî istikbal endişeleri, maalesef Kur'ân eğitime verilen ehemmiyeti zayıflatabiliyor. Bu hususta neler söylemek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–İstikbâli veren Allah'tır.

Esas istikbal ise âhirettir.

Şunu da unutmamak lâzım ki;

Dünyada hânedan olarak en uzun ömürlü devlet, Osmanlı Devleti'dir. Ecdâdımızın bu berekete nâil oluşu için birçok zâhirî sebepler sayabiliriz, fakat esas itibarıyla iki mânevî sebep gösterebiliriz:

Birincisi:

Osman Gazi'nin misafir kaldığı bir evde, odada Kur'ân-ı Kerim bulunması sebebiyle geceleyin ayağını uzatıp yatmamasıdır. Yani Osmanlı'nın kuruluşu Kur'ân ile

Kur'ân, Allâh'ın kitabı... İnsanlığa son çağrı, Hâlık'ın bizlere mektubu...

Bu mektubu hakkıyla okumazsak, ona gerekli ihtimamı göstermezsek, bu da bizim Allâh'a olan muhabbet ve kulluk tahsilimizde hüsrânımız demektir.

olmuştur. Onlara bu hürmeti öğreten de Edebâlî silsilesidir.

İkincisi:

Yavuz Sultan Selim Hân'ın Peygamber Efendimiz'den gelen mukaddes emânetlere büyük bir tâzim göstermesidir. Onları hürmetle İstanbul'a getirip, -rivâyete göre biri de kendisi olmak üzere- kırk hâfız tayin ederek onların başında asırlarca sürececek bir sûrette inkıtâsız (kesintisiz) olarak Kur'ân-ı Kerim okutmasıdır.

Ecdâdımızın tarihî muvaffakiyetleri; onların Kur'ân-ı Kerîm'e ve Allah Rasûlü'ne olan aşklarına mukabil, Cenâb-ı Hakk'ın dünyada verdiği bir bahşıştır, bir ihsandır.

Demek ki;

Dünyada da âhirette de saâdetin anahtarı, Kur'ân'a hizmettir, Allah Rasûlü'ne muhabbettir.

Kitap, Allâh'ın kitabı... İnsanlığa son çağrı, Hâlık'ın bizlere mektubu...

Bu mektubu hakkıyla okumazsak, ona gerekli ihtimamı göstermezsek, bu da bizim Allâh'a olan muhabbet ve kulluk tahsilimizde hüsrânımız demektir. Ebedî âlemde felâkettir.

Lâkin;

Hakkıyla okursak, o zaman Kur'ân-ı Kerim, kurtuluşumuz demektir. Ebedî âlemde sonsuz bir rahmettir.

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, gençliğe vermek istediğiniz tavsiyeleriniz nelerdir? Neler söylemek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-Unutmamalı ki;

Peygamber Efendimiz ﷺ, en büyük zamanını gençliğin eğitimine ayırırdı.

ﷺ Efendimiz, onların her birini istîdatlarına göre inkişâf ettirirdi. Kimini kumandan, kimini muallim, kimini elçi olacak şekilde kabiliyetlerine göre yetiştirirdi.

Takvâ, bütün eğitimin ayrılmaz bir parçası olmalıdır. Eğitimin kalbinde «takvâ» olursa; kişi, günümüzün birtakım musîbetlerinden, menfî hâllerinden, internetin, televizyonun ve sokakların zararlarından kendisini korur.

Demek ki, istîdâdı doğru tespit ederek, vatanımıza, milletimize en faydalı olacağımız bir sahada kendimizi ve evlâtlarımızı yetiştirmeliyiz.

Ancak;

Takvâ, bütün eğitimin ayrılmaz bir parçası olmalıdır.

Eğitimin kalbinde «takvâ» olursa; kişi, günümüzün birtakım musîbetlerinden, menfî hâllerinden, internetin, televizyonun ve sokakların zararlarından kendisini korur. Gençlik; şahsiyet itibarıyla çok faydalı, diri bir heyecan, feyz ve vecd içinde yaşar.

İçî-dışı berrak ve takvâlı yetişen bir genç, bayrağın ve vatanın da kendisine emânet olduğu duygusu içinde yaşar.

«Bu vatanı, Rabbim bana emânet olarak verdi. Ben de kendimden sonra gelecek nesillere bu emâneti hakkıyla muhafaza ederek bırakacağım!» şuru ve vazife heyecanı içinde, gecegündüz ter dökerek yaşar.

Bilir ki;

Takvâ içinde yetişen göz nûru nesiller, Allah'tan başkasından korkmaz ve asla ümitsizliğe düşmezler!..

Bilirler ki;

Bu cennet vatanın her köşesinde şu tarihî sadâ yankılanmaktadır:

“Ey şanlı nesil!

Sen; Osman Gazi ve nesli gibi diğergâm, gönül eri ve kendisini Cenâb-ı Hakk'a adayan âbide şahsiyetlere sahipten;

Tebâsiyla mahkemeye çıkararak bütün dünyaya örnek bir adâlet anlayışı tevzî eden bir Fatih'in varsa;

Hazret-i Mevlânâlar, Yûnuslar, Şâh-ı Nakşibendîler ve Hüdâyîler gibi Edebâlî Silsilesi hâlinde yüreklerini dergâh hâline getiren gönül erlerin ve onlardan feyz alarak izlerini takip eden güzel insanların varsa;

**Takvâlı ve
şuurlu bir gencin
gayesi;**

«Bu vatanı,
Rabbim bana
emânet olarak verdi.
Ben de kendimden
sonra gelecek nesillere
bu emâneti hakkıyla
muhafaza ederek
bırakacağım!»
şuurudur.

Bir karıncanın hukukunu düşünen Kanunî Sultan Süleyman'ın varsa;

Sînesi Kur'ân'la dolmuş analar, arslan yürekli yiğitler doğuruyorsa;

Dünya, senin gözünde küçülmüş, âhiret saâdeti ve Allah rızâsı bir ideal hâline gelmişse;

Asla ümitsizliğe kapılma!

SEN BÜYÜK BİR MİLLETSİN!..”

İşte gençlik;

Bu hakikatleri asla unutmamalı...

Yine gençlerimiz şunu hiç unutmamalı ki;

Esas mektep, âhireti kazanma mekânı olan dünya hayatıdır.

Bu eğitimde, ikinci hak verilmez. Çünkü ömür, bir sefere mahsustur ve tekrarı da yoktur.

Bu fânî imtihan âleminde alınacak en mühim diploma; son nefeste alınan îman şahâdetnâmesidir.

O diplomayı alabilene ne mutlu!..

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bu zengin ve doyurucu hasbihâl ve irşâdımız için gönülden duâlar ve teşekkürler ederiz.

*Esas mektep,
âhireti kazanma
mekânı olan
dünya hayatıdır.*

*Bu eğitimde, ikinci
hak verilmez.*

*Çünkü ömür, bir
sefere mahsustur ve
tekrarı da yoktur.*

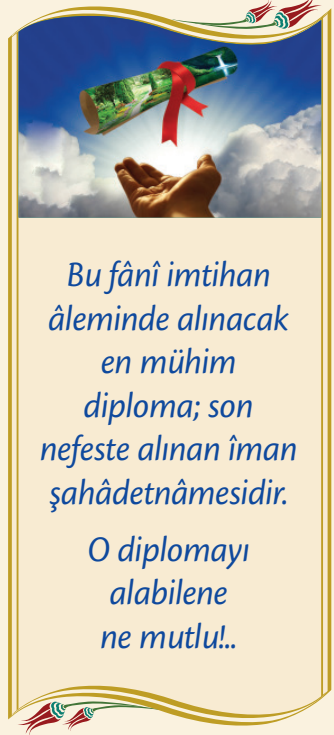
Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-Ben teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'ın lutfu ile 14'üncü senesine gelen **Yüzakı Mecmûamız**'a ve **Bir Gönül Derneği**'mize hem neşriyat sahasında hem de Hazret-i Kur'ân ve Hazret-i Peygamber yolunda dünya ve âhirette yüz akımız olacak göz nûru bir neslin yetişmesinde takdîre şâyan gayretler ve muvaffakiyetler dilerim.

Bu çalışmalarını;

Rabbim yüce rızâsı üzere dâim eylesin ve lutfuyla bereketlendirsin.

Âmîn!..

*Bu fânî imtihan
âleminde alınacak
en mühim
diploma; son
nefeste alınan îman
şahâdetnâmesidir.*

*O diplomayı
alabilene
ne mutlu!..*

KUR'ÂN ve SÜNNET EKSENİNDE BİR EĞİTİM HAKKINDA

GÖZ NÛRU NESİLLER

Allâh'ın dînini yaşama ve yaşatma gayretlerimizde, aşkımız, vecdimiz ve heyecanımız ne kadar kuvvetli olursa; o yolda çekilecek çileler o nisbette unutulur, hissedilmez olur. Sahâbe-i kiram Çin'e gitti. Semerkant'a gitti. Yorulmadılar, üşenmediler. «Of!.. Üf!..» demediler. İşte onlar; göz nûru bir Kur'ân nesliydi. Peygamber Efendimiz'in göz nûru talebeleriydi.

KUR'ÂN ve SÜNNET EKSENİNDE BİR EĞİTİM HAKKINDA

GÖZ NÛRU NESİLLER

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, îmanlı bir neslin eğitim ve tahsili husûsunda kıymetli görüşlerinizi lutfeder misiniz?

Peygamber Efendimiz Kur'ân-ı Kerîm'i nasıl öğretirdi? Kur'ân eğitimine gösterdiği hassâsiyet ve ihtimam nasıldı?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Fahr-i Kâinât Efendimiz; ashâbını çok severdi. Fedâ-kâr muhâcirleri de, îsar sahibi ensârı da çok severdi.

Lâkin O'nun en büyük gayesi ve gayreti, arkasından gelecek ideal bir nesil yetiştirebilmek idi.

Bu sebeple;

Zamanının en büyük kısmını; insan yetiştirmeye, nesilleri hazırlamaya vakfetti.

Mekke'de Dâru'l-Erkam'da; Mus'abları, İbn-i Mes'ûdları yetiştirmeye başladı.

Medine'de de Ebû Hüreyrelerin, Eneslerin, Muâzların yetiştiği «**Ashâb-ı Suffe**»ye çok zaman ayırır ve ihtimam gösterirdi. Onlara hem ders verir hem de hâliyle canlı bir misal olurdu.

Peygamber Efendimiz; ashâbına önce on âyet öğretir, sonra da onun tatbikatını tâlim buyururdu.

Meselâ infâk âyetleri inerdi. Bu âyetlerde;

“Bollukta ve darlıkta infâk ederler..” (Bkz. Â-i İmrân, 134) buyurulduğu için, ashâb-ı suffe hemen dağlara çıkarlardı. Odun keserlerdi. Satıp, bedelini Allah Rasûlü'nün önüne koyarlardı.

Yani İslâm'ı sadece sözle değil; fiille, tatbikatla tâlim ederlerdi.

Bu hususta çok çileler çekerlerdi. Yokluklara tahammül ve sabır içinde yaşarlardı.

Ebû Talha ﷺ şöyle anlatmaktadır:

“Bir gün Hazret-i Peygamber’in yanına gittim. O Rasûller Sultânı, açlıktan iki büklüm olan belini doğrultmak için karnına taş bağlamıştı. O, bu hâliyle ayakta durmuş ve ashâb-ı suffeye Kur’ân’ı tâlim ediyordu.” (Ebû Nuaym, *Hilye*, I, 342)

Suffe ashâbından **Ebû Hüreyre** رضي الله عنه suffedeki günlerini şöyle anlatırdı:

“–Muhâcir kardeşlerimiz ticaretle ve ensar kardeşlerimiz de ziraat ve hurmalıklarıyla meşgul olurken; ben yarı aç yarı tok, Hazret-i Peygamber ﷺ’in yanından ayrılmaz, onların bulunmadıkları zamanlarda Rasûlullah ﷺ’in yanında bulunur ve onların ezberleyemediklerini hıfzederdim.”

Abdullah İbn-i Mes’ûd رضي الله عنه da diyordu ki:

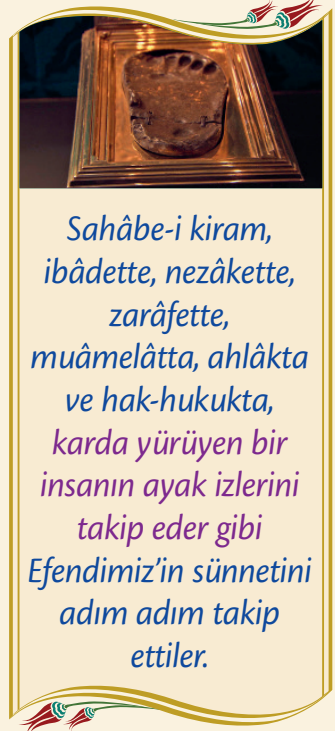
“Biz (Peygamber Efendimiz’in terbiyesinde öyle bir rûhâniyet, vecd ve rikkat-i kalp hâlindeydik ki) boğazımızdan geçen lokmaların tesbihlerini duyar hâle gelmiştik!” (Bkz. Buhârî, Menâkıb, 25)

İşte onların Kur’ân tedrîsi böyle idi.

İhlâs ile, samimiyetle, gönül ve lisan tenâsübü, kalp ve zihin âhengi içerisinde bir Kur’ân tahsili...

Peygamber Efendimiz ashâbını böyle yetiştiriyor ve onları dünyanın dört bir tarafına İslâm’ı tebliğ için gönderiyordu.

Demek ki eğitim, bir gönül hâdisesidir. Gönülden gön-

*Sahâbe-i kiram,
ibâdette, nezâkette,
zarâfette,
muâmelâtta, ahlâkta
ve hak-hukukta,
karda yürüyen bir
insanın ayak izlerini
takip eder gibi
Efendimiz’in sünnetini
adım adım takip
ettiler.*

le bir cereyan hattıdır. Efendimiz'in fedâkârlığı ashabda akis buluyordu.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, Peygamber Efendimiz için ashâb-ı suffe herkesten önce geliyordu ve nesil yetiştirmek derdi, her dertten daha ehemmiyetliydi diyebilir miyiz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

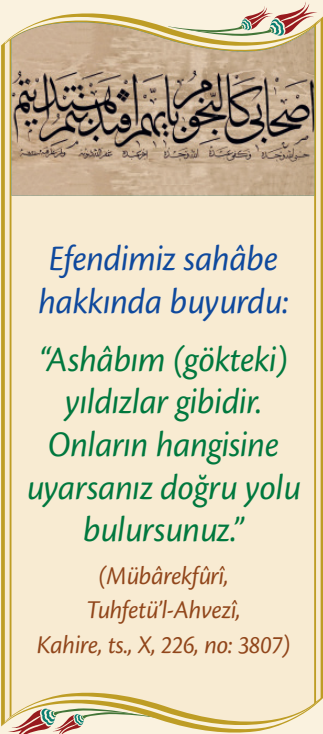
–Peygamberimiz'in ashâb-ı suffeye gösterdiği ihtimam fevkalâde idi. Evine bir ikram gelince kendisi yemezdi, Kur'ân talebelerine gönderirdi...

Peygamber Efendimiz'in mübârek kızı **Fâtıma** çok zayıf ve nahifti. Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'in çocukluk yılları da çok hareketliydi. Bu sebeple Fâtıma Annemiz, Peygamber Efendimiz'den kendisine bir hizmetkâr talep etti. Ancak Efendimiz;

“–Ey kızım Fâtıma! Bedr'in yetimleri ve ashâb-ı suffe aç vaziyette iken sana bir yardımcı veremem.” buyurarak onun hizmetçi talebini kabul etmedi.

Kendisine bir vird öğretti ve;

“–(Kızım her gece bu virde devam edersen, Allah sana yardım eder.) Bu senin için hizmetkârdan daha hayırlıdır.” buyurdu. (Bkz. Ebû Dâvûd, Harac, 19-20/2988; Ahmed, I, 106)

Demek ki;

Efendimiz, suffice ashâbının ihtiyaçlarını ve sıkıntılarını ailesinden de önde tutuyordu.

Peygamberimiz'i en çok mahzun eden husus da, Kur'ân talebelerine karşı kurulan tuzaktı. Şahsına yapılan hiçbir zulüm karşısında bedduâ etmeyen Hazret-i Peygamber, **Bî'r-i Maûne** hâdisesinde Kur'ân talebelerine karşı yapılan katliâm üzerine bir ay boyunca bedduâ etti.

Demek ki Kur'ân eğitimine çok büyük bir ihtimam göstermeliyiz ve Kur'ân eğitimini her türlü tehlikeden ve zarardan bütün gücümüzle muhafaza etmeliyiz. Bu, Allah Rasûlü'nü seven bir mü'min için en mânidar bir misaldir.

Zira Fahr-i Kâinât Efendimiz;

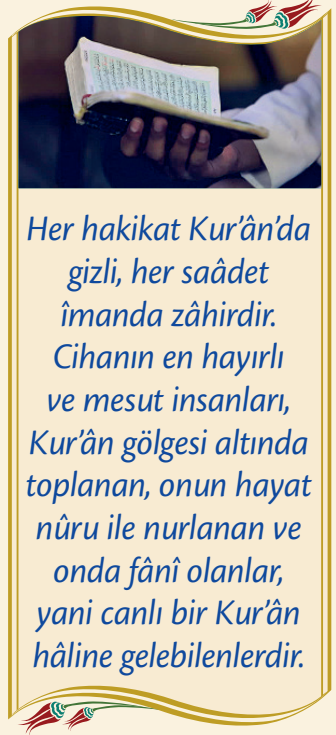
الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ

“Kişi sevdiğiyle beraberdir.” (Buhârî, Edeb, 96) buyuruyor.

Kur'ân-ı Kerim hakkında gayretler, hizmetler ve onu hakkıyla yaşayış;

Allah Rasûlü ile yakınlığımızı gösteren en mühim ölçüdür.

Peygamber Efendimiz; Kur'ân'ı ezberleyen ve onu mânen hazmedenlere, yani yaşayıp yaşatanlara imtiyaz tanırdı. Seferlerde sancağı vereceği kişiyi seçerken, Kur'ân ahkâmını en iyi bilen ve yaşayanları tercih ederdi.

*Her hakikat Kur'ân'da
gizli, her saâdet
îmanda zâhirdir.
Cihanın en hayırlı
ve mesut insanları,
Kur'ân gölgesi altında
toplanan, onun hayat
nûru ile nurlanan ve
onda fânî olanlar,
yani canlı bir Kur'ân
hâline gelebilenlerdir.*

Uhud'da şehidleri defnederken dahî, ehl-i Kur'ân olanları tercih etti, kabre onları daha önce koydurdu.

Bu misaller bize dâimâ Kur'ân ehlini tercih etmemiz gerektiği telkininde bulunmaktadır.

«Allah Rasûlü bizi de tercih etsin, evlâtlarımızı da tercih etsin, O'na yakın olalım.» istiyorsak, biz de Kur'ân ehli olmalıyız, Kur'ân tahsiline ihtimam göstermeliyiz. Kendimiz ve nesillerimiz Kur'ân ve Sünnet'te derinleşmeliyiz.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, anlıyoruz ki Kur'ân-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz, eğitimin özü... Bu iki husus etrafında ayrıca neler söylemek istersiniz?

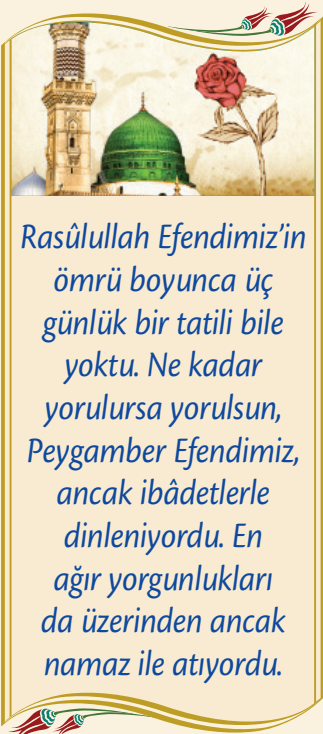
Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Bu iki husus;

Nesillerimizi göz nûru edecek iki büyük düsturdur. Dünyada da âhîrette de ciğerpârelerimizi göz nûrumuz olarak mâmur edecek, bizleri de ebedî mesut ve bahtiyar edecek bir hakikattir.

Çünkü bu;

En öz mahiyette yegâne kurtuluş reçetemizdir. Rasûlullah ﷺ Efendimiz'in bizlere çizdiği hayat rotasıdır. Her mü'minin hayatındaki yegâne hedefidir. Bizzat Hazret-i Peygam-

ber'in yaşayarak ömür boyu gösterdiği bir hedeftir bu.

Zaten samimî bir mü'min isek;

–O bize, ne öğretti?

–Nasıl öğretti?

–Ne hâsıl etti? ise... bizim için gaye odur.

Dâimâ;

O'nun öğretmekteki sabrı, çilelere tahammül azmi ve şevki; bize şiar ve düstur olmalıdır. Tâif'te nâdanlar tarafından taşlandığı vakit, Efendimiz buyurmuştu ki:

“Ey merhametlilerin en merhametlisi! Eğer bana karşı gazaplı değilsen, çektiğim mihnet ve belâlara aldırmam!”

(İbn-i Hişâm, II, 29-30; Heysemî, VI, 35; Buhâri, Bed'ü'l-Halk, 7)

Yani Allâh'ın dînini yaşama ve yaşatma gayretlerimizde, aşkımız, vecdimiz ve heyecanımız ne kadar kuvvetli olursa; o yolda çekilecek çileler o nisbette unutulur, hissedilmez olur.

Sahâbe-i kiram Çin'e gitti. Semerkant'a gitti. Yorulmadılar, üşenmediler; «Of!.. Üf!..» demediler.

İşte onlar;

Göz nûru bir Kur'an nesliydi.

Peygamber Efendimiz'in göz nûru talebeleriydi.

Âyet-i kerîmede buyurulur:

“Ey îmân edenler! Sabır ve namazla Allah'tan yardım isteyin... (Allâh'a ilticâ edin.)”

(el-Bakara, 153)

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, göz nûru tabiri ne kadar güzel bir ifade...

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Çünkü göz ve nur bir araya gelince; ilâhî manzaraları, sırları ve hikmetleri temâşâya başlıyor.

Câlib-i dikkattir;

Göz nûru tabiri; hem kıymetli eşler için kullanılmıştır hem değerli nesiller için hem de ibâdetlerin şâhı olan namaz için...

Demek ki;

Yuvalarımızın da nesillerimizin de göz nûru olabilmeleri için göz nûru bir namaz kılmaları zarûrî. Namaz niye göz nûru? Çünkü Allâh'ı görüyormuşçasına edâ edilmesi emredilmiş. Yani Allâh'ın nûruyla buluşan gözlerle namaz kılınması ferman buyuruluyor. Böyle olunca; namazdayken gözler, güneşlerden daha nûranî bir vasıf kazanmış oluyor.

Zira Cenâb-ı Hak;

“...Secde et ve yaklaş!” (el-Alak, 19) buyuruyor. Kulun Cenâb-ı Hakk'a en yakın hâli, secdede gerçekleştiği için; hakkıyla kılınan namaz, göz nûru bir vasıf kazanmış oluyor.

*Siyer-i Nebî'de
bey'atlar vardır.
Akabe'de; Bedir'de
bey'at ettiler...*

*“–Denize girsen
arkadan biz de denize
gireriz yâ Rasûlâllah!”
dediler. Efendimiz'i
Uhud'da mahzun
gördüklerinde şehîd
olmaya bey'at ettiler.*

Göz nûru namaz kılabilenlere ne mutlu!

İşte namazı böyle olanlar;

Âhırzamanda Peygamberimiz'e kardeş olma şerefine nâil olan göz nûru bir Kur'ân nesli olurlar.

Namaza çok ihtimam göstermek lâzım. Peygamber Efendimiz;

“Benim kıldığım gibi namaz kılın!” buyuruyor. (Bkz. Buhârî, Ezân, 18)

Yani namaz; Allah Rasûlü'nün kıldığı namazdan, hiç değilse o namazın eşiğinden bir nasîb alma gayreti içinde edâ edilecek. Böylece Kur'ânî ifade ile;

سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ

“..Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir..” (el-Fetihtih, 29) âyeti tecellî edecek. Yüzlere, secdenin getirdiği nûrâniyet ve huzur hâli yansıyacak.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, nasıl bir namaz?..

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Bu; sadece seccadede ve halıda kalan bir namaz değil. Secdede göklerle buluşan ve;

Bütün hayatı Kur'ân ile kuşatan bir namaz bu.

*Sahâbe;
Hudeybiye'de;
“–Gönlünde ne varsa
yâ Rasûlâllah!” diye
tam teslimiyetle
bey'at etti.*

*Biz de bir müslüman
olarak, ashâbı örnek
almalı, onlar gibi
Efendimiz'e bey'at
etmeliyiz.*

Ömrü Hazret-i Peygamber'in yaşayışı ile de dolduran bir namaz bu.

Namazlarını böyle kılanlar görürler ki:

Rasûlullah Efendimiz'in ömrü boyunca üç günlük bir tatili bile yoktu. Ne kadar yorulursa yorulsun, Peygamber Efendimiz, ancak ibâdetlerle dinleniyordu. En ağır yorgunlukları da üzerinden ancak namaz ile atıyordu.

Âyet-i kerîmede buyrulur:

“Ey îmân edenler! Sabır ve namazla Allah'tan yardım isteyin... (Allâh'a ilticâ edin.)” (el-Bakara, 153)

Bu âyeti ömrü boyunca en güzel şekilde yaşayan Rasûlullah ﷺ, en dar durumlarda bile ancak en mükemmel muâmelât ve en güzel ahlâkı neşretmekle rahatlıyordu. İnsanlığın hidâyetine ve ümmet-i Muhammed'in takvâsına vesile olmakla huzur buluyordu.

Ebû Talha رضي الله عنه:

“Bir gün Hazret-i Peygamber'in yanına gittim. O Rasûller Sultânî, açıklıktan iki büklüm olan belini doğrultmak için karnına taş bağlamıştı. O, bu hâliyle ayakta durmuş ve ashâb-ı suffeye Kur'an'ı tâlim ediyordu.”

(Ebû Nuaym, Hilye, I, 342)

Bir gün Afrika menşeli bir talebe geldi. Benden duâ istedi. Umumiyetle gençlerin duâ talepleri; iş, tahsil veya evlilik gibi hususlarda olur. Lâkin bu delikanlının talebi şuydu:

-Efendim duâ edin, Allah bana namazı çok sevdirdin!

İlk defa böyle bir taleple karşılaşmıştım.

Demek ki bu genç; namazda derinleşiyordu, bir mânevî lezzet için-

deydi ve namazı daha fazla bir aşk ve huşû hâlinde edâ etmeyi, yani Hazret-i Peygamber'in tarif ettiği ve sâlih gönüllerin kıldığı kıvamda bir namaz kılabilmeyi candan istiyordu.

Hazret-i Mevlânâ da kıldığı namazdan duyduğu vecdi herkesin tatomasını istediği için şöyle bir tavsiyede bulunur:

“Öyle bir abdest al ki, hiç bozulmasın! Öyle bir namaz kıl ki, hiç bitmesin!”

İşte o genç böyle bir namazın peşinde, derdinde ve aşkıdaydı.

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim, günümüzde müslümanlar ferdileşti. Buyurduğunuz gibi, Allah Rasûlü'nün hiç tatili yoktu. Fakat günümüz insanı, ferdî bir hayat yaşamak istiyor. İki gün koşsa, üç gün bomboş ve âtil şekilde öylesine zaman geçirmeyi bir ihtiyaç gibi görüyor. Bu hususta neler söylemek istersiniz?*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Bunlar zamâne rüzgârları. Mânâsız ve hakikatsiz.

İçleri virüs dolu.

Çünkü o tür zaman geçirmek, sadece vakti öldürmektir. Oysa hayat bize; «onu boşuna tüketelim, vakit öldürelim» diye verilmedi. Kendisiyle, bugünleri ve yarınları ihyâ ederek ebedî bir dirilik ve dirlik kazanalım diye verildi.

Peygamber Efendimiz; seferlerde sancağı vereceği kişiyi seçerken, Kur'ân ahkâmını en iyi bilen ve yaşayanları tercih ederdi. «Allah Rasûlü bizi de tercih etsin, evlâtlarımızı da tercih etsin, O'na yakın olalım.» istiyorsak, biz de Kur'ân ehli olmalıyız, Kur'ân tahsiline ihtimam göstermeliyiz.

Şunu da görmekteyiz ki;

Tatil yapmaya gidenler, gidişlerindeki daha yorğun vaziyette geriye dönüyorlar. Toparlanıp da gayrete gelmeleri epey zaman alıyor.

Allah Rasûlü ﷺ niye tatil yapmadı?

Çünkü;

O'nun gerçekleştirdiği her gayret, yaptığı her ibâdet ve sohbet; O'na yorgunluk değil, aksine huzur ve ferahlık sebebiydi. Aynı şekilde gelen ganîmet ve hediyeleri fukarâyâ, ashâb-ı suffeye ikrâm etmekle kendi açlığını unutturdu.

Gece-gündüz terlese de rûhen ve kalben huzurlu ve ferah bir gönlün, tatile ne ihtiyacı olur? İnsanlar tatili işte o huzura ve ferahlığa ermek için yapıyorlar aslında; fakat, yanlış bir metotla.

Bir gün Afrika menşeli bir talebe geldi. Benden duâ istedi. Umumiyetle gençlerin duâ talepleri; iş, tahsil veya evlilik gibi hususlarda olur. Lâkin bu delikanlının talebi şuydu:

-Efendim duâ edin, Allah bana namazı çok seversin!

Hâlbuki bilmeli ki metafizik hakikat, fiziğin üstündedir. Gönül âlemi huzurluysa bedenler yorulmaz. Eğer ruhlar huzursuzsa, bedenleri gece-gündüz yatırsak da ne çare! Hiçbir ferahlık oluşmaz.

Nitekim başında bin bir iptilâ olan kişiler, en rahat yataklarda bile olsalar, gözlerine sabahlara kadar uyku girmez. Bu bakımdan asıl huzur ve onun nasıl tecellî edeceğini Hazret-i Peygamber'in hayatından etraflıca öğrenmek ve tahsil etmek lâzım. O huzuru, para kazanmak için câzip tatil teklif-

leri oluşturanların boş reklâmlarından elde edebileceğini ummak sadece nâfile bir aldanıştır. Onların tuzağına kanmamak ve huzuru ancak Hazret-i Peygamber gibi yaşamakta aramak iki cihan için de zarûrîdir.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, buyurduğunuz gibi, ten rahatı peşinde koşulurken gönül huzuru kaybediliyor. Gerçek gönül huzuruna erişmek için, nasıl bir hayat yaşamalı?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Bizim için de huzurun yolu; şeriatı yaşamak, Kitap ve Sünnet’i takvâ ile yaşayarak, yaşatarak emr-i bi’l-mâruf ve nehy-i ani’l-münkerde bulunmaktır.

Siyer-i Nebî’de bey’atlar vardır. Yani sahâbenin Allah Rasûlü’ne verdiği sözler ve yeminler vardır:

• **Akabe**’de; Efendimiz’i canlarından daha çok korumaya, emânetine sahip çıkmaya, İslâm’ı yaşamaya bey’at ettiler.

• **Bedir**’de bey’at ettiler;

“–Denize girsen arkadan biz de denize gireriz yâ Rasûlâllah!” dediler.

• Efendimiz’i **Uhud**’da mahzun gördüklerinde şehîd olmaya bey’at ettiler.

• **Hudeybiye**’de;

Hazret-i Mevlânâ
kıldığı namazdan
duyduğu vecdi
herkesin tatmasını
istediği için şöyle bir
tavsiyede bulunur:

“Öyle bir abdest al ki,
hiç bozulmasın!
Öyle bir namaz kıl ki,
hiç bitmesin!”

“-Gönlünde ne varsa yâ Rasûlâllah!” diye tam teslîmiyetle bey‘at ettiler.

Biz de bir müslüman olarak, ashâbı örnek almalı, onlar gibi Efendimiz’e bey‘at etmeliyiz. Onlar nasıl yaşadılar, Efendimiz’in hissiyâtını kalplerinde nasıl duydular, nasıl hissettiler ise biz de aynı hissiyattan hisse almaya çalışmalıyız. Onlar nasıl fedâkârlık içinde yaşadılar ise, biz de öyle yaşama gayreti ve azmi içinde olmalıyız.

Bize düşen;

Bu bey‘atlarla kendimizin Efendimiz’e olan bağıllık ve aşkını test etmektir. Acaba biz de aynı bey‘at hâlinde miyiz? Yoksa kalplerimiz dünyaya meylediyor da nefsimiz, bilip bilmeden başka başka şeylere mi bey‘at ediyor?

Bütün mesele;

Kendimizi böyle muhasebelerle ihyâ etmek ve arkamızdan İslâm karakter ve şahsiyetini temsil edecek ve bu istikamette ancak sahâbeyi örnek alacak bir nesli, sadaka-i câriye olarak bırakabilmektir.

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, bu hakikatlere rağmen hayatın türlü telâşları arasında yığınla hedefler insanı kuşatıyor ve bahsettiğiniz bu mühim mesele; yani Kur‘ân ile yoğrulmak, şuurlu müslümanlarda bile bazen

Müslümanlığın en mühim şîârı ve alâmeti şudur:

Kur‘ân’ı birinci plâna almak. Hayatı canlı bir Kur‘ân olarak yaşayabilmek.

Bu; Cenâb-ı Hakk’ı nasıl sevdiğimizizin alâmetidir, Rasûlullâh’a nasıl muhabbet duyduğumuzun aynasıdır.

neredeysen önemsenmez bir noktada kalıyor. Bazen de ehemmiyet sırası çok gerilere atılıyor ve ecel geliyor da ona sıra geliyor.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Hâlbuki insan hayatında en mühim mesele bu.

Müslümanlığın en mühim şîârı ve alâmeti de bu:

Kur’ân’ı birinci plâna almak.

Daha doğrusu;

Bu hayatı **canlı bir Kur’ân** olarak yaşayabilmek. Bu; Cenâb-ı Hakk’ı nasıl sevdiğimizizin alâmetidir, Rasûlullâh’a nasıl muhabbet duyduğumuzun aynasıdır. Dolayısıyla canlı bir Kur’ân olarak yaşamadığı hâlde onları sevdiğinden bahsetmek; ancak lâfladır, riyâ cümlesindedir. Kendini kandırmaktır. Yani canlı bir Kur’ân olarak yaşamazsa; hayatta her şey angarya, her şey boş.

Kimileri fânî bir mevzûya yıllarını gömüyor ve yine de az görüyor, diyor ki:

“–Bu işte usta olabilmek öyle kolay değil. Yirmi yılını verdim, bir yirmi yıl daha vereceğim. O zaman bambaşka olacak!”

Meselâ bir yabancı lisan için bile;

“Üç-beş yıl geceli gündüzlü kendini vermezsen, dil meselesini kökünden hâlledemezsin!” diyor ve öyle yapıyor.

Canlı bir Kur’ân olarak yaşamadığı hâlde Allah ve Rasûlünü sevdiğinden bahsetmek; ancak lâfladır, riyâ cümlesindedir. Kendini kandırmaktır. Yani canlı bir Kur’ân olarak yaşamazsa; hayatta her şey angarya, her şey boş.

Üstelik;

Bunu yapmak için anne-babalar; yığınla masraf ediyor, evlâtlarını batılı ülkelere gönderiyor, gaflet ikliminin içine itmiş oluyor. Ne bunlar gözüne görünüyor; ne ayrılıklar ne de başka ârızalar...

Fakat;

Sıra Kur'ân'a gelince;

Maalesef kimileri sadece yaz aylarında üç-beş haftayı yeterli görüyor. Evlâdından ayrı kalamayacağından dem vuruyor. Köklü bir Kur'ân eğitime göndermemek için türlü türlü bahaneler ileri sürüyor. Diğer taraftan da Kur'ân kurslarını küçük görüyor. Kendi kültürünü çok zengin bir şey zannediyor ve diğer eğitimleri çok ciddî, olmazsa olmaz kabul ediyor, ancak Kur'ân eğitimini olsa da olur olmasa da şeklinde basit görüyor.

Allah muhafaza bu yaklaşım, yüce kelâmı hafife almak olur.

Allah kelâmı ki;

Onun kelimelerini hakkıyla ifadeye; deryâlar mürekkep, ağaçlar kalem olsa bile yetmez.

Peygamber Efendimiz, ashâbına İslâm'ı 23 senede tahsil ettirdi.

Bu bakımdan;

Her mü'minin ömrü, baştan sona Kur'ânî bir hayat olmalı. Böyle olmadan fânîlerin kitaplarına gö-

Her mü'minin ömrü, baştan sona Kur'ânî bir hayat olmalı. Böyle olmadan fânîlerin kitaplarına gömülen hayatlar, kıyâmet günü eyvah olacak! Ancak ilâhî kelâm ile yaşanan hayatlar, ölümsüz bir mazhariyet içinde olacak.

mülen hayatlar, kıyâmet günü eyvah olacak! Ancak ilâhî kelâm ile yaşanan hayatlar, ölümsüz bir mazhariyet içinde olacak.

İşte bu itibarla en mühim mesele;

Hayatı, canlı bir Kur'ân olarak yaşamak...

İşte;

Kur'ân neslinin en büyük özelliği bu. Zaten;

İnsan için va'dolunan dünya ve âhîret saâdeti, ancak Kur'ân'a râm olabilmek mukabilindedir.

Çünkü;

Her hakikat Kur'ân'da gizli, her saâdet îmanda zâhirdir. Cihanın en hayırlı ve mesut insanları; Kur'ân gölgesi altında toplanan, onun hayat nûru ile nurlanan ve onda fânî olanlar, yani canlı bir Kur'ân hâline gelebilenlerdir. Âyet-i kerîmede Hazret-i Peygamber ﷺ hakkında buyurulan:

“(Ey Rasûlüm!) Şüphesiz ki Sen, yüce bir ahlâk üzeresin!..” (el-Kalem, 4) beyânındaki hakikati anlamak için **Hazret-i Âişe**'ye;

“–Rasûlullah ﷺ'in ahlâkı nasıldı?” diye sorduklarında mü'minlerin annesi, bu yüce ahlâkı şöyle ifade etmiştir:

“–O'nun ahlâkı Hazret-i Kur'ân idi...” (Müslim, Kitâbu's-salât, 746)

Rabbim hepimize bu ahlâkı ihsan eylesin! Âmîn...

*Hayatı,
canlı bir Kur'ân
olarak yaşamak...
İşte Kur'ân neslinin
en büyük
özelliği bu.
Zaten insan için
va'dolunan
dünya ve âhîret
saâdeti, ancak
Kur'ân'a râm
olabilmek
mukabilindedir.*

Canlı Kur'ân olarak yaşamak için iki husûsiyet şarttır:

1. Lâfzın, kıraatin temizliği,
2. Kalbin takvâ ile tertemiz olması.

Yani takvâ olmadan kâmil bir ehl-i Kur'ân olabilmek, mümkün değildir.

Cenâb-ı Hakk'a yaklaştırmayan bir ilim, insanın ayağını kaydırabilir. Enâniyete sevk edebilir. Âyet-i kerîmelerde; «*ثَمَنًا قَلِيلًا*» yani «az bir bedel» karşılığında Allâh'ın âyetlerini satan, dalâlete düşmüş ehl-i kitap âlimleri hatırlatılmakta ve böyle olmamız îkaz edilmekte.

Zaten **faydalı ilim** sadece zihne bilgi depolamak değildir. Zihinle beraber, gönül de takvâ ile âhenkli bir şekilde ilmiyle âmil olacak... Kur'ân-ı Kerim'de 258 defa takvâ hatırlatılıyor. İlimde derinliği sağlayacak asıl kuvvet de takvâdır. Zira;

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيَعْلَمِكُمُ اللَّهُ

buyuruluyor. Yani:

“...Siz takvâ sahibi olun (ki) Allah size öğretir...” (el-Bakara, 282)

Buna bir misal:

Sahildeki bir insan yalnız denizin sathını görür. Fakat güçlü bir dalgıç, denizin derinliklerinde nice hârika manzaralar ve hakikatler temâşâ eder.

Canlı Kur'ân olarak yaşamak için iki husûsiyet şarttır:

1. Lâfzın, kıraatin temizliği,
2. Kalbin takvâ ile tertemiz olması.

Yani takvâ olmadan kâmil bir ehl-i Kur'ân olabilmek, mümkün değildir.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, başarılı bir eğitim, Kur’ân istikametinde öz ile sözün bütünlüğünde gerçekleşiyor demek ki. Günümüz eğitiminde bu bütünlük nasıl oluşturulur?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Bir sürü madde saymaya gerek yok. Sadece;

Samimiyetle yaşayarak ve muhabbetle de yaşatarak bu gerçekleşir.

Çünkü yaşandığı zaman tesir artar. Muhabbet olduğu zaman tesir artar. Talebe hocasını sevecek, hoca da talebesini sevecek. Ne olursa olsun bu sevgi bağı kopmayacak. Ancak nümûne bir hayat yaşanmazsa bu imkânsız. Şayet samimiyetle yaşanır, bu her zaman mümkün.

Bunun en güzel ve en zirve misâli, ashâb-ı kiramdır.

Fahr-i Kâinât Efendimiz, câhiliyye insanından zirve bir fazîletler medeniyeti meydana getirdi.

Peygamberimiz, ashâbını; makam-mevkî, unvan vererek terbiye etmedi. Dünyevî bir hazine de vermedi. Elindeki maddî imkânlar da çok mahdut idi.

Onları Allah rızâsı içinde yetiştirdi. Kalp ile yetiştirdi. Onlar kemâle erdiler. Ömür boyu Allah Rasûlü’nü unutmadılar. Ötelelerde de O’nunla beraber olmanın hasreti içinde yaşadılar.

Yavrularımızı namaza çok küçük yaşlarda hazırlamak gerek. Çünkü namazın koruyucu özelliği vardır. Her türlü *fahşâ ve münkerden* gönülleri ancak namaz korur.

Sevbân ﷺ'in hâli buna en güzel misaldir. Onun dünyalık hiçbir şeyi yoktu. Onu en çok teessüre gark eden;

“Acaba ben âhirette Allah Rasûlü ile beraber olabilecek miyim?” endişesi idi.

Efendimiz ﷺ, bir gün Sevbân ﷺ'i çok mahzun ve solgun gördü. Hüznünün sebebini sordu. Hazret-i Sevbân dedi ki:

“–Yâ Rasûlâllah! Öyle bir lezzet içindeyim ki, eve gidiyorum, hasret içinde kalıyorum. Bu lezzeti kaybedeceğim diye korkuyorum. Siz âhirette peygamberlerle beraber olacaksınız. Ben ise kim bilir nereye savrulup kalacağım!” (Bkz. Vâhidî, *Esbâbu Nüzûli'l-Kur'an*, s. 170)

Peygamberimiz, Sevbân gibi âşık sahâbîlerine şöyle dedi:

“Kişi sevdiğiyle beraberdir.” (Buhârî, Edeb, 96)

Enes ﷺ der ki:

“İslâm'a girmekten başka hiçbir şey bizi (ashâb-ı kirâmı) Allâh'ın Nebî'sinin;

«Muhakkak sen sevdiğinle beraber-sin.» sözü kadar sevindirmemiştir.” (Müslim, Birr, 163)

Fakat sahâbe-i kiram, Efendimiz'le dünyada nasıl beraber oldular?

İbâdette, nezâkette, zarâfette, muâmelâtta, ahlâkta ve hak-hukukta, karda yürüyen bir insanın ayak izlerini takip eder gibi Efendimiz'in sünnetini adım adım takip ettiler.

Efendimiz de onlar hakkında buyurdu:

“Ashâbım (gökteki) yıldızlar gibidir. Onların hangisine uyarsanız doğru yolu bulursunuz.” (Mübârefûrî, *Tuhfetü'l-Ahvezî*, Kahire, ts., X, 226, no: 3807; İbn-i Abdî'l-Berr, *Câmiu Beyânî'l-İlm*, II, 91)

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, evlâtlarımızı zamanımızın fitnelerinden; internet, televizyon, moda vesâire mikroplu rüzgârlardan nasıl koruyabiliriz? Günün şerrinden nasıl muhafaza edebiliriz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–En başta doğru bir eğitim mühim.

• Çocuklar anne-babayı kopyalar. Sözlerini değil yaptıklarını model alırlar. **Sâlih evlâtlar istiyorsak, sâlih anne-babalar olmak zorundayız.** Bu mânevî eğitim, helâl lokma yedirmekle tâ anne karnında başlar!..

• Aileden sonra eğitim okulda devam eder. Kur'ân kursunda devam eder. Evlâtlarımızın eğitim dünyasında da sâlih ve sâdiklarla beraber yaşayışını temin edebilmek lâzım. Mektep ve arkadaşlık çevresi de bu esasa göre hazırlanmalı. Böylece onları takvâya yönlendirmek mümkün olabilecektir.

• Çocuğun terbiyesine çok ufak yaşlarda başlamak lâzım. Mutlaka çocuklukta îmân aşısı verilmeli. Çocuk saf bir kaset gibidir. İçine ne doldurulursa onu yansıtır. Bir ba-

Sahildeki bir insan yalnız denizin yüzünü görür. Fakat güçlü bir dalgıç, denizin derinliklerinde nice hârika manzaralar ve hakikatler temâşâ eder. Takvâda merhaleler kat eden bir kişinin ilimde derinleşmesi de böyledir.

kıma her ağaç, ancak yaşken eğilir. Çocuklukta sağlam terbiye edilen karakterler, büyüdüklerinde menfi temâyüllerin rüzgârlarında savrulmazlar.

- Evlâtlarımıza esas hayatın âhiret olduğu şuurunu telkin edebilmemiz zarûrî... Böylece evlâtlarımız varlık zamanlarında taşkınlık göstermesin, yokluk zamanlarında da isyana ve menfî duygulara kapılmasın!..

- Çocuğun fitratına ufak yaşlarda iken vicdan, şefkat, hak, adâlet gibi hasletler iyice kazandırmalı ki şahsiyeti güçlü olarak inşa edilsin.

- Çocuğa çiçek, ağaç ve hayvan sevgisi de verilmeli ki, onda merhamet ve şefkat duyguları yeşersin. Tefekkürü derinleşsin ve yaratan kudreti idrâk etsin...

- Namaza çok küçük yaşlarda hazırlamak gerek. Çünkü namazın koruyucu özelliği vardır. Her türlü fahşâ ve münkerden gönülleri ancak namaz korur.

Evlâtlarımıza esas hayatın âhiret olduğu şuurunu telkin edebilmemiz zarûrî... Böylece evlâtlarımız varlık zamanlarında taşkınlık göstermesin, yokluk zamanlarında da isyana ve menfî duygulara kapılmasın!..

- **Siyer-i Nebî**'yi çok okumak ve okutmak. Lâkin kronoloji olarak değil, ashâbın İslâm'ı nasıl yaşadığını temâşâ ederek okumak... Rûhuna o muhabbeti, o fedâkârlıkları zerk edebilmek...

- Camilerle komşu olmak... Ecdâdın yaptığı gibi... Ezan sesleriyle yetişmelerini sağlamak...

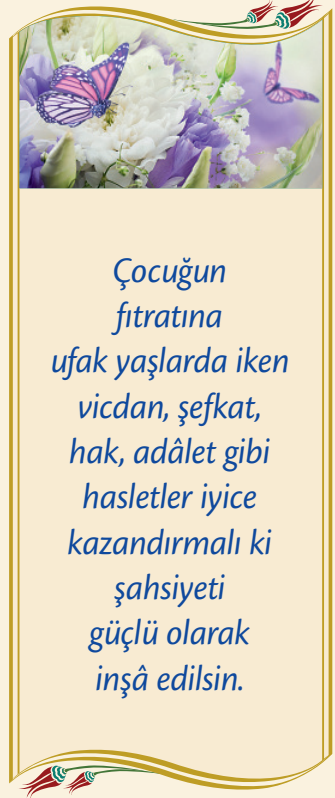
- Kabirlerin sessiz feryatlarını dinlemek, mezarlıklarda derin derin tefekkür etmelerini sağlamak...

Tarihî eserlerde, muhteşem mâzîyi hissetmelerini sağlamak ve onların izinde bir nesil olma azim ve heyecanlarını uyandırmak...

Hâsılı, müslümanca yaşamak, takvâ ile yaşamak...

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, iki dünyada da göz nûrumuz olacak vatan ve memleketimiz için hayırlı nesiller yetişmesi temennîleri ile sizlere kalbî teşekkürlerimizi ve duâlarımızı arz ediyoruz.

Çocuğun
fitratına
ufak yaşlarda iken
vicdan, şefkat,
hak, adâlet gibi
hasletler iyice
kazandırmalı ki
şahsiyeti
güçlü olarak
inşâ edilsin.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

Yüce Mevlâ, cümlemizin evlâtlarını göz nûru nesiller eylesin!

Dînimizi, vatanımızı, bayrağımızı hür bir şekilde şan ve şerefle devam ettiren bahtiyar bir nesil eylesin. Hepsi de, âhirette hem bizlerin hem kendilerinin yüz akı olsunlar inşâallah...

Âmîn...

GERÇEK İLİM TAHSİLİ ve MUHABBETLE TERBİYE HAKKINDA

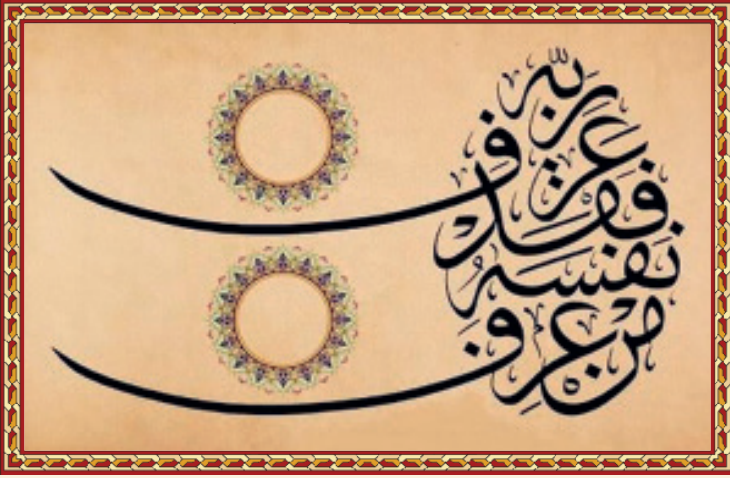

GERÇEK MAÂRİF MÂRİFETULLAH İLE...

Bize bir çiçek buketi hediye eden kimseye, çiçek gibi bir tebessüm ile teşekkür ediyoruz. Eğer Cenâb-ı Hak; bu kâinâtı çiçeklerle donatmasaydı, biz ruhlarımızı okşayan o çeşit çeşit rengârenk güzelliklerden mahrum kalacaktık. Hiç şüphesiz ki, sayamayacağımız kadar çok olan bütün nimetler de aynıdır. Onlar lutfedilmeseydi; bırakın istifâdeyi, onları ne bilirdik ne de akledebilirdik. Bu bakımdan Cenâb-ı Hakk'a ne kadar teşekkür ve şükür hâlinde olmak gerektiğini idrâk etmek elzemdir. Cenâb-ı Hak buyurur:

“İster şükret, ister nankör ol! (İkisinin de karşılığı, mükâfat veya cezası sanadır!..)” (Bkz. el-İnsân, 3)

GERÇEK İLİM TAHSİLİ ve MUHABBETLE TERBİYE HAKKINDA

GERÇEK MAÂRİF MÂRİFETULLAH İLE...

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, nesillerin yetişmesinde sizin özel ölçüleriniz, husûsî idealleriniz var mı? Nasıl bir nesil görmek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-Bu hususta; yetişecek nesilden önce, yetiştiren mühimdir. Seven ve sevilen mühimdir, burada.

Çünkü yetiştiren hangi noktada ise yetiştirilen de o noktada olur. Yetiştiren hangi kıvamda ise, yetiştirilen de o kıvamda olur. Yetiştiren ne kadar değerli, gayretli, fedâkâr ise; yetiştirilen kezâ öyle olur. Yetiştiren ne kadar şuurulu ve şiarlı ise, yetiştirilen de o nisbette olur. Yetiştiren ne kadar sabırlı, olgun, başarılı ve karakterli ise; yetiştirilen de kezâ o kadar sabırlı, olgun, başarılı ve karakterli olur. Yetiştiren ne kadar îmanlı ve ihlâslı ise, yetiştirilen de öyle olur. Yetiştiren ne kadar **Fatih**'se, **Akşemseddin** ise; yetiştirilen de o kadar, o olur.

Burada bu kıvâmı verecek esas malzeme; sevgidir, muhabbetir. Muhabbet ise iki kalbin arasındaki cereyan hattıdır.

Bunun için;

Bir muallim / hoca; talebeyi sevecek, öğrettiklerini sevecek, yaşayacak. Talebe de hocasını sevecek.

Bizim tahsil zamanımızın üzerinden yarım asırdan fazla zaman geçti. Bu kadar zaman geçtiği hâlde; sevdiğimiz hocalarımızın, seven ve sevilen hocalarımızın ifadeleri hâlâ aklımızdadır, kalbimizdedir.

Meselâ Peygamber âşığı **Yaman Dede**'yi hiç unutmam. Gönlümde de duâlarım da unutmam. Sınıfın kapısına geldiğinde; dersi kaynatmak isteyen güzel sesli bir arkadaşı, onun yazdığı bir na'ti yanık yanık okumaya başladığı:

**Gönül hûn oldu şevkinden bo-
yandım yâ Rasûlâllah!**

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ
فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

*"Kendini bilen
Rabbini bilir."*

*Bütün mesele, Cenâb-ı
Hak ile beraberliği
temin edebilmektir.
Bu da sözle olabilen
bir husus değildir. Fiille
olan, yaşanan bir
hakikattir. Bu da kalbin
eğitimine bağlıdır.*

Bu sedâ karşısında Yaman Dede; içeri giremez, kapıda kalakalırdı. Gözlerinden ince ince yaşlar süzülür, dinledikçe derin derin hıçkırırdı. Belki arkadaşlarımız bu şekilde onun dersini kaydattıklarını zannederlerdi. Fakat aslında o bizi aşk-ı Peygamber potasında gönül gönül kaynatırdı. Hazret-i Peygamber'i nasıl sevmek gerektiğinin canlı bir timsâlini seyrederdik onda. Böylece Fahr-i Âlem Muhammed Mustafa ﷺ'in muhabbeti, sevdası ve O Sultânü'l-Enbiyâ'ya candan itaat; gönüllerimizde bambaşka köklenirdi, hiç yıkılmaz bir çınar gibi büyüyüp giderdi elhamdülillâh.

Allah o hocalarımızdan ebedî râzı olsun.

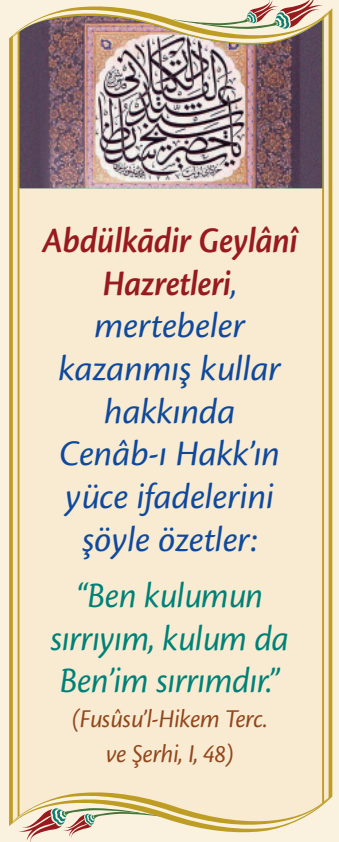
Onlar işte, Kur'ân ile gerçek bir eğitimin göz nûru nesillerini yetiştiren bahtiyarlardı.

Ancak;

Okuttuğu ilimden ve talebesinden bigâne olan, sadece şekilde ve geometride kalan hocaların ise; öğrettikleri bir tarafa, adlarını dahî unuttuk. Onlar zaten o zaman bile derste yoktu! İsimleriyle, cisimleriyle her şeyleriyle unutulup gittiler.

Yüzakı:

-Muhterem Efendim, bugün eğitimde birçok endişeler, birçok dertler var. Eğitimin en büyük derdi ne olmalı?

Abdülkâdir Geylânî
Hazretleri,
mertebeler
kazanmış kullar
hakkında
Cenâb-ı Hakk'ın
yüce ifadelerini
şöyle özetler:

"Ben kulumun
sırrıyım, kulum da
Ben'im sırrımdır."

*(Fusûsu'l-Hikem Terc.
ve Şerhi, I, 48)*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Eğitimin temel derdi, Allâh’a kul olmaktır.

Cenâb-ı Hak, bu dünyayı bir mektep olarak halk etti. Bu mektebin bütün lâboratuvar malzemelerini de koydu. Zerreden kürreye her şey, Cenâb-ı Hakk’ın azametinin tecelîsi... Mikrodan makroya kadar her şey kudret-i ilâhiyyeyi temâşâ ettirmekte... Bunları idrâk edebilmemiz için zâhirî bilgiler verdi.

“**..Size ancak az bir bilgi verildi.**” (el-İsrâ, 85) buyuruluyor.

Fizik, kimya, botanik, astronomi ve sâir birçok ilimler bahşetti. Bütün bu ilimleri vermesinin esas gayesi ise şudur:

İnsan bu ilimlerden hareketle; eserden Müessir’e, sanattan Sanatkâr’a, sebepten Müsebbib’e gidecek, Cenâb-ı Hak’ın azamet-i ilâhiyyesinde derinleşecek, bu tefekkürle kul-luğunu ikmâl ederek, Cenâb-ı Hak ile kalben beraber olmanın husûsiyetini taşıyacak... Bu şekilde «mârifetullah»tan bir nasîb alacak, yani kalbe mâverâdan pencereler açılacak ve kul, «benliği» unutacak, dâimâ; «**Aman yâ Rabbî!**» diyecek.

Bize bir çiçek buketi hediye eden kimseye, çiçek gibi bir tebessüm ile teşekkür ediyoruz. Eğer Cenâb-ı Hak; bu kâinâtı çiçeklerle donatmasaydı, biz ruhlarımızı okşayan o çeşit çeşit rengârenk güzelliklerden mahrum kalacaktık. Hiç şüphesiz ki, sayamayacağı-

**Yûnus Emre
Hazretleri'nin**
gönlü; Allah
aşkını, Peygamber
Efendimiz'in
muhabbetini ve
kâinattaki ibretleri
aktarmasaydı,
binlerce Yûnus'tan
biri olur, esâmesi bile
okunmazdı.

mız kadar çok olan bütün nimetler de aynıdır. Onlar lutfedilmeseydi; bırakın istifâdeyi, onları ne bilirdik ne de ak-ledebilirdik. Bu bakımdan Cenâb-ı Hakk'a ne kadar teşekkür ve şükür hâlinde olmak gerektiğini idrâk etmek elzemdir.

Cenâb-ı Hak buyurur:

“İster şükret, ister nankör ol! (İkisinin de karşılığı, mükâfat veya cezası sanadır!..)” (Bkz. el-İnsân, 3)

Bu tefekkür içinde her mü'min;

Bu dünyaya «arz-ı endam» için gelmediğini, «arz-ı hâl» için geldiğini düşünerek, dâimâ bir «abd-i âciz» olduğunun idrâki içinde olacak. Yani makam-mevkî, şehvet ve şöhret için değil, «Allâh'a kulluk» için yaratıldığının şuuruna varacak.

Asla; «Ben!» demeyecek, dâimâ; «Sen yâ Rabbî!» diyecek...

Bu hakikati **Yûnus Emre Hazretleri** şöyle hulâsa eder:

İlim ilim bilmektir,
İlim kendin bilmektir.
Sen kendini bilmezsin,
Ya nice okumaktır?

Yine buyurulmuştur:

مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ

“Kendini bilen Rabbini bilir.”

Yûnus Emre Hazretleri'nin feyiz dolu şiirlerinin ve ilâhilerinin; asırlardır dilden dile, gönülden gönüle dolaşması, okuyan ve dinleyen ruhlara ferahlık vermesi, onun Allah Rasûlünün mânevî rahlesinde gördüğü kalbî tahsilinin en güzel şahâdetnâmesidir.

Bütün mesele, Cenâb-ı Hak ile beraberliği temin edebilmektir. Bu da sözle olabilen bir husus değildir. Fiille olan, yaşanan bir hakikattir. Bu da kalbin eğitime bağlıdır.

Abdülkâdir Geylânî Hazretleri, mertebeler kazanmış kullar hakkında Cenâb-ı Hakk'ın yüce ifadelerini şöyle özetler:

“Ben kulumun sırrıyım, kulum da Ben'im sırrımdır.”

(Fusûsu'l-Hikem Terc. ve Şerhi, I, 48)

Bizim kitaplardan ve hocalardan alacağımız bilgiler vardır. Bu, zemindir. Fakat en zoru, ancak kendimizin kendimize vereceği bir ilimdir. O da takvâdır. Takvâ neticesinde Cenâb-ı Hakk'ın lutfedeceği; irfandır, hikmettir. Cenâb-ı Hak buyurur:

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيَعْلَمُ اللَّهُ

“...Allah'tan korkun (takvâ üzere olun!.. Bilin ki) Allah (size bilmediğinizi) öğretir! ...” (el-Bakara, 282)

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, demek ki, insan hedeflerini belirlerken temelde bu gerçekler olmalı.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Mutlaka olmalı.

Hiçbir zaman fânî gayeler bu yüce hedeflerin önüne geçmemeli.

Çünkü bu dünyada hepimiz geçiciyiz, hepimiz ebediyet yolcusuyuz.

Bu itibarla;

Çocuklarımızı her şeyden önce şu iki hususta çok iyi terbiye etmeliyiz:

–Kur’ân-ı Kerim edebi,

–Hazret-i Peygamber ﷺ’in muhabbet ve ahlâkı.

Sâmi Efendi Hazretleri’nden de bu hususta mânidar bir hâtıra nakledilir:

Bir gün ziyaretine gelenlerden biri, hem Hazret’in duâsını almak hem de yeğenlerini tanıştırmak istemişti. Huzûruna girip el öperken;

“–Efendim, bu delikanlılar Amerika’da okuyup mühendis oldular. Duâlarınızı istihâm ederiz!” diye takdim etti. Sâmi Efendi Hazretleri ise mânidar bir tebessümle onlara;

“–Fakir de Dâru’l-Fünûn mezunuyum. Fakat asıl tahsil, «mârifetullâh»ın tahsilidir!” buyurdu.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, faydalı ilim ve faydasız ilim bahsi çok konuşulan bir mevzu. Herkes kendi alâkadar olduğu bilgiye revaç veriyor. Bu hususta asıl ölçü nedir ve ilâhî çerçe ve nasıldır?

**Muhterem pederim
Musa Efendi,**
biz evlâtlarını;
Süleymaniye Camii,
Eyüp Sultan Camii
ve Türbesi gibi tarihî
ve uhrevî mekânlara
götürdü. Bize orada
medfun zâtların
fedâkârlıklarını ve
gayretlerini anlatırdı.
Bu vesileyle
sadaka-i câriyenin
ne olduğunu
idrâk ettirirdi.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Günümüzde hemen herkeste dünyevî ilimlere tercih ve rağbet var. Fakat bu dünyaya geliştteki asıl maksadın «âhiret» olduğu maalesef unutulmaktadır. Âkîbeti ise hazindir.

Bu itibarla:

Bu dünya bir mekteb-i âlemdir. Orada okunan bütün ilimler ebedî âlemin bir cüz'üdür. Dolayısıyla esas olan ebediyet tahsilidir. Yani fizikten fıkha kadar bütün ilimler eğer ebediyet tahsilinin öncülüğünde ve istikametinde olursa ancak o zaman faydalı bir ilim olma hüviyeti kazanırlar. Ancak o zaman iki mânâda inkişaf lar yaşanır, idrak ve tefekkür açılır, mârifetullah, yani hâdisâtın, vukuâtın ve eşyanın hikmet ve sırrî tarafı kalpte tecellî eder. Kalp Cenâb-ı Hak'ka daha çok yakınlığa nâil olur ve neticesi de ebedî rahmet olur.

*Bu cihan sessiz
bir Kur'ân,
Kur'ân da sesli
bir kâinattır.
Ehl-i Kur'ân ise,
her ikisinin
kavşağında
bulunan
bir irfan mihrâkı
ve tecellî
âbidesidir.*

Bu cihan sessiz bir Kur'ân, Kur'ân da sesli bir kâinattır. Ehl-i Kur'ân ise, her ikisinin kavşağında bulunan bir irfan mihrâkı ve tecellî âbidesidir.

Erişilmez incelikler ve dibi görülmez derinliklerin örneği olarak yaratılan insan; yüksek kıymetini, ancak Rabbine kulluk istikameti üzere Kur'ân ve Sünnet dünyasında yaşamakla muhafaza eder.

Lâkin;

Âhiretsiz olarak okutulan bütün ilimler ise, sadece **ilm-i lâ-yenfa'** /

faydasız bir ilimden ibarettir. Allah Rasûlü ﷺ Efendimiz, faydasız ilimden Allâh'a sığınmıştır.

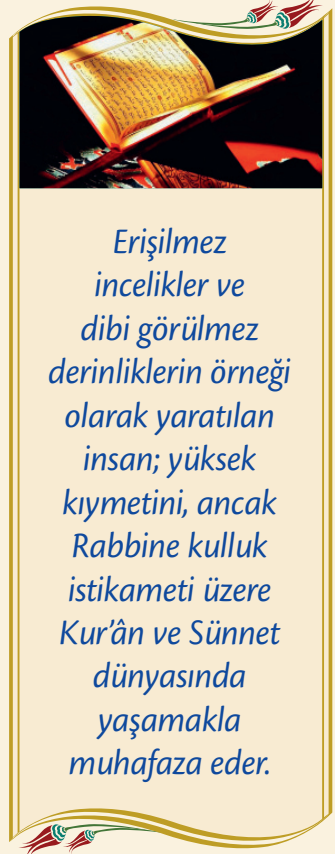
Tıpkı küçücük bir damlaya kapılıp da sonsuz bir deryâyı görememek ve ona karşı bir ömür âmâ ve gafil yaşamaktır. Bu şekilde âmâ ve gafil olanların âkıbetleri de ne yazık ki her zaman sonsuz bir hüsrân olmuştur. Bütün zâlimlerin ahvâli, işte bundan ibarettir. Mâlûm nice zâlimler, zâhirdede onca ilimleri yuttular fakat âhireti unuttukları için sahip oldukları ilimlerle ancak daha büyük zulümler irtikâb ettiler.

Meselâ;

Tarihteki büyük zâlimlerden **Firavun, Nemrut, Atillâ, İskender, Hülâgû** ve günümüze kadar gelen bütün benzerleri, yaptıkları zulümlerle milyonlarca kelle üzerine medeniyet kurmaya kalkıştılar. Ancak insanlığın düşmanı ve yüz karası oldular. Hiç sevilmedikleri gibi, hatırlarda zulüm sembolü olarak kaldılar. Saltanatları da hüsrânla son buldu.

Fakat dostluğun, Allah'taki kaynağına ulaşan **Şâh-ı Nakşibend, Geylânî, Mevlânâ, Yûnus ve Hüdâyî** misâli Hak dostları; dâimâ Allâh'a dost olarak yaşadılar, sevdiler sevidiler. Ebediyyen bütün insanlığın dostu oldular. Dünya hayatlarından sonra da dostluk ve muhabbette ebedîleştiler, fânî gök kubbede hoş bir sedâ bıraktılar.

Bu sebeple;

*Erişilmez
incelikler ve
dibi görülmez
derinliklerin örneği
olarak yaratılan
insan; yüksek
kıymetini, ancak
Rabbine kulluk
istikameti üzere
Kur'ân ve Sünnet
dünyasında
yaşamakla
muhafaza eder.*

Bir anne-babanın, evlâtlarına en güzel mîrâsı; onları İslâm şahsiyet ve karakteri üzere yetiştirmektir.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bahsettiğiniz bu Hak dostları, nasıl yetiştiler? Onları bu muhteşem mevkilere erıştiren tahsilleri ne idi?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Medeniyetimizde ve tarihimizde zirve şahsiyetlerin hepsi Kur’ân’a medyundur. Kur’ân’dan feyiz almışlardır. Gerçek kültür, Kur’ân kültürüdür.

Hazret-i Mevlânâ’yı bütün dünya tanıyor, takdir ediyor, okuyor. O bütün feyzini ve rûhâniyetini Kur’ân’dan aldığını ifade ederek buyurur:

“Canım (rûhum) var oldukça ben Kur’ân’ın kölesiyim. Ben Hazret-i Muhammed’in ayağının toprağıyım.

Eğer biri; benim sözümünden bundan başka en ufak bir şey bile nakledecek olursa, o kimseden de onun sözünden de uzağım.”

Yine **Yûnus Emre Hazretleri**’nin gönlü; Allah aşkını, Peygamber Efendimiz’in muhabbetini ve kâinat-taki ibretleri aktarmasaydı, binlerce Yûnus’tan biri olur, esâmesi bile okunmazdı.

Bütün «ehlullâh»,
bütün Allah dostlarını
yetiştiren iki mühim
esas vardır ki bunlar;
•Kur’ân-ı Kerîm’i ve
•Rasûlullah
Efendimiz’i tahsil
etmeleridir.

Onun feyiz dolu şiirlerinin ve ilâhîlerinin; asırlardır dilden dile, gönülden gönüle dolaşması, okuyan ve dinleyen ruhlara ferahlık vermesi, onun Allah Rasûlü'nün mânevî rahlesinde gördüğü kalbî tahsilinin en güzel şahâdetnâmesidir.

Bütün «ehlullâh»¹, bütün Allah dostlarını yetiştiren iki mühim esas vardır ki bunlar; Kur'ân-ı Kerîm'i ve Rasûlullah Efendimiz'i tahsil etmeleridir.

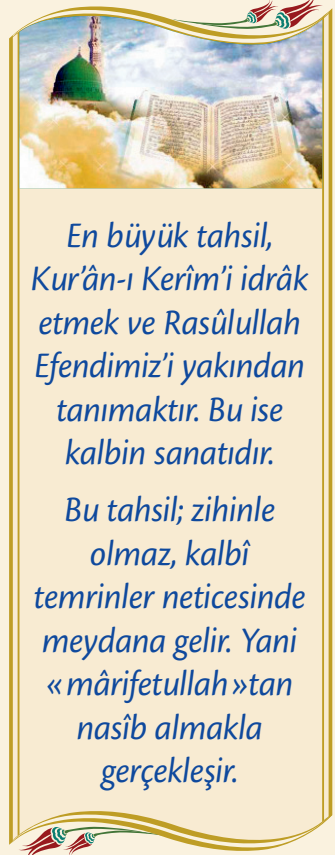
En büyük tahsil, Kur'ân-ı Kerîm'i idrâk etmek ve Rasûlullah Efendimiz'i yakından tanımaktır. Bu ise kalbin sanatıdır.

Bu tahsil; zihinle olmaz, kalbî temrinler neticesinde meydana gelir. Yani «mârifetullah»tan nasîb almakla gerçekleşir.

Âşıklar, hakikî aşkın ne olduğunu Allah Rasûlü'nün feyiz ve rûhâniyetiyle tattılar...

Bu aşkın ufkunu ve derinliğini bir mütefekkir şöyle ifade eder:

“Biz, Mevlânâ Celâleddîn'in vecdinin feryatlarını dinledik. Daldığı huzur denizinin derinliklerini görmemize imkân yok. Denizin tâ dibinden sıyrılıp, suyun yüzüne ne vurdu ise onu görüyoruz.” (Nurettin TOPÇU, *Mevlânâ ve Tasavvuf*, s. 139)

*En büyük tahsil,
Kur'ân-ı Kerîm'i idrâk
etmek ve Rasûlullah
Efendimiz'i yakından
tanımaktır. Bu ise
kalbin sanatıdır.*

*Bu tahsil; zihinle
olmaz, kalbî
temrinler neticesinde
meydana gelir. Yani
«mârifetullah»tan
nasîb almakla
gerçekleşir.*

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim, Kur’ân bahsinde söz derinleşmişken, Rahmân Sûresi’nde insanın yaratılışı Kur’ân öğrenmesinden sonra ifade ediliyor. Bunun hikmeti nedir?*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Evet, Cenâb-ı Hak buyuruyor:

“**Rahmân (çok merhametli olan Allah), Kur’ân’ı öğretti. İnsanı yarattı. Beyânı öğretti.**” (er-Rahmân, 1-4)

Bu âyetlerin îzâhında şöyle denilmekte:

“*Cenâb-ı Hak; insanoğlunu, Kur’ân’ı (bundan önce de evvelki ilâhî suhuf ve kitapları) öğretmek için (böylece hidâyete eriştirmek için) yaratmış ve beyânı da ona Kur’ân’ı anlaması için öğretmiştir.*”

Çünkü;

Allah Teâlâ’nın, bu âyet-i kerîmelerde evvelâ Kur’ân’ı öğretmesinden, sonra da insanı yaratmasından bahsedışı, yaratılış hikmetinin mecâzî bir ifadesidir.

Bu ifadede;

İnsanın yaratılma gayesinin, sırf din ve ilim olduğunun bilinmesi; kulğun mârifetullah ile idrâk edilmesi;

Tarihteki büyük zâlimlerden **Firavun, Nemrut, Hülâgû** ve benzerleri, yaptıkları zulümlerle milyonlarca kelle üzerine medeniyet kurmaya kalkıştılar. Ancak insanlığın düşmanı ve yüz karası oldular. Hiç sevilmedikleri gibi, hatırlarda zulüm sembolü olarak kaldılar. Saltanatları da hüsrarla son buldu.

bunun için Kur'ân'a karşı mes'ûliyetin hakkıyla anlaşılması, yaşanması ve yaşatılması vardır.

Çünkü insan denilen varlığın hay-siyet ve şerefi Kur'ân ile gerçekleşir. Dolayısıyla insana verilen beyan salâhiyeti de ilâhî tâlimatları almak ve yaşamak, yani canlı bir Kur'ân olabilmek hikme-tine bağlı olarak ihsân edilmiştir. Çün-kü hem bu dünyanın hem de âhiretin bütün saâdet sırları, ancak Kur'ân-ı Kerim ile anlaşılır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim, bizlere bizzat Allah tarafından bir hayat kitabı ve bir kurtuluş reçetesi olarak takdim buyurulmuştur.

Dolayısıyla insan, gerçek mânâda ancak Kur'ân ile yücelir.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bunu biraz daha îzâh eder misiniz? İnsanın Kur'ân ile yücelmesi ve yükselmesi nasıl olmakta?..

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Tarihî hakikatlerle başlayalım:

Hazret-i Ömer ﷺ, Nâfi İbn-i Abdülhâris'i Mekke'ye vali tayin etmişti. Nâfi, Mekke taraflarındaki Ufsân'da Halîfe Ömer'e rastladı. Halîfe kendisine sordu:

“–Bu vadi halkına kimi memur tayin ettin?”

*Şâh-ı Nakşibend,
Geylânî, Mevlânâ,
Yûnus ve Hüdâyî
misâli Hak dostları;
dâimâ Allâh'a dost
olarak yaşadılar,
sevdiiler sevildiler.
Ebediyyen bütün
insanlığın dostu
oldular. Dünya
hayatlarından
sonra da dostluk
ve muhabbette
ebedileştiler,
fânî gök kubbede
hoş bir sedâ
bıraktılar.*

O da;

“-İbn-i Ebzâ'yı tayin ettim.” dedi.

Hazret-i Ömer رضي الله عنه;

“-İbn-i Ebzâ kimdir?” diye sorunca, vali;

“-Bizim âzatlı kölelerimizden biridir.” cevabını verdi.

Hazret-i Ömer (hikmetin herkes tarafından anlaşılması için) sordu:

-Sen onların üzerine bir âzatlı köleyi mi tayin ettin?

Nâfi açıkladı:

-Fakat o, Allâh'ın kitabını iyi okuyan ve bütün farzları da bilen (ehl-i takvâ) biridir.

Bunun üzerine Hazret-i Ömer;

-Dikkat edin! Peygamberiniz ﷺ şöyle buyurdu, diyerek şu hadîs-i şerîfi nakletti:

“Allah şu Kur'ân'la bazı kavimleri yükseltir; bazılarını da alçaltır.” (Müslim, Müsâfirin, 269. Ayrıca bkz. İbn-i Mâce, Mukaddime, 16)

İşte nasıl bir hayat yaşayacağımızın formülü.

Yine hadîs-i şerifte buyrulur:

“Sadece şu iki kimseye gıpta edilir:

Biri, Allâh'ın kendisine Kur'ân verdiği ve gece-gündüz onunla meşgul olan

Ciğerpârelerimize esas sevgi, gerçek muhabbet ve asıl merhamet; onları, Kur'ân ve Sünnet dünyası içinde yetiştirmemizdir. Bunun ihmâli veya buna ters bir eğitim anlayışı ise ancak zulmettir, gaflettir ve felâkettir.

kimse; diğeri ise, Allâh'ın kendisine mal verdiği ve bu malı gece-gündüz O'nun yolunda harcayan kimse.” (Buhârî, İlim, 15; Müslim, Müsâfirin, 266-268. Ayrıca bkz. Tirmizî, Birr, 24; İbn-i Mâce, Zühd, 22)

Bu ikisinden biri olabilene ne mutlu!

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, anne ve babaların evlât terbiyesinde asıl vazifeleri nedir?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Ana ve babaların asıl vazifeleri;

Evlâtları lüzumundan fazla yedirmek-içirmek gibi ten gıdâları ile ifrâta varacak şekilde gıdâlandırmak ve onları zâhiren süsleyip püslemek değil; rûhî gıdâlarla rûhî neşelerle istikbâle hazırlamak ve şahsiyetlerini Kur'ân nûruyla güneşler gibi eylemektir.

Bilmeli ki;

Çiğerpârelerimize esas sevgi, gerçek muhabbet ve asıl merhamet; onları, Kur'ân ve Sünnet dünyası içinde yetiştirmemizdir. Bunun ihmâli veya buna ters bir eğitim anlayışı ise ancak zulmettir, gaflettir ve felâkettir.

Bu itibarla;

Onlara «gelin» veya «damat» ararken de dünyevî kıymetlerden ziyade îman ve güzel ahlâk nurlarını gözetmeliyiz. Çünkü dînî ve ahlâkî duygularla beslenmeyen aile yu-

*Bir anne-babanın,
evlâtlarına
en güzel
mîrâsı;
onları
İslâm şahsiyet
ve karakteri
üzerine
yetiştirmektir.*

valarının sonu; ya ayrılık ya da mezara kadar devam eden ızdırıp ve kâbuslarla dolu bir hayat olmaktadır.

Onun için;

Çocuklarımızı havâilikten, haşarılıktan, lüzumsuz gezi ve israflardan, eve geç gelmelerden, ahlâk bozucu medya tesirlerinden korumalı; ruhlarını Allah ﷻ, Kur'ân, evliyâullah, sâlihler ve sâdıkların sevgisiyle doldurmalıyız ki; kalpleri zulmetten korunsun, nûrânî şebnemlerle ihyâ olsun.

Mâsum gönüller, Cenâb-ı Allah ve Rasûlullah ﷺ Efendimiz'in muhabbet ve rûhâniyeti ile dolmalıdır. O zaman hayatın mânâsı tecellî eder. Kulluk ve ibâdetler bahsinde evlâtlarımız, şevk ve huşû hâliyle kemâle doğru mesafe alırlar. Kalplerindeki îmanları kuvvetlendiği için, gönül dünyaları da zenginleşir. Kur'ân-ı Kerîm'i bambaşka bir lezzet ile tilâvet ederler. Emir ve yasaklarına karşı dikkatli olurlar. Kur'ân ve Rasûlullah ahlâkı ile ahlâklanırlar.

İmam Mâlik Hazretleri anlatır:

“-Benim ezberlediğim her hadis için, babam bana bir hediye verirdi. Sonra o hâle geldim ki, hiç hediye vermese de hadis ezberlemek benim için çok büyük bir lezzet hâline geldi.”

Bugün ebeveynler de evlâtlarını; buna benzer güzel davranışlarla eğitmeli, onlara İslâmî bir şahsiyet kazandırmalıdır. Bir baba; çocuğunun elinden tutup camilere götürmeli, mânevî ve rûhânî yerleri ziyaret ettirmeli ve

İmam Mâlik ﷺ:

“-Benim ezberlediğim her hadis için, babam bana bir hediye verirdi. Sonra o hâle geldim ki, hiç hediye vermese de hadis ezberlemek benim için çok büyük bir lezzet hâline geldi.”

o mekânların tarihini, mânâsını ve ehemmiyetini tatlı tatlı anlatmalıdır. Kazandırılmak istenen hakikat ve fazîletler ancak böyle, evlâtların kalbine ve zihnine yerleşir.

Yoksa;

«Oğlum; sen camiye git, şurayı ziyaret et!..» demekle, kuru nasihatle evlât yetişmez. Yani mânevî ve ahlâkî terbiye, mutlaka fiilen örnek olmakla mümkün.

Muhterem pederim Musa Efendi, biz evlâtlarını; Süleymaniye Camii, Eyüp Sultan Camii ve Türbesi gibi tarihî ve uhrevî mekânlara götürürdü. Bize orada medfun zâtların fedâkârlıklarını ve gayretlerini anlatırdı. Bu vesileyle sadaka-i câriyenin ne olduğunu idrâk ettirirdi. O hayrat sahiplerinin şimdi, bu hayırları sayesinde inşaallah huzur içinde olduklarını ifade ederek, bizleri de hayırlı faaliyetlere teşvik ederdi.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, Kur’ân nesli olmaya gayret eden hocalarımıza ve göz nûru talebelerimize neler söylemek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Talebeler bugün bir fidandır.

Hazret-i Mevlânâ’nın buyurduğu gibi;

*Anne babaların
bugün feryatları var.
Onlara sormalı:*

*–Sen yavruna
zamanında
İslâm şahsiyet ve
karakteri nâmına
ne verdin ki, şimdi
ne bekliyorsun? İş
işten geçtikten sonra
selde sürüklenen
bir kütüğün hangi
girdapta kaybolacağı
meçhul değil de nedir?*

“Ekim mevsiminde tarlaya ne ekersek, hasat mevsiminde de tarladan onu biçeriz.”

Allah râzı olsun, hocalarımızın gayretleriyle inşâallah memleketimizin, vatanımızın ve dînimizin kaderinde ve istikbâlinde önder ve rehber olacak şahsiyetli gençler yetişecektir.

Zaten bir toplumda gençlerin varsa; o gençler, gücünü hayra ve hasenâta sarf ediyorsa, orada istikbal var demektir.

Böyle gençlere emek veren anneler de ömürlük teşekkürü lâıktır.

Bu itibarla;

Kız evlâtlarımızı da unutmayalım:

Talebeler bugün
bir fidandır.

Hazret-i Mevlânâ'nın
buyurduğu gibi;

“Ekim mevsiminde
tarlaya ne ekersek,
hasat mevsiminde de
tarladan
onu biçeriz.”

Erkek evlâtlarımız gibi, genç hanım kızlarımızın eğitimi de çok mühimdir. Çünkü Cenâb-ı Hak, Kur’ân-ı Kerim’de;

«Göz nûru olacak zevceler ve evlâtlar» için duâ edilmesini emrediyor. (Bkz. el-Furkân, 74)

Demek ki; göz nûru zevceler, anneler yetiştirilecek ki, oradan göz nûru bir nesil meydana gelecek.

Dolayısıyla, kız evlâtlarımızın İslâm şahsiyetiyle yetiştirilmesi için yapılacak mânevî yatırımlar da çok mühimdir.

Yine hadîs-i şerifte buyuruluyor:

“Her kim üç kız çocuğunu veya kız kardeşlerini himaye edip büyütür, güzelce terbiye eder, evlendirir ve onlara lütuf ve iyiliklerini devam ettirirse, o kimse cennetlidir.” (Ebû Dâvûd, Edeb, 120-121/5147; Tirmizî, Birr, 13/1912; Ahmed, III, 97)

Bir başka hadîs-i şerifte de Hazret-i Peygamber ﷺ;

“Her kim, iki kız çocuğunu yetişkinlik çağına gelinceye kadar büyütüp terbiye ederse; kıyâmet günü o kimseyle ben, şöyle yan yana bulunacağız.” buyurmuş ve şahâdet parmağı ile orta parmağını bitişirmiştir. (Müslim, Birr, 149; Tirmizî, Birr, 13/1914)

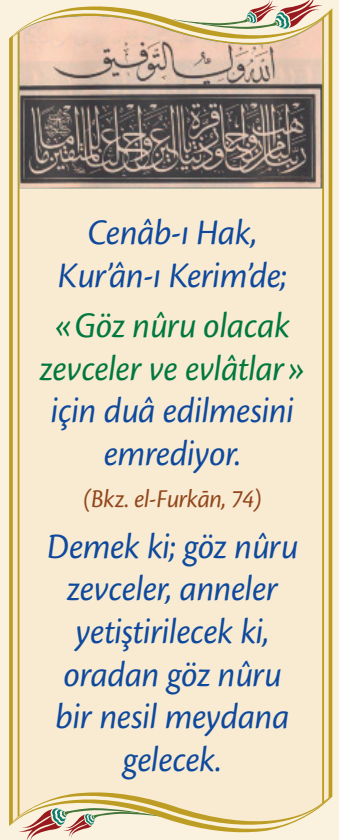
Çünkü nesil, sâliha anneler vesilesiyle yetişecektir. Aslan yürekli evlâtları doğuracak, yetiştirecek olan böyle sâliha annelerdir. Bu sebeple kız evlâtlarımızın bilhassa Kur’ân ve Sünnet gıdâsıyla yetiştirilmesine çok ehemmiyet vermemiz îcâb eder.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, asr-ı saâdet medeniyetinden öne çıkan birkaç fârika söyler misiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Asr-ı saâdet, Fahr-i Kâinât Efendimiz’in feyiz ve rûhâniyetinden hisse alan ashâb-ı kirâmın sergilediği müstesnâ bir fazîletler medeniyetiydi.

O medeniyette dikkat çeken şu iki gerçeğin tekrar tekrar altını çizmeli:

Birincisi, ferdi mükemmelleştiren bir namaz.

İkincisi, toplumu ayakta tutan zekât ve infak.

Hakikaten;

Asr-1 saâdette öyle bir namaz vardı. Sahâbe efendilerimize en güzel sığınak namazdı. Namaz onlara öyle bir barınak ve istinadgâh idi ki; ashâbın arasında hiçbir psikiyatrik ve psikolojik rahatsızlık görülüyordu.

Kezâ;

Asr-1 saâdette öyle bir zekât ve infak vardı ki, insanlarda müthiş bir vicdan derinliği meydana getiriyordu. Muhtaçların elinden tutulan ve çaresizliklere çare olunan bir toplumda

ancak huzur meydana geliyordu. Hiçbir sosyal patlama olmuyordu, hiçbir dram yaşanmıyordu. Varlık sahibi; merhametliydi, vicdan huzuruna sahipti. Darlıkta olan da kendisine sahip çıkılması karşısında hamd ve şükür içindeydi, kanaatkârdı, rızâ hâlinde idi.

İşte;

Bu şekilde o fazîletler medeniyeti, İslâm'ın göz nûru bir medeniyet oldu.

Bu istikamette gayret eden;

Başlarına taç konulacak anne-babalara ne mutlu! Âhirette nice lütuflara mazhar olacak hocalara ne mutlu!

Sahâbe efendilerimize en güzel sığınak namazdı. Namaz onlara öyle bir barınak ve istinadgâh idi ki; ashâbın arasında hiçbir psikiyatrik ve psikolojik rahatsızlık görülüyordu.

Cenâb-ı Hakk'ın cennetteki sonsuz nimetlerine nâil olacak yardım ehli gönüllere, o cömert ve güzel mü'minlere ne mutlu!

Yüzakı:

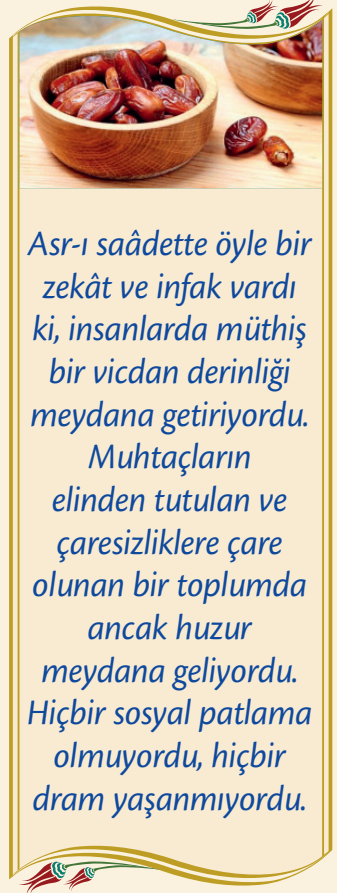
-Muhterem Efendim, çok doyurucu ve yol gösterici bilgiler verdiniz. Rabbim sizlerden râzı olsun, ömrünüzü uzun eylesin. Sizlere gönülden dâimî duâlarımızı ve teşekkürlerimizi arz ediyoruz.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-Ben de sizlere teşekkür ederim. Rabbim hem gönülleri dirilten satırların yer aldığı Yüzakı'mızı; hem de din, vatan, bayrak ve ebedî yarınlarımız için hayırlı bir nesil yetişmesi yolundaki gayretlerinizi kıyâmete kadar devam ettirsin.

Cenâb-ı Hak, evlâtlarımızı göz nûru nesiller eylesin!.. Bizi, milletimizi ve nesillerimizi, Kur'ân ve Sünnet istikametinden ayırmasın.

Âmîn!..

Asr-ı saâdette öyle bir zekât ve infak vardı ki, insanlarda müthiş bir vicdan derinliği meydana getiriyordu. Muhtaçların elinden tutulan ve çaresizliklere çare olunan bir toplumda ancak huzur meydana geliyordu. Hiçbir sosyal patlama olmuyordu, hiçbir dram yaşanmıyordu.

«YÜZAKI» HAKKINDA

BİR KUR'ÂN ve İRFAN MEKTEBİ

Televizyon ve cep telefonları bilhassa genç nesillerin yüreğini alıp söküp götürüyor. Bir robot hâline getiriyor. Selde akan kütükler gibi meçhul bir âkibete sürüklüyor. Bu hâlden kurtarabilmek için Kur'ân kültürünü yaşatan neşriyat şart. Yüzakı'mız bu vazifeyi yerine getirmeye çalışan bir dergi, gençliğe İslâmî eğitimde rehberlik eden bir dergi, yetiştirici bir dergi, iki kanatlı bir eğitim harmanı, hem dünya hem âhiret, medeniyetimizin aynası bir dergi.

«YÜZAKI» HAKKINDA

BİR KUR'ÂN ve İRFAN MEKTEBİ

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, Yüzakı Dergimiz, sizin eseriniz. Sizler sayesinde dolu dolu sayılarla nice yıllar arkamızda kaldı. İlk günkü heyecan ile nice yıllara aşk ile koşturmayaya devam ediyoruz. Elhamdülillâh, isminden muhtevâsına kadar rehberliğiniz var. Bizlere, Yüzakı hakkında neler söylemek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Allâh'ın lutfuyla Yüzakı'mız, İslâmî neşriyatımızda adı gibi yüz akı bir yere sahip.

Yüzakı'mız elhamdülillâh, rûha ayrı bir ferahlık veriyor. Gönüllere inşirah verici bir edebî akışla büyük bir vazife gerçekleştiriyor. 2005'ten beri şevkle devam eden bu gayret, bir âhiret sermâyesi.

Yüzakı'mızın güzel bir farkı, yüce hakikatleri dile getirme uğrunda en güzel sözleri arz etmek için koştururken bunu en güzel özleri yetiştirmek husûsunda da sergiliyor.

Elhamdülillâh, bunun neticesinde en güzel sözlerle yoğrulan en güzel özlerin yetiştiği bir nesil geliyor arkadan.

Yüzakı'mız; 2005'te Bağlarbaşı'nda küçük bir yerde mütevâzı bir çalışma olarak başladı. Cenâb-ı Hak bereket ihsân etti, büyük inkişâflar oldu elhamdülillâh. Allâh'ın lutfuyla daha da inkişâf edecek inşâallah.

Hâsılı şükür vesilesi olarak ifade edelim ki; **Yüzakı'mız**; hem neşriyâtıyla, hem de güzîde hocaları ve «**Âsım'ın nesli**» kıvâmında ehl-i Kur'ân talebeleriyle, âdetâ bir îman ve irfan mektebi oldu elhamdülillâh. Nezih bir tasavvuf neşvesiyle yeşermiş bir edep mektebi.

O mektepte neşredilen bütün İslâmî eserler, hiç şüphesiz hem hâle hem istikbâle gönderilen mektuplardır.

Çünkü bu edep mektebinde, en mühim husus, Kur'ânî hakikatlerin beyân edilmesi ve öğretilmesidir. Kur'ânî hikmetlerin hem satırlarda hem de gönüllerde sergilenmesidir.

*Birisi meselâ **Yüzakı Mecmûamız'dan** bir spot okusa, bir makale okusa da istifâde etse; bu fayda, emeği geçen herkes için çok büyük bir nimet ve ecirdir. Sadaka-i câriyedir.*

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim, mü'min bir toplumun akıl ve gönül dergâhını îman ve Kur'ân ile ihyâ ve inşâ etmek bakımından neşriyâtın ehemmiyeti mâlûm.*

Fakat bu husus, herkes tarafından gerektiği kadar idrâk ediliyor mu? Hakkıyla idrâk için nasıl bir bakış açısı lâzım?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Hepimiz görüyoruz:

Karşımızda globalleşen bir dünya var. Biz de o dünyanın tam ortasında yaşıyoruz. İnternet ve televizyon, kıtalardan kıtalara, şehirlerden köylere, en ücrâ köşelere kadar ulaşıyor. Dünyanın bir ucunda yaşayan bir insan dahî, internet ve televizyonda kendisine sunulan âlemin içine giriyor. O kişinin ahlâkı, seyrettiği televizyonun ahlâkı oluyor. O kişinin karakteri, takip ettiği internetin karakteri oluyor. O kişinin fikir dünyası da okuduğu kitapların ve dergilerin fikriyatı oluyor.

Bu sebeple;

Tebliğ vasıtası olan İslâmî eserleri ve neşriyatı ön plâna almak, selâmetimiz için zarûrîdir. Hâl-i hazırdaki gençliğimize ve istikbaldeki gençliğimize; İslâm'ın muhtevâsını, hayat nizâmını ve dünya görüşünü her türlü vasıta ile tâlim ve tebliğ etmemiz gerekmektedir.

Efendimiz buyuruyor:

الذَّالُّ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلِهِ

“Hayra vesile olan, hayrı yapan gibidir.”

(Tirmizî, İlim, 14)

Her türlü hizmete vesile olan, vesile olduğu kadar ecre nâil olur.

Kur'ân-ı Kerim'de 11 yerde «**emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker** / iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak» mevzuuna temas edilmektedir.

Âl-i İmrân Sûresi'nin 110'uncu âyet-i kerîmesi bu âyetlerden biridir. Rabbimiz bize bir vazife tevdi ederek şöyle buyurmaktadır:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten sakındırırsınız...”
(Âl-i İmrân, 110)

Evvelâ mü'min, kendisini inşâ edecek. Kendisi «**hayırlı bir insan**», bir «**rahmet insanı**» olacak. Dînin bir temsilcisi olacak. İslâm'ın şahsiyet ve karakterini sergileyerek, «emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker»de bulunacak.

Allah Rasûlü'ne
vefâsızlık, en
büyük vefâsızlıktır.
Unutmamalıyız ki;
«**O'nun Muhteşem
Ahlâkı**»nı tanımak,
okumak, yaşamak ve
yaşatmak, O'na vefâdır.
O'nu âlemlere rahmet
olarak gönderen
Cenâb-ı Hakk'a vefâdır.

Sahâbe sözde değil, özde ve fiilde sahâbeydi. Hâlleri ve davranışlarıyla îmanlarını ortaya koyuyorlardı. Cenâb-ı Hak da bizlere; «**Onlara tâbi olan ihsan sahipleri**» yani ashab gibi olmamızı emrediyor. (Bkz. et-Tevbe, 100)

İşte bizleri bu kıvâma ulaştıracak gayret ve vazifelerin gerçekleştirilmesinde en yaygın vasıta; gönül sohbetleri ve o sohbetlere kaynak olan dergiler, kitaplar, yazılı, sesli, görüntülü yayınlar, yani neşriyattır.

Bunlar da emr-i bi'l-mârûfu gerçekleştirme vasıtalarıdır. **Bu gayret-**

lerin içerisinde bulunan, bu neşriyatı hazırlayan, teknik olarak hizmet eden, abone olan, yayılmasına hizmet eden ve temsilcilik yapan herkes bu hizmetin içindedir. Bu dâvânın içindedir. Hâl ve istikbaldeki muhataplarına bu tebliğ mektuplarının ulaşmasında emeği geçen herkes, Al-lâh'ın izniyle sonsuz ecir ve mükâfatlardan nice nasipler alır.

Birisi meselâ **Yüzakı Mecmûamız**'dan bir spot okusa, bir makale okusa da istifâde etse; bu fayda, emeği geçen herkes için çok büyük bir nimet ve ecirdir. Sadaka-i câriyedir.

Efendimiz buyuruyor:

أَلَدَّالُ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلِهِ

“Hayra vesile olan, hayrı yapan gibidir.” (Tirmizî, İlim, 14)

Her türlü hizmete vesile olan, vesile olduğu kadar ecre nâil olur.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bahsettiğiniz çerçevede hizmet veren mecmûalarımız ve neşrettikleri İslâmî eserler, elhamdülillâh sizin istişârelerinizle hayli zenginleşti.

Bu durum karşısında, hayat yoğunluğundan dolayı acaba hangisini okusak, hangisini okumasak diye düşünülebilir. Ne dersiniz?

Bizler, «O'nun Muhteşem Ahlâkı»yla iki cihanda da aziz bir ümmet, şerefli bir millet idik. Kitalara adâletle hükmettik. Gayr-i müslimler dahî İslâm'ın hak ve hakikat tevziine hayran oldu. Merhamet ve şefkatin mücessem hâle büründüğü bir vakıf medeniyetini inşâ ettik.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Her derginin fonksiyonu ayrıdır. Her dergi kendisine göre, üslûbuna göre kitlelere hitâb eder.

Biz; **Kur’ân ve Sünnet** muhtevâsında olmak şartıyla, neşredilen bütün mecmûaları takdir ederiz. «Allah hepsinden râzı olsun, hepsine hayırlı hizmet ömürleri versin!» diye duâ ederiz. Doğru tavır budur.

Dünyanın bir ucunda yaşayan bir insan dahî, internet ve televizyonda kendisine sunulan âlemin içine giriyor. O kişinin ahlâkı, seyrettiği televizyonun ahlâkı oluyor. O kişinin karakteri, takip ettiği internetin karakteri oluyor. O kişinin fikir dünyası da okuduğu kitapların ve dergilerin fikriyatı oluyor. Bu sebeple tebliğ vasıtası olan İslâmî eserleri ve neşriyatı ön plâna almak, selâmetimiz için zarûrîdir.

Buna göre; «Acaba hangisini okusak, hangisini okumasak!» diye bir değerlendirme yersizdir. Çünkü bunun ardından yanlış kıyaslar devreye girer, bu da fitneye sebep olur Allah korusun.

İslâmî şuur ile başkalarını uyardığımız mevzuları kendimiz hakkında da tenbihkâr olup unutmamalı ki:

İman kardeşleri arasında en kötü şey **fitne**dir. Çünkü âyetlerde;

“Fitne, (kötülük itibarıyla) adam öldürmekten daha şiddetli (bir günah), daha büyük (bir suçtur)!” (el-Bakara, 191, 217) buyurulmuştur.

Bilmeli ki;

Her mecmûayı neşreden topluluk, kendi istîdâdına göre çıkarır. Kitap ve Sünnet muhtevâsında olduğu için, biz hepsini takdir eder, hepsine

duâ ederiz. Birbirinden ayrı tutmayız. Bu çerçevede;

Ruhlarımıza ferahlık veren ve şahsiyetli bir neslin yetişme zemini olan **Yüzakı Mecmûamız** da bizimdir; kezâ yıllardır takdire şâyan hizmetleri ve gayretleri olan **Altınoluk Mecmûamız** da bizimdir. İkisi de, İslâmî hakikatlerin şahitliğini yapıyorlar, gönül dünyalarımıza ikramlarda bulunuyorlar. İkisi de, bir bütünün parçaları. İkisi de ayrı ayrı lüzumlu, ikisi de ayrı ayrı ihtiyaç. Vücudumuzun nasıl muhtelif vitaminlere ihtiyacı varsa, rûhumuzun ve kalbimizin de ihtiyaçları çeşit çeşit. Yani **Yüzakı'mız** elzem bir vitamindir. **Altınoluk'umuz** da elzem bir diğer vitamindir. İkisi de, ayrı ayrı ihtiyaç. Biri olmasa olur mu, diyemeyiz.

Ölçümüz şu âyet-i kerîmeler olmalı:

“Ey insanlar! Doğrusu Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabîlelere ayırdık.

Muhakkak ki Allah katında en değerli olanınız, en müttakî (en çok takvâ sahibi) olanınızdır.

Şüphesiz Allah; bilendir, her şeyden haberdardır.”
(el-Hucurât, 13)

“Gökleri ve yeri yaratması, lisanlarımızın ve renklerinizin farklı farklı olması, O'nun varlığının delillerindedir. Doğrusu bunlarda, bilenler için dersler vardır.” (er-Rûm, 22)

*Elhamdülillâh
Yüzakı ve Altınoluk
dergilerimiz; sath-ı
vatanda ve hattâ
bütün dünyada
emr-i bi'l-mârufta
bulunan, İslâm
ahlâk ve istikametini
kalplere nakşetmeye
gayret eden
mecmûalarımızdır.
Her ikisi de fikir ve
gönül dünyamıza
hitâb eden kıymetli
bire mânevî mektep
vazifesi görmektedir.*

“...Allah dileseydi sizleri bir tek ümmet yapardı; fakat size verdiği husûsiyetlerde sizi denemek için (böyle farklı farklı yaptı). Öyleyse hayırlı işlerde birbirinizle yarışın! ...”
(el-Mâide, 48)

Bunun için;

Rûhumuzun; yüce hakikatleri, sır ve hikmetleri ve sohbetleri okumaya ihtiyacı var. Tarih şuuruna ihtiyacı var. Gönülleri aşk ile yoğuran müessir na't-ı şerifleri okumaya ve dinlemeye ihtiyacı var. Kezâ yorulan dimağların hikmetli sözlerle, kıssalarla, nüktelerle ve şiirlerle dinlendirilmeye ihtiyacı var. Evlerimizde ailelerimizin, çocuklarımızın gönül dünyasına açılan böyle pencereler mutlaka olmalı.

Elbette siz herkese ulaşıp da söyleyemezsiniz, fakat masanızda duran mecmûa en güzel şekilde konuşur. Siz belki gerektiği gibi anlatamazsınız; fakat hediye edeceğiniz Yüzakı bir kitap, en güzel şekilde anlatır. Siz de vesile olmanın sevâbına -biiznillâh- nâil olursunuz.

Yüzakı'mız; 2005'te Bağlarbaşı'nda küçük bir yerde mütevâzi bir çalışma olarak başladı. Cenâb-ı Hak bereket ihsân etti, büyük inkişâflar oldu elhamdülillâh. Allâh'ın lutfuyla daha da inkişâf edecek inşâallah.

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim, kimi sü-kûtu seçmiş kimi yazmayı. Susanlar mı, yazarlar mı daha kıymetli? «Bazıları sırlar söylenmez!» deyip geçiyor. Hâlbuki emr-i bi'l-mâruf ve nehy-i ani'l-münker söz ile ve öz ile. Bu hususta neler söylemek istersiniz?*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Önce şunu görmek lâzım:

Kitap olmasaydı, din olmazdı. Din bahsinde Allah sükûtu seçmiş, kelâmı seçmiş bütün insanlık için. Bu itibarla;

Gerçek ehl-i din olan Hak dostları; muhataplarının kabiliyetlerine göre, hakikat ve hikmetleri mecburen lisâna dökmüşlerdir.

Sükût, tefekkür içindir. Tefekkürün bütün zemini de kelimelerdir, kelâmdır; yani hakikatle yoğrulan sözlerdir. Cenâb-ı Hak bu bakından;

“Yaratan Rabbinin adıyla oku!”

(el-Alak, 1) buyurmakla insanı kelimelerle tefekküre davet etmektedir. Bu mânâda; kelimeler olmasa tefekkür de olmazdı, hikmetlerin kapılarını aralayan bir sükût da olmazdı.

Nitekim **Hazret-i Âdem**'in yaratılışında; onun meleklerden üstün tarafı, ilâhî isimlere, onlardan daha fazla mazhar oluşudur. Yani yüce hakikatleri idrak ve beyân etme kabiliyetidir.

Hazret-i Mevlânâ buyurur:

“Benim beytim; beyt değil, bir mânâ cihanıdır. Hezlim de hezl değil, te'dîbdir (terbiye etmek maksadıyladır.) Kıssalarım; basit ve sıradan sözler değil, tâlimdir. Sırları îzah ve idrâk ettirmek içindir.”

Şükür vesilesi olarak ifade edelim ki; Yüzakı'mız; hem neşriyâtıyla, hem de güzîde hocaları ve «Âsım'ın nesli» kıvâmında ehl-i Kur'ân talebeleriyle, âdetâ bir îman ve irfan mektebi oldu elhamdülillâh. Nezih bir tasavvuf neşvesiyle yeşermiş bir edep mektebi.

Anlayışlar, istîdatlar ve kabiliyetler her insanda farklı olduğu için zaman zaman Hazret-i Mevlânâ, hezl vadi-sine de girer. Yani basit gibi görünen kıssalarla; insanın derûnundaki mücadeleyi, nefsânî ve rûhânî temâyüllerin esrârını, inceliklerini ve hassâsiyetlerini değişik tarzda îzâh eder.

Feridüddîn Attâr, **Sâdî-i Şîrâzî**, **Molla Câmî** ve **Muhammed İkbâl** gibi zâtlar da benzer meşreptedirler. Onlar; dile getirdikleri temsiller, teşbihler ve kıssalarla hakikatleri ifade ettiler.

Kimisi; **Ahmed Yesevî**, **Yûnus Emre**, **Aziz Mahmud Hüdâyî** ve **Es'ad Erbilî Hazretleri** gibi yaşadıkları büyük mânevî hâl ve makamları şiir lisânıyla terennüm ettiler.

Ruhlarımıza ferahlık
veren ve şahsiyetli bir
neslin yetişme
zemini olan

Yüzakı Mecmûamız
da bizimdir; kezâ

yıllardır takdire şâyan
hizmetleri ve gayretleri

olan **Altınoluk**

Mecmûamız da

bizimdir. İkisi de, İslâmî
hakikatlerin şahitliğini
yapıyorlar.

Kimisi gece-gündüz yazdı, kimisi gece-gündüz derin sohbetlerle ilâhî sırları dile getirdi. Hiçbiri de susmadı, hattâ bazen sükûtu bile bir lisan yaparak neler neler anlattılar. Tıpkı **Bahâeddin Nakşibend Hazretleri** gibi hikmet dolu gönül sohbetleri ile muhataplarına feyiz ve rûhâniyet naklettiler. Onun şu düsturu pek mânidardır:

«-Bizim yolumuz sohbetledir.»

Yüzakı:

-**Muhterem Efendim**, günümüzde yeni nesillerde teknoloji kaynaklı «okumaya alâka» husûsunda bir za-

af olduğu dile getirilmekte. Bu hususta okumanın ehemmiyeti hakkında neler söylemek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Evet, maalesef bugün televizyon ve internet gibi görüntülü yayınlar; zihnî melekeleri tembelleştiriyor. İnsan okumakla alacağı bilgiyi, seyrederek alamaz.

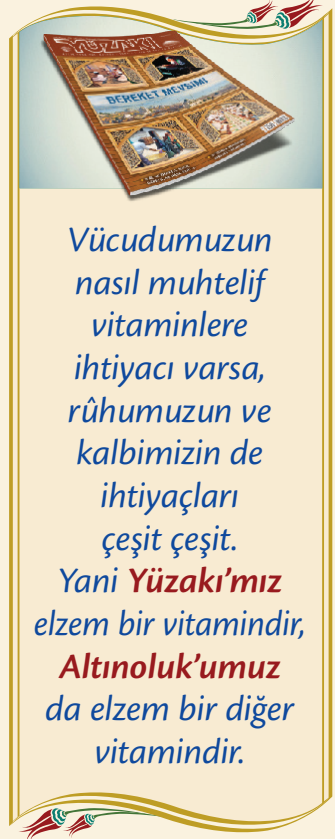
Dahası bunlarda seyrettirilen ekseriyâ şeytânî vitrinler oluyor. Bunun kalbe in'ikâsı da; seyredilen gafillerin ve fâsıkların hâline bürünme, onlar gibi olma neticesini meydana getiriyor.

Haram görüntüler olmasa da bu sefer, mâlâyânî oluyor. Seyredeni oyalamış, meşgul etmiş ve yapması gereken hayırlı faaliyetlerden alkoymuş oluyor. Hâfızayı yoruyor. Zihnî melekeleri köreltiyor.

Günümüzün ne kadarı, hangi vitrinlerin karşısında geçiyor? Bunun muhasebesini her mü'minin yapması lâzım.

Kaç dakikamız **Kur'ân** okuyarak geçti; kaç saatimiz televizyon, cep telefonu vb. ekranların karşısında geçti? Hangisi bizim âhiretimiz için bize ne kazandırır?

Bu sebeple, bir mü'minin vakit disiplini kazanması ve «**beşikten mezara faydalı ilim**» tahsilini düstur edinerek, başta Kur'ân olmak üzere, dâimâ faydalı eserleri okumaya ve dinlemeye zaman tahsis etmesi elzemdir.

Bu televizyon ve cep telefonları bilhassa genç nesillerin yüreğini alıp sökü� götürüyor. Bir robot hâline getiriyor. Selde akan kütükler gibi meçhul bir âkıbeta sürüklüyor. Bu hâlden kurtarabilmek için Kur'ân kültürünü yaşatan neşriyat şart.

Yüzaki'mız bu vazifeyi yerine getirmeye çalışan bir dergi, gençliğe İslâmî eğitimde rehberlik eden bir dergi, yetiştirici bir dergi, iki kanatlı bir eğitim harmanı, hem dünya hem âhiret, medeniyetimizin aynası bir dergi, **lisan olarak da aslî lisânımız kullanılıyor**. Bu eserleri nesillerimizle buluşturmak çok mühim...

Mâlûm; lisandaki tahribin hedefi, İslâm'ı tahripti. Bu da, İslâm kültüründen gelen kelimeleri devre dışı etmekle başladı. Yerine uydurukça, nesebi gayr-i sahih kelimeler kondu. Halk, dînini gerçek kaynağına uygun şekilde anlayamaz hâle geldi. Tahripler neticesinde İslâm kültüründe ve fikriyatında da kargaşalar meydana geldi.

Lisandaki tahribin hedefi, İslâm'ı tahripti. Bu da, İslâm kültüründen gelen kelimeleri devre dışı etmekle başladı. Yerine uydurukça, nesebi gayr-i sahih kelimeler kondu. Halk, dînini gerçek kaynağına uygun şekilde anlayamaz hâle geldi.

Bu itibarla **Yüzaki'mız** bu hususta İslâm kültüründen kelimeleri yaşatma gayretindedir elhamdülillâh.

Yüzaki:

–Muhterem Efendim, neslin şekillenmesinde tasavvufun irfânî yönü ve bu irfânın ifadesi de çok mühim.

Hak dostlarının söz vadisinde en usta kalemler olmasının hikmeti nedir?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Yûnus Emre Hazretleri'nin mısralarıyla cevap verelim:

Okumaktan mânâ ne?
Kişi Hakk'ı bilmektir.
Çün okudun bilmezsin,
Ha bir kuru emektir!

Cenâb-ı Hak da bu şekilde hakikatten uzak gayretler için;

عَامِلَةٌ نَاصِبَةٌ

“Çalışmış, (boşa) yorulmuşlardır!” (el-Gâşiye, 3) buyurmaktadır.

Demek ki; sadece zâhirî ilmi bilmek kâfi değildir. Zâhirî ilmi bildikten sonra, yaşanacak takvâ neticesinde ilmin hikmet tarafına âşinâ olmak, hakikî ilim ve irfandır. Bu şekilde hikmet tarafına âşinâ olmak, ilmin şahsiyetlenmesidir. Bu da ilmin; insanın kendi nefsinde tatbikata geçirilmesiyle, yani o ilimle âmil olunmasıyla gerçekleşir.

Gerçek ilim ve irfânın, tasavvufun en güzel nümûnesi, asr-1 saâdetidir.

Tasavvuf, Allah Rasûlü ﷺ Efendimiz'in ashâbını yetiştirdiği terbiye ile şekillenmektedir. Şerîatın, îmânın kemâle ermesidir. Kemal sahibi bir îmâna kavuşabilmektir. İnsanın kendisini inşâ etmesidir. Bunun akabinde kendisinin dışındakilere, muhtaçlara yardımcı olmasıdır.

Tasavvufu şöyle tarif etmişlerdir:

Lisandaki tahripler neticesinde İslâm kültüründe ve fikriyatında da kargaşalar meydana geldi. Bu itibarla **Yüzakı'mız** bu hususta İslâm kültüründen kelimeleri yaşatma gayretindedir elhamdülillâh.

Tasavvuf, kötü huyları terk etmek ve güzel ahlâkı benimsemektir.

Tasavvuf, nefis tezkiyesi ve kalp tasfiyesidir. İnsan fitrâtında var olan kötülük meyillerini (fücûru) kontrol altına alıp «takvâ» tohumlarını yeşertebilmek için girilen mânevî bir terbiye ve mukaddes bir eğitimidir.

Tasavvuf, «takvâ»ya erebilme sanatıdır.

Tasavvuf, istikamet üzere yaşayabilme dirâyetidir. İstikamet ise; Kitap ve Sünnet'e sınıksız sarılmak, ilâhî ve nebevî tâlimatları kalbî derinlikle idrâk edip onları hayatın her safhasında vecd içinde yaşayabilmektir. Kitap ve Sünnet'in rûhâniyeti içinde yaşamamanın, kalpte en büyük lezzet hâline gelmesidir.

Tasavvuf, rızâ ve teslîmiyettir. Hayatın med-cezirlerine takılmama, değişen şartlar karşısında gönül muvâzenesini/dengesini koruma, her türlü şikâyeti unutup dâimâ Allâh'ın takdîrinden râzı olma olgunluğudur.

Tasavvuf, «Muhabbetullah ve Mârifetullâh»a ulaşarak Allâh'a sâlih bir kul olabilme maharetidir.

Tasavvuf; maddî ve mânevî bakımdan kendini ikmâl etmiş olan mü'minlerin, diğergâm bir gönülle mahlûkâta yönelerek onların noksanlıklarını telâfiye çalışma mes'ûliyetidir. Yaratandan ötürü yaratılanlara; şefkat, merhamet, muhabbet ve hizmetin, tabiat-ı asliye hâline gelmesidir.

*Takvâdan ve
kulluktan uzak
bir hayat
yaşayıp da;*

*«Beni şeyhim kurtarır!»
beklentisiyle avunmak,
gerçek tasavvufun asla
kabul etmeyeceği bir
gaflet ve nâdanlıktır.
Tasavvufu tahriptir.*

Tasavvuf, kulu hakikî muhabbet ve dostlukla Allâh'a vâsıl eden mukaddes bir yolculuktur.

Tasavvuf; esas hayatın âhîret hayatı olduğu idrâkine ererek, dünyanın gelgeç nefsânî arzularına gönül bağlamaktan kurtulmaktır.

Tasavvuf; Rasûlullah ﷺ Efendimiz'in mübârek hayatıyla zâhîren ve bâtınen bütünleşerek, engin bir muhabbetle kaynaşmaktır. Tasavvuf; Rasûlullah ﷺ'in zâhirî ve bâtınî tecellîleri, yani «hâl»idir. Onun içindir ki **tasavvuf**, Hazret-i Peygamber ﷺ'in rûhâniyetinden hisse alabilme gayretinden ibarettir.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, tasavvuf sahasında, bazı insanların itiraz ettikleri; «Râbîta ve Tevessül» gibi bazı hususlar var. Bunları açıklar mısınız?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Râbîta, muhabbeti taze tutmaktır. Asla şirke kapı aralamak değildir. Herkes âcizdir.

Rasûlullah ﷺ Efendimiz'in işaret ettiği; cennetle müjdediği kişiler hâricinde hiç kimsenin, son nefes ve âhîret hususlarında kesinlikle bir teminatı bulunmamaktadır.

Sâdî-i Şîrâzî:

Bir kelp, sâlihlerle beraber olduğu için Kur'ânî bir ifade kazandı.

(Bkz. el-Kehf, 18, 22)

Fakat iki peygamberin karıları fâsiklarla beraber olduğu için cehennemlik oldu. Kocalarının peygamber olması onlara hiçbir fayda vermedi.

(Bkz. et-Tahrîm, 10)

«**Râbîta**»nın en güzel ifadesi; en üst seviyede baktığımız zaman, Rasûlullah Efendimiz ile Hazret-i Ebûbekir رضي الله عنه arasındaki muhabbetir. Bu öyle bir muhabbet idi ki, **Ebûbekir Efendimiz**, Allah Rasûlü'nün yanında dahî O'na hasretti.

Efendimiz'in irtihâlinden sonra da öyle bir hasret içindeydi ki, **Âişe** رضي الله عنها babasının vefât ânında, Hazret-i Peygamber'e duyduğu vuslat heyecanını şöyle ifade eder:

“Babam Ebûbekir رضي الله عنه ölüm hastalığında;

«–Bugün hangi gündür?» diye sordu.

«–Pazartesi.» dedik.

«–Eğer bu gece ölürsem beni yarına bekletmeyiniz! Zira benim için gün ve gecelerin en sevimsisi Rasûlullah صلى الله عليه وسلم 'e en yakın olanıdır. (Yani O'na bir an evvel kavuşacağım andır.)» dedi.” (Ahmed, I, 8)

وَاللَّيْلِ إِذَا يَأْتِي
وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ

“Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur!” (en-Necm, 39)

İnsan için kendi gayretiyle takvâsı vardır. Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı Kerim'de 258 yerde takvâyı telkin buyurmaktadır.

Unutmamalı ki; bir kelp bile sâlihlerle beraberliğinden ve onlara gönül bağından dolayı Kehf Sûresi'nde Kur'ânî bir ifade kazanmıştır.

Fakat;

Lût عليه السلام 'ın karısı ve **Nuh** عليه السلام 'ın ikinci karısınının fâsıklarla kalbî bir beraberliğe kapıldıkları için cehennemlik oldukları Tahrîm Sûresi'nde bildirilmektedir.

Gerçek îman; **«lâyıkına muhabbet, müstehakkına ise nefret»**tir.

İnsanın nabzını çünkü nefret ve

muhabbetler yönlendirir. Nefrete en güzel örnek «**Tebbet Sûresi**»ndeki îkazdır. **Ebû Leheb**'in putlara olan gönül râbitası ve kalbi bağı, Peygamber amcası olduğu hâlde onu şirkin girdabında ilâhî azâba dûçar etmiştir.

Buna mukabil; gönül râbitasını Hazret-i Peygamber'e bağlayan **Bilâl-i Habeşî** misâli köleler bile îmanda zirve hâline gelmişlerdir.

Biz de; o rahmet tecellîlerine mazhar olmuş sahâbe gibi **Peygamber Efendimiz**'le gönül râbitası hâlinde olabilirsek ve bu istikamette O'nun yolundaki sâlih kulları ile gönül bağımızı sağlam kurarsak, onların emsalsiz şahsiyetleri iç dünyamıza akseder ve aynı yüce karakterden bir nasîbe mazhar oluruz inşâallah. İşte o zaman;

“**Yemen'deki yanımda, yanımdaki Yemen'de...**” gerçeği zâhir olur.

Aradaki asırlar kalkar, mü'min gönüller o gün yaşıyor-muşçasına bir îman vecdine nâil olurlar.

İşte bunun adı râbitadır.

Bu da, muhabbeti taze tutmakla mümkündür. Daha öteye gidip şirke kapı aralamak «**hakikî râbita**»nın muhtevâsında asla yoktur.

İlâhî tâlimat:
“...**Çok kandırıcı**
(şeytan) **sizi**
Allâh'ın
affediciliği ile
kandırmasın!”

(Lokmân, 33; Fâtır, 5)

*Gaflete dalıp
Allâh'ın affına
güvenmek bile,
«şeytanın
kandırmacası»
diye tarif edilir iken;
nerede kaldı mürşidin
kurtarmasına
itimat edip gevşeklik
göstermek?!*

Bir de bilgisiz kimseler şöyle avâmî iddialarda bulunuyorlar:

“Benim şeyhim mahşer yerinde benim elimden tutar! Beni bırakmaz. Beni cennete götürür.”

Hâlbuki ifade ettiğimiz prensip sebebiyle; şeyhinin de durumu meçhuldür, mürîdin de durumu meçhuldür.

Peygamber Efendimiz ﷺ; şefaati-uzmâ sahibi olduğu hâlde, kızına ve halasına şöyle buyurmuştur:

“-Ey Rasûlullah Muhammed’in kızı Fâtıma! Ey (halam) Safiyye! Allah katında makbul ameller işleyiniz! (Sâlih amelleriniz yoksa benim peygamber olmama güvenmeyin!) Çünkü ben (kulluk yapmadığınız takdirde) sizi Allâh’ın azâbından kurtaramam!” (İbn-i Sa’d, II, 256; Buhârî, Menâkıb, 13-14; Müslim, İmân, 348-353)

Hâlid-i Bağdâdî Hazretleri, kendisinden sonra halkı irşâd için sayısız halîfe yetiştirmiş olmasına rağmen vefatından önce der ki:

“Yemin ederim ki, hiçbir amelime güvenmiyorum. Sadece Allâh’ın rahmet ve merhametine sığınıyorum.”

Çünkü;

Bütün duâlarımızın ve sâlih amelilerimizin de kabule muhtaç olduğunu hiçbir zaman unutmamamız îcâb eder.

Velhâsıl, âyet-i kerîmede buyrulduğu üzere;

Hâlid-i Bağdâdî Hazretleri,

kendisinden sonra halkı irşâd için sayısız halîfe yetiştirmiş olmasına rağmen vefatından önce der ki:

“Yemin ederim ki, hiçbir amelime güvenmiyorum. Sadece Allâh’ın rahmet ve merhametine sığınıyorum.”

“Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur!” (en-Necm, 39)

İnsan için kendi gayretiyle takvâ-sı vardır. Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı Kerim'de 258 yerde takvâyı telkin buyurmaktadır. İnsana gereken, kendisini takvâ disiplinine almasıdır.

Takvâdan ve kulluktan uzak bir hayat yaşayıp da; «Beni şeyhim kur-tarır!» beklentisiyle avunmak, gerçek tasavvufun asla kabul etmeyeceği bir gaflet ve nâdanlıktır. Tasavvufu tahriptir. Rabbimiz;

“...Çok kandırıcı (şeytan) sizi Allâh'ın affediciliği ile kandırmasın!” (Lokmân, 33; Fâtır, 5) buyuruyor.

Gaflete dalıp Allâh'ın affına güvenmek bile, «**şeytanın kandırmacası**» diye tarif edilir iken; nerede kaldı mürşidin kurtarmasına itimat edip gevşeklik göstermek?!

İşte **Kârûn**'un misâli:

Bulunduğu yüce makama rağmen kalbini dünyaya kap-tırıp gönül râbitasını nefsâniyete sapladı; neticesinde yerin dibine geçti, helâk olup gitti.

Bel'âm bin Baûra da, duâları kabul bir Hak dostu iken peygamberlerle olan gönül râbitasını bozarak şer'î ölçüle-rin dışına çıktı ve ebedî bir hüsrâna uğradı.

*Bütün
duâlarımızın
ve sâlih
amellerimizin
kabule muhtaç
olduğunu
hiçbir zaman
unutmamamız
îcâb eder.*

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim, Hak dostlarının hikmetli nasihatlerini okuduğumuzda görüyoruz ki, hem söz hem mânâ ci-hetinden çok güçlü.*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Hak dostları, Allah Rasûlü ﷺ’in irşâd ve davranış mü-kemmelliğinin zamanlara yayılmış zirveleridir. Nefsî problemlerini halletmiş, kalben kat kat merhaleler kat etmiş, ilâhî kameranın, yani ilâhî müşâhedenin altında olduklarını kalpte idrak ve şuur hâline getirebilmiş zirve şahsiyetlerdir.

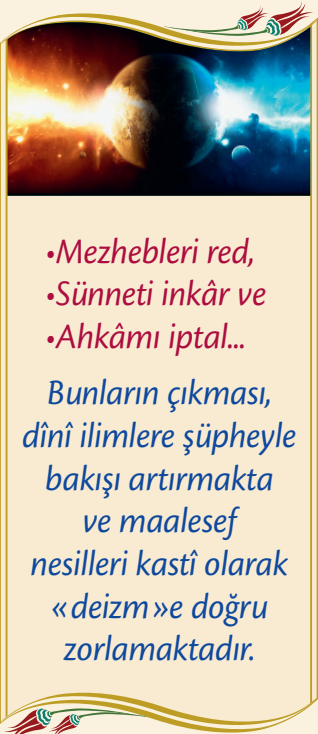
Onlar gönülden söyledikleri için tesir ediyor. Zihinden değil, o sözlerinin terkîbi aynı zamanda yürekten de geliyor. Kalp ve zihin âhengi ile o sözleri ifade ettikleri için muhâtaplarının da gönlüne ulaşıyor.

Şu kudsî hadîs-i şerifteki sır tecellî ediyor:

“...*Kulum Bana (farzlara ilâveten işlediği) nâfile ibâdetlerle de durmadan yaklaşır; nihayet Ben onu severim. Kulumu sevince de Ben onun (âdetâ); konuşan lisânı, akleden kalbi, işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum...*”

(Buhârî, Rikâk, 38; İbn-i Mâce, Fiten, 16)

Cenâb-ı Hak; Zâtına dost olan kullarına, fânî hayatlarından sonra da kıyâmete kadar mânevî bir ömür veriyor. İnsanlar onlardan müstefîd

olmaya devam ediyor. Fânî bedenleriyle yaşadıkları hayattan sonra da âdetâ gönüllerde yaşıyorlar; eserleriyle, kıssalarıyla ruhlara huzur veriyorlar. Ashâb-ı kiramdan başlayarak bütün Hak dostlarında bu husûsiyeti görüyoruz. Onlar gönüllerde devam ediyorlar. Gönüller onların eserleriyle, menkıbeleriyle huzur buluyor. Onların öğütleriyle istikametleniyor.

Bunlar, Cenâb-ı Hakk'ın dostlarına dünyadaki lutfudur. Âhirette ise, onları korkudan ve hüzünden emîn kılacağını beyan buyuruyor. Âyet-i kerîmede buyrulur:

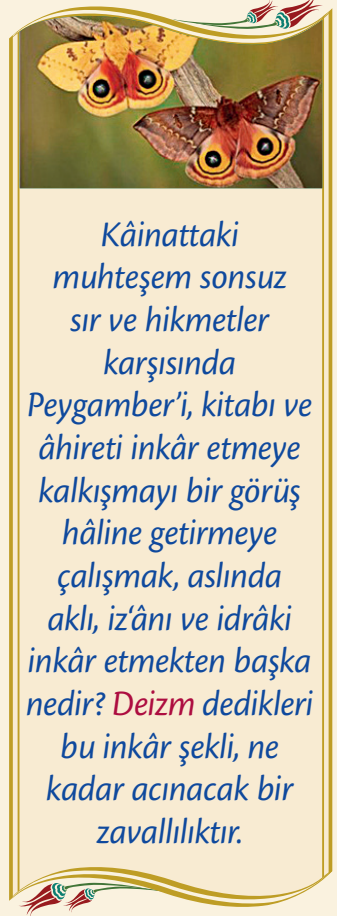
“İyi bilin ki, Allâh'ın dostlarına asla korku yoktur, onlar üzülmeyeceklerdir.” (Yûnus, 62)

Yüzakı Dergimizde de arzu ve hedefimiz; Hak dostlarının bu samimî nasihatlerini, hayat düsturlarını, hikmetli tavsiyelerini ve ibretlerle dolu menkıbelerini okuyuculara aktarmaktır.

Yüzakı Mecnûamızda; **«Hazret-i Mevlânâ'nın Gönül Deryâsında Sır ve Hikmet İncileri»** serlevhası altında da bunları aktarmaya gayret ediyoruz.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, günümüzde İslâmî eğitimin önünde geçmişteki gibi yasaklar yok. Fakat başka problemler var. Bu hususta neler tavsiye edersiniz?

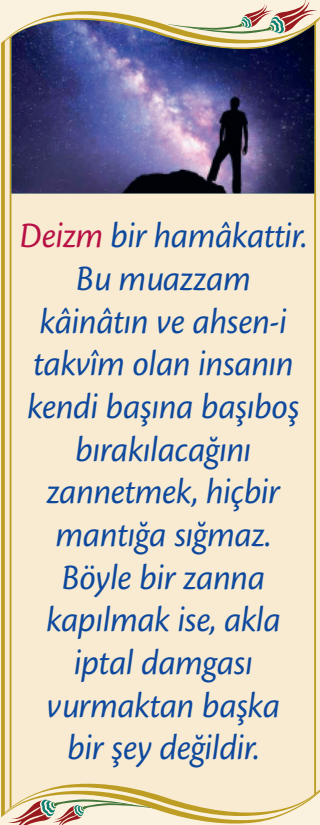

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Günümüzde İslâmî tadrîsâtın önünde üç tane fitne var:

• **Birincisi:** İctihadları ve mezhepleri lüzumsuz gösterek, herkesi kendi kendisinin müctehidi hâline getirmeye çalışıyorlar. Bu telkinlerin neticesinde herkes, nice câhil-ler bile; «**Bana göre...**» diyerek kendi rotasını oluşturmaya kalktı. Bu ise Allah muhafaza dînin zayıflayıp ortadan kalkması demektir.

Hâlbuki mezhebler, sahâbe efendilerimizden itibaren hakkıyla müctehid olan âlimlerin en sahih görüşlerinin bir araya getirildiği fıkıh ekolleridir. Bunlardan birini seçmek zarûrettir. Hepsini birden terk etmeye cevaz yoktur. Çünkü hepsi Kur’ân ve Sünnet’in üzerine binâ edilmiş hükümlerdir.

• **İkincisi:** Sünnet-i Seniyye’ye bakışa, şüphe ilkâ etmeye çalışıyorlar. Bunu da Kur’ân’ı ön plâna çıkarmak için yapıyormuş gibi bir hileye saparak gerçekleştiriyorlar.

Hâlbuki Kur’ân-ı Kerim, Peygamber Efendimiz’in mübârek kalbine indirilmiştir. Kur’ân’ın tebliği de, beyânı da, tâlîmi de Efendimize aittir. Kur’ân’ın en salâhiyetli tefsiri, Fahr-i Kâinât Efendimiz’in sünnetidir. Sünnet, Kur’ân’ın tatbikatıdır. Ondandır ayrı bir şey değildir. Ondandır koparılabilecek bir şey de değildir.

Kitap ve Sünnet; İslâm’ın iki ana damarıdır, iki temel delilidir.

• **Üçüncüsü:** Kur'ân'ın hükümleri var, Rabbimiz'in bizlere tâlimatları. Bunlardan nefislerine zor gelenleri, emekliye ayırmaya çalışıyorlar. Adına tarihselcilik deniyor. «Bu âyetler o zamanı bağlar.» diyerek Kur'ân'ın hükmünü iptal etmeye kalkışıyorlar. Bu da tıpkı şeytanın Cenâb-ı Hakk'a karşı cidâle girmesi gibidir. Mâlûm; Cenâb-ı Hak, **Hazret-i Âdem**'i yarat-
tığıında, Meleklerle emretti:

“Âdem'e secde edin!”

Bu ibâdet değil, hürmet secdesi idi. İblis; kibirlendi, Âdem'e karşı hasede kapıldı ve secde etmedi. Cenâb-ı Hakk'ın emrine karşı geldi. Niçin secde etmediği sorulunca da;

“–Nefsime uydum. Bağışlanmamı dilerim yâ Rabbî!..” demedi de;

“–Ben ateştenim, Âdem topraktan. Ben ondan daha üstünüm!” gibi mânâsız kıyas ve akıl yürütmelerde bulundu.

Hâlbuki Allah Teâlâ, iblise;

“–Sen mi üstünsün, Âdem mi üstün?” diye sormuş değildi. Ona secde etmesini emretmişti.

Böylece; Cenâb-ı Hakk'a karşı ilk cidâli iblis başlatmış oldu. İblis, bu küstahlığı sebebiyle ilâhî huzurdan tard edildi. Ebedî kahra dûçâr oldu. (Bkz. el-A'râf, 12-13; Sâd, 71-78 vb.)

• *Kur'ân-ı Azîmüşşan, kelâmında tecellî eden ilâhî sanat hârikası...*

• *Kâinat da, fiilde tecellî eden ilâhî bir azamet tezâhürü...*

• *Rasûlullah ﷺ Efendimiz ise, insanda tecellî eden ilâhî sanat hârikası...*

*Her biri, diğeri
şerh etmekte
ve nice hikmetlerle
semâvî hidâyetlere
ufuk açmakta...*

İşte tarihselciliğin çirkin hâli!..

Cenâb-ı Hak; kıyâmete kadar bütün insanlığa, hidâyet rehberi olan Kur'ân-ı Kerîm'i lutfetti. Kıyâmete kadar başka peygamber göndermeyecek, başka kitap indirmeyecek. O kitabın içinde; hâşâ mîâdı dolacak bir hüküm olduğunu iddia etmek, Allâh'a çok çirkin bir iftiradır. Sığ akılların sığındığı bir hamâkattir.

Bugün maalesef ilâhiyatın birçok sahasında, bilgi nâmına, ilim nâmına; **Caetani (Kaytani)**, **Goldziher** ve emsâli İslâm düşmanı oryantalistlerin çürük ve asılsız iddiaları talebelere aktarılmaktadır. Bu da talebenin rûhânî hayatını allak bullak etmektedir. Bunları okutanların da ağır bir mes'ûliyet ve vebal altında olduğunu unutmamak îcâb eder.

Bahsettiğimiz bu üç fitne;

- Mezhepleri red,
- Sünneti inkâr ve
- Ahkâmı iptal...

Bunların çıkması, dînî ilimlere şüpheyle bakışı artırmakta ve maalesef nesilleri kastî olarak «**deizm**»e doğru zorlamaktadır.

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim, sizin de buyurduğunuz gibi bugün dünya milletlerinin ve ülkemizde de bilhassa dînî eğitimden mahrum genç nesillerin ateizm ve deizme doğru kaydığı*

Ateizm, Cenâb-ı Hakk'ın bu kâinattaki sonsuz kudret akışları ve emsalsiz hikmet nakışları karşısında sağır ve âmâ olarak yaşamaktır. **Filibeli Ahmed Hilmi** ne güzel söyler:

Bu âlem âkılar için seyr-i bedâyî,
Ahmaklar için ise yemekle şehvet.

bildiriliyor. Bunun başlıca sebepleri nelerdir? Bu küfür yangınlarının evlâtlarımızı sarmaması için neler yapabiliriz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Cenâb-ı Hakk'ın Kur'ân-ı Kerim'deki ilk emri:

“Yaratan Rabbinin adıyla oku!”

(el-Alak, 1)

Cenâb-ı Hak, yerde ve gökte, insanda ve âlemde her şeyi Zâtının varlığına, birliğine, kudretine birer nişan ve bir tefekkür malzemesi olarak ihsân etmiş.

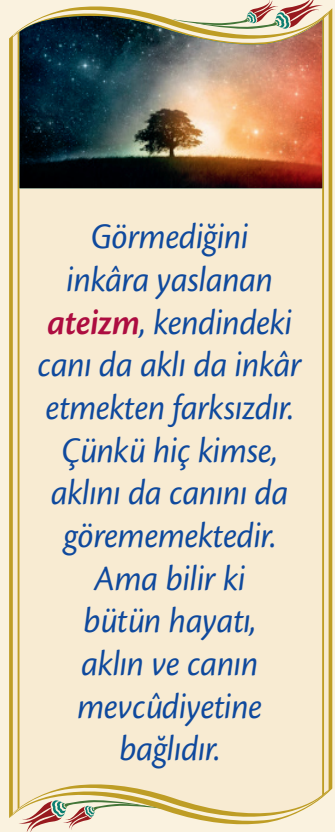
Gören, duyan ve hisseden kalpler; bu kâinatta ilâhî kudret ve azamet tecellîlerinden başka bir şey görmezler.

Buna rağmen;

Bu âlemde güllerle, sümbüllerle, bülbüllerle konuşamayan, onların hâl lisânından anlamayanlara ne yazık!..

Cenâb-ı Hakk'ın «**el-Bârî**» ve «**el-Musavvir**» esmâsının tecellîlerinden gafil kalan; rüzgârların, derelerin ve dağların sessiz lisânından bir şey hissetmeyen hantal kalplere ne yazık!..

Dünyada ve gençlikte böyle inkâr temâyüllerinin olmasının sebebini, menfî propagandalarda aramak lâzımdır. Yoksa îtikaddaki mezhebimiz olan **Mâtürîdî** âlimleri şöyle derler:

Görmediğini
inkâra yaslanan
ateizm, kendindeki
canı da aklı da inkâr
etmekten farksızdır.
Çünkü hiç kimse,
aklını da canını da
görememektedir.
Ama bilir ki
bütün hayatı,
akıl ve canın
mevcûdiyetine
bağlıdır.

“Kendisine hiçbir kitap ve peygamber ulaşmamış bir kişinin, Allâh’ın varlığını ve birliğini kabul etmesi gerekir.”

Yani kâinat bir tefekkür dershânesi... Bir îman lâboratuvarı. Burada inanmamak için akılsız olmak lâzım. Ahmak olmak lâzım. Kör olmak lâzım. Akla iptal damgası vurmak lâzım.

Gündüz ışığında baharın yeşilliğine bakan insan, gözüne görünen türlü türlü renkler karşısında;

“–Yeşillikten başka bir şey görmedim!” diyerek bahar ve yeşillığe dalar da gerçekte onları görmesini sağlayan ışığı fark etmez. Hâlbuki gördüğü bütün renkleri ışık sayesinde idrâk etmiştir. Bu durumda ışık, aslında âşikâr oluşunun şiddetinden dolayı gizli kalmıştır.

Bu gerçekten hareketle mârifet erbâbı şöyle buyurur:

“Cenâb-ı Allah, hakikatte gâib değildir. Ancak bizim beşerî istîdat ve idrâkimiz açısından zuhûrunun şiddetinden gâibdir.”

Bu zuhur, Allâh’ın sıfatları itibarıyla tamamen âşikârdır ve yaratılmış her şey, bunun çok açık birer delilidir.

Kezâ;

Hava ile yaşıyoruz, fakat bizi çepeçevre kuşattığı hâlde onu göre-

Descartes:

“İnsan ve kâinattaki her şey mükemmeldir. Abes yoktur.

Hiçbir şey kendi kendine mükemmel olmaz. Onu daha mükemmel bir varlık mükemmel kılmıştır. Allah mükemmelin mükemmeli bir varlıktır. Sonsuz mükemmeldir. İnsanın zihnindeki «en mükemmel varlık» fikrinin yokluğu düşünülemez. Bu da başka hiçbir delil olmasa dahî Allâh’ın varlığını ispat eder.”

miyoruz. Sadece teneffüs etmek sûretiyle hissediyoruz. Bunun için de onu göremediğimiz halde inkâr etmek bir tarafa, hayâtî bir zarûret ile;

“Hava olmazsa yaşayamayız!” diyoruz.

Sudaki canlılar da bizim gibidir. Onlar da deryâ içinde suyun farkına varamazlar. Hâlbuki su, kendilerini çepeçevre kuşatmıştır.

Akl-ı selîm idrâk eder ki:

Her varlık, O'nun en şüpheşiz delilidir. Tabîî ârif olan için. Gafillere ise her şey gaflet sebebi.

Gaflet için **Hazret-i Mevlânâ** şöyle bir teşbih yapıyor:

“İki parmağını gözünün önüne koyarsan, hiçbir şey göremezsin.”

Gaflet böyledir. Cenâb-ı Hak muhafaza buyursun.

Ateizm, Cenâb-ı Hakk'ın bu kâinattaki sonsuz kudret akışları ve emsalsiz hikmet nakışları karşısında sağır ve âmâ olarak yaşamaktır. **Filibeli Ahmed Hilmi**, ne güzel söyler:

*Bu âlem âküller için seyr-i bedâyî,
Ahmaklar için ise yemekle şehvet.*

Görmediğini inkâra yaslanan ateizm, kendindeki canı da akli da inkâr etmekten farksızdır. Çünkü hiç kimse, akli-nı da canını da görememektedir. Ama bilir ki bütün hayatı, aklın ve canın mevcûdiyetine bağlıdır.

Paskal:

*“Mevcûdiyetimizin
derinliklerinden gelen
ve bize ölümsüz
olduğumuzu bildiren
bir sedâ vardır ki,
bu bizde
tecellî eden
Allâh'ın
irşad sedâsıdır.”*

Birçok akılcı batılı mütefekkir de bu sebeple yaratıcıyı inkâr edememiştir.

Modern felsefenin ve rasyonalizmin babası sayılan matematikçi ve filozof **Descartes**'ın (1594-1650) «varlık delili»nden hareketle yaptığı akıl yürütmelerle vardığı netice, hulâsa şöyledir:

“İnsan ve kâinattaki her şey mükemmeldir. Abes yoktur. Hiçbir şey kendi kendine mükemmel olmaz. Onu daha mükemmel bir varlık (yani Allah), mükemmel kılmıştır. Allah mükemmelin mükemmeli bir varlıktır. Sonsuz mükemmeldir. İnsanın zihnindeki «en mükemmel varlık» fikrinin yokluğu düşünülemez. Bu da başka hiçbir delil olmasa dahî Allâh'ın varlığını ispat eder.”

“Allah mükemmel ve noksansız, yanılmaz ve yanılmaz bir varlıktır. Buna göre O'nun bilgisi de noksansız olup doğrudur. Kesin bilginin kaynağı Allâh'ın ilmidir.”

Kârûn'un misâli:

*Bulunduğu yüce
makama rağmen
kalbini dünyaya
kaptırıp
gönül râbitasını
nefsâniyete saptadı;
neticesinde yerin
dibine geçti,
helâk olup gitti.*

Paskal da aynı görüşün te'yîdi saadedinde;

“Mevcûdiyetimizin derinliklerinden gelen ve bize ölümsüz olduğumuzu bildiren bir sedâ vardır ki, bu bizde tecellî eden Allâh'ın irşad sedâsıdır.” der.

Hakikaten;

Kâinattaki bu kadar muhteşem nizam, bu kadar ekolojik denge karşısında, insanın boş yere yaratıldığını zannetmesi ve diğer mahlûkat gi-

bi sorumsuz yaşamaya kalkışması, abesten başka bir şey değildir. Hâlbuki Cenâb-ı Hak buyurur:

“Sizi abes olarak yarattığımızı mı (... sanıyorsunuz?)” (el-Mü'minûn, 115)

Mahlûkat, insan için yaratıldı. İnsan da Allâh'a kulluk için. Yoksa yaratılışın bir mânâsı olmazdı.

İnsan bu gaye etrafında yaşayacak ve cennete dönecek... İnsan mükerrem olarak yaratıldı. İnsan tezkiye olacak ve muhteşem olan cennete lâayık hâle gelecek.

Ateist zihniyetteki gafillere Allah, ilzâm edici bir üslûpla soruyor:

أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ

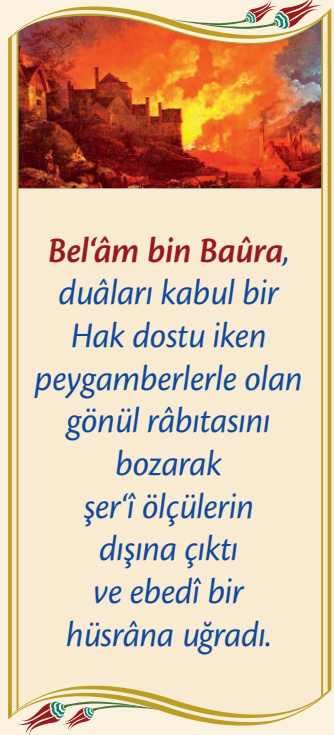
“Acaba onlar herhangi bir yaratıcı olmadan mı yaratıldılar? Yoksa kendileri mi yaratıcıdırlar?” (et-Tûr, 35)

Ateizm gibi fâsit fikirler, nasıl yayılıyor ve nasıl muhafaza oluruz suâline gelince;

Peygamber Efendimiz, Semûd Kavmi'nin asırlar önce azâba uğramış enkazından geçerken ashâbını îkaz buyurdu:

“Hızlı ve hüznünlü geçin, su almayın, aldığımızı dökün!” (Bkz. Buhârî, Enbiyâ, 17)

Bugün sabah-akşam ekranlardan, telefonlardan, televizyonlardan ve kirli sokaklardan ehl-i küfrün neşriyatını

Bel'âm bin Baûra,
*duâları kabul bir
Hak dostu iken
peygamberlerle olan
gönül râbitasını
bozarak
şer'î ölçülerin
dışına çıktı
ve ebedî bir
hüsrâna uğradı.*

seyreden, propagandalarına mâruz kalan insanımızın hâli-
ni bir düşünelim.

Zihnî beraberlik, kalbî beraberliğe dönüşür.

Eğer eğitim, tâlim ve tedrisat gayretlerimizi bırakır-
sak, emr-i bi'l-mâruf, nehy-i ani'l-münker çalışmalarımı-
zı hakkıyla gerçekleştirmezsek, bizim evlâtlarımız başka-
larının olur. Âyette şeytanın evlâtlara ortak olacağı ifade
ediliyor. Biyolojik anne babası olmak bir şey ifade etmi-
yor. Onu şeytan emziriyorsa, ehl-i küfür besliyorsa, onla-
rın evlâdı oluyor.

Bunlara çok dikkat etmemiz lâzım.

Deizm ise başka bir oyun...

Mutlak yaratıcıyı inkâr etmek için ahmak olmak lâ-
zım demiştik. Deist; güya yaratıcı-
yı reddetmiyor, fakat Rab oluşunu
reddediyor. Dînini reddediyor, ki-
tabını, peygamberini ve ahkâmını
reddediyor.

Tasavvuf,
«Muhabbetullah
ve Mârifetullâh»a
ulaşarak Allâh'a
sâlih bir kul olabilme
maharetidir.

Tasavvuf, kulu
hakikî muhabbet ve
dostlukla Allâh'a vâsıl
eden mukaddes bir
yolculuktur.

Kâinattaki muhteşem sonsuz sır
ve hikmetler karşısında Peygamber'i,
kitabı ve âhireti inkâr etmeye kalkış-
mayı bir görüş hâline getirmeye ça-
lışmak, aslında akıllı, iz'ânı ve idrâki
inkâr etmekten başka nedir? **Deizm**
dedikleri bu inkâr şekli, ne kadar
acıncak bir zavallılıktır.

Deizm bir hamâkattir. Bu muaz-
zam kâinâtın ve ahsen-i takvîm olan
insanın kendi başına başıboş bırakı-

lacağını zannetmek, hiçbir mantığa sığmaz. Böyle bir zanna kapılmak ise, akla iptal damgası vurmaktan başka bir şey değildir.

Maalesef; dîne, sünnete, mezhebe ve ahkâma dair kafa karıştırıcı tartışmalar da buna zemin hazırlıyor.

Toplumumuzdaki dînî tedris husûsundaki cehâlet de buna zemin oluşturuyor. Böyle gafillerin Kur'ân'da Sünnet'te hata aramaya kalktıklarını görüyoruz. **Hazret-i Mevlânâ** buyurur:

“Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini ve Hazret-i Peygamber'in hadîs-i şeriflerini okumadan evvel, kendini düzelt. Gül bahçelerindeki güzel kokuları duymuyorsan, kusuru bahçede değil gönlünde ve burunda ara!”

Bugün İslâmî değerleri tam mânâsıyla öğretmek için ciddi bir tahsil lâzımdır. Yaz kursu yetmez. Günümüzdeki müfredâtı ve şartları itibarıyla sadece imam hatip de yetmez.

Peygamberimiz, ashâbına 23 sene İslâm'ı öğretti. Bunun hayat boyu devam eden bir tahsil hâlinde yaşanması ve yaşatılması lâzım. Ayrıca takvâ ehli, istikametli hocalardan tedris etmesi lâzım. Yaşaması lâzım...

Fakat çocukluğunda yazları camiye şöyle bir gitmek ve okuldaki haftada sadece bir saat din kültürü dersine girmekten ibaret bir dînî eğitime sahip insanımız, televizyon-

Tasavvuf; maddî ve mânevî bakımdan kendini ikmâl etmiş olan mü'minlerin, diğergâm bir gönülle mahlûkâta yönelerek onların noksanlıklarını telâfiye çalışma mes'ûliyetidir.

lardaki bu tartışmalar karşısında tereddütlere düşüyor. Nef-sânî duygular da şüpheyi körükler ise, hepsini birden rafa kaldırabiliyor.

Devrimizde batıdan gelen câhiliyye anlayışı her yere musallat olmuş durumda...

Çaresizlik yok. Çare, Peygamber Efendimiz gibi tebliğ etmek. Her imkân sahibi gayret edecek. Hele insanlara İslâm'ı öğretebilecek mâlûmâta sahip kişilerin bir köşeye çekilmesine cevaz yoktur.

Bu kadar câhillik varken, bazı Kur'ân kurslarımızın kontenjanı dolmuyorsa çalışmıyoruz demektir.

- İnsanımıza esas hayatın âhiret olduğunu tekrar tekrar hatırlatacağız.

*Kur'ân-ı Kerim,
Peygamber
Efendimiz'in mübârek
kalbine indirilmiştir.
Kur'ân'ın tebliği de,
beyânı da, tâlîmi
de Efendimize
aittir. Kur'ân'ın en
salâhiyetli tefsiri,
Fahr-i Kâinât
Efendimiz'in
sünnetidir.*

- Yaptığımız her işin bir hesabının olduğunu anlatacağız.

- Yaratılış gayemizin Rabbimiz'i tanımak ve O'na kulluk etmek olduğunu anlatacağız.

- Allâh'ın dînine yaşayarak ve yaşatarak yardım edeceğiz, hizmet edeceğiz. Rabbimiz de son nefeste bizlere yardım buyuracağını vâ'dediyor.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, Kur'ân ve Sünnet etrafındaki fitneler ve îmâna kurulan bu tuzaklar karşısında, bir genç kendisini nasıl inşâ etmeli?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–İlâhiyatlar bu üç fitneye karşı mücadele verirken, ferdî açıdan da ilmin mânevî tarafının ihmal edildiğini görmekteyiz.

Bugün mastır-doktora yapıp üniversitede hoca olmak, birçok gence câzip geliyor. Evet, üniversitede hoca olmak güzel bir şeydir. Lâkin maalesef bu hocalık, şekilde kalıyor. Okuyan da okutulan da satırların arasında kayboluyor.

Faydalı ilim yolunda, makam-mevkie fazla dalmadan, «**emr-i bi'l-mâruftan ve nehy-i ani'l-münker**»den uzak kalınmaması îcâb eder. Fakat maalesef bugün, tebliğ hizmetlerinin hakkı verilmemektedir. İlim adına unvan peşine düşülmektedir.

Bakıyorum gençlere;

“–Ben mastır yapacağım, doktora yapacağım, üniversitede kalacağım.” diyorlar.

“–Tamam orada kal, güzel ama sen kendine ne vereceksin orada? Kendini nasıl yetiştireceksin? Kendini mânen nasıl ikmâl edeceksin? Satırların arasında kaybolup gitmekten kendini nasıl muhafaza edeceksin?”

Muhammed İkbâl'in «**Güve ve Pervâne**» temsili gibi...

Hazret-i Mevlânâ:

“Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini ve Hazret-i Peygamber'in hadîs-i şerîflerini okumadan evvel, kendini düzelt. Gül bahçelerindeki güzel kokuları duymuyorsan, kusuru bahçede değil gönlünde ve burnunda ara!”

O hikâyede «Güve»; aşksız, ruhsuz bir ilim adamını temsil eder. «Pervâne» ise, âşık bir ârifi.

Güve, Pervâne'ye imrenerek şöyle der:

“-İbn-i Sînâ'nın kitapları içine yerleştim. Fârâbî'nin eserlerini gördüm. Lâkin bu hayatın felsefesini bir türlü anlayamadım. Kâbuslu çıkmaz sokakların hazin bir yolcusu oldum. Bir güneşim yok ki, günlerimi aydınlatsın!..”

Pervâne ona şöyle cevap verir:

“-Ben bu aşk için kanatlarımı yaktım. Hayatı daha canlı kılan, çırpınış ve muhabbetlerdir; hayatı kanatlandıran da aşktır!..”

Yine **İkbal** anlatır:

Biri toy, diğeri tecrübeli iki ceylân sohbet etmektedir. Toy olan der ki:

“-Üstad, her taraf tehlikelerle dolu. Ben bundan sonra Hicaz'da huzur içinde yaşamak istiyorum.”

Tecrübeli ceylân da şu cevabı verir:

“-Sen îmânını tehlikeler içinde test et! Çünkü ancak sağlam îman seni kurtarır.”

Bir genç kendine sormalı:

Eğer senin gayen İslâm'a hizmet ise, ilim ve irfânı neşretmek ise, se-

*Her Fâtiha'da
niyâz ettiğimiz
Sırât-ı müstakîm,
Cenâb-ı Hakk'a
giden yoldur.
O yolun rehberi
de Peygamber
Efendimiz'dir.*

إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ
عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

**“Sen şüphesiz
peygamberlersin.
Sırât-ı müstakîm
(istikametli, dosdoğru
yol) üzerindesin.”**

(Yâsîn, 3-4)

nin dershânen sath-ı vatan olmalı.
Niçin sadece üniversite kürsüsü?

Sen sath-ı vatanda ders vermemelisin!

Elhamdülillâh **Yüzakı, Altınluk** ve emsâli dergiler, sath-ı vatanda emr-i bi'l-mârufta bulunan mecmûalarımızdır.

İslâm'a ve Kur'ân'a hizmet eden asıl müesseseler de; Kur'ân ve Sünnet'i merkeze alan, oryantalist, modernist zehirli fikriyattan muhafaza edilen, sağlam eğitim ocaklarıdır.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim,

Bu gayretler etrafında gönüllerimizi irşâda vesile, yeni bir eser hazırladınız:

«O'nun Muhteşem Ahlâkı»

Bu eser; her gönle, her hâneye, her nesle lâzım bir eser olarak Yüzakı'mızın 14'üncü yıl hediyesi oldu. Bu kıymetli eser vesilesiyle bizlere ve okuyucularımıza hulâsaten birkaç kelâm daha arzu etsek...

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Hazret-i Âişe Vâlidemiz'in buyurduğu üzere, Efendimiz'in muhteşem ahlâkı da Kur'ân-ı Kerim idi.

*Koparılan
fitneler
karşısında;
îmânın ve
Rasûlullah
Efendimiz'in
ne büyük
bir nimet
olduğunu
anlamamız ve
anlatmamız,
bir îman borcu
hâline geldi.*

• **Kur'ân-ı Azîmüşşan**, kelâmda tecellî eden ilâhî sanat hârikası...

• **Kâinat** da, fiilde tecellî eden ilâhî bir azamet tezâ-hürü...

• **Rasûlullah ﷺ Efendimiz** ise insanda tecellî eden ilâhî sanat hârikası...

Her biri, diğeri ni şerh etmekte ve nice hikmetlerle se-mâvî hidâyetlere ufuk açmakta...

► Kur'ân-ı Kerîm'in beyân ettiği, mü'min, müttakî, sâlih, muhsin ve muhlis insan şahsiyeti, en zirve ŝekliyle Peygam-ber Efendimiz'de temsil edilmekte.

► Efendimiz'in yaŝadığı îman ve sâlih amel ömrü ve sergilediği müs-tesnâ ahlâk da, Kur'ân'ın ifade ve ta-lep ettiği ebedî saâdet haritası...

Unutmamalı ki;

Bizler, «**O'nun Muhteşem Ah-lâkı**»yla iki cihanda da aziz bir üm-met, şerefli bir millet idik. Hem ŝah-siyetimiz, hem haysiyetimiz yük-sek idi. Kıtalara adâletle hükmet-tik. Gayr-i müslimler dahî İslâm'ın hak ve hakikat tevzîine hayran oldu. Merhamet ve şefkatin mücesssem hâ-le büründüğü bir vakıf medeniyetini inşâ ettik.

Lâkin;

Efendimiz'in muhteşem ahlâkın-

Mezhebler, sahâbe efendilerimizden itibaren hakkıyla müctehid olan âlimlerin en sahih görüşlerinin bir araya getirildiği fıkıh ekolleridir. Bunlardan birini seçmek zarûrettir. Hepsini birden terk etmeye cevaz yoktur. Çünkü hepsi Kur'ân ve Sünnet'in üzerine binâ edilmiş hükümlerdir.

dan uzaklaşılınca, O'nun fedâkârlılığından, İslâm'ı yaşama ve yaşatma iştîyâkından taviz verilince, dünya muzafferiyetleri de müslümanların elinden kaydı gitti.

Lâkin bu ahvâli de yanlış tefsir edenler oldu. «**O'nun Muhteşem Ahlâkı**»na sarılmadığımız ve O'na sahip çıkmadığımız için geri kaldığımız hâlde, tam tersi, çirkin bir anlayış yayıldı. İslâm suçlandı. Batı aklı ve çirkin ahlâkı yüceltildi. Yabancılaşma hâkim oldu.

Dolayısıyla;

Bugün, îmânın ve Rasûlullah Efendimiz'in ne büyük bir nimet olduğunu anlamamız ve anlatmamız, bir îman borcu hâline geldi.

Cenâb-ı Hak buyurur:

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

“**Kim Rasûl'e itaat ederse Allâh'a itaat etmiş olur..**” (en-Nisâ, 80)

Her Fâtihâda niyâz ettiğimiz **Sırât-ı müstakîm**, Cenâb-ı Hakk'a giden yoldur. O yolun rehberi de Peygamber Efendimiz'dir. Rabbimiz buyurur:

إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾

عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾

*Cenâb-ı Hak;
kiyâmete kadar
başka peygamber
göndermeyecek,
başka kitap
indirmeyecek.
Kur'ân-ı Kerîm'in
içinde; hâşâ mîâdi
dolacak bir hüküm
olduğunu iddia
etmek, Allâh'a çok
çirkin bir iftiradır.*

“Sen şüphesiz peygamberlerdensin. Sırât-ı müstakîm (istikametli, dosdoğru yol) üzerindesin.” (Yâsîn, 3-4)

Bilmeliyiz ki;

Allah Rasûlü’ne vefâsızlık, en büyük vefâsızlıktır.

Unutmamalıyız ki;

O’nun Muhteşem Ahlâkı’nı tanımak, okumak, yaşamak ve yaşatmak, O’na vefâdır.

O’nu âlemlere rahmet olarak gönderen Cenâb-ı Hakk’a vefâdır, bu zirve nimetin şükrünü bir nebze edâdır.

Bu bakımdan;

Cenâb-ı Hak’tan bu nâcizâne eseri, bu vefânın ve şükrün îfâsında mütevâzı bir adım olarak kabul buyurmasını niyâz ederim.

Yüzakı’mız; gerek neşriyat ve matbuat, gerekse Kur’ân ve Sünnet ekseninde kıymetli eğitim faaliyetleriyle ve bilhassa **O’nun Muhteşem Ahlâkı**’nı yaşatma yolundaki gaye ve gayretleriyle dâim ve mükâfâtı da ebedî olsun inşâallah.

Yüce Mevlâ’mız;

Cümlemizi, her bakımdan Hazret-i Peygamber’in Muhteşem Ahlâkıyla ahlâklandırsın. Bir ömür O’nun Sünnet-i Seniyye’sini yaşama-ya ve yaşatmaya muvaffak kılsın!

*Mârifet erbâbı
şöyle buyurur:*

*“Cenâb-ı Allah,
hakikatte gâib
değildir. Ancak
bizim beşerî istîdat
ve idrâkimiz
açısından zuhûrunun
şiddetinden gâibdir.”*

*Bu zuhur, Allâh’ın
sıfatları itibarıyla
tamamen âşikârdır
ve yaratılmış her şey,
bunun çok açık birer
delilidir.*

Kur'ân ve Sünnet istikametinde böyle hizmetlerin devamını nasîb eylesin. Emek verenlere, destek olanlara müteselsil ecirler nasip buyursun!

Âmîn!..

Yüzakı:

–Âmin Muhterem Efendim,

Bu güzel duâlarınız, rehberliğiniz ve her zaman ufkumuzu açan bilgilendirmeleriniz için gönülden teşekkür ve duâlar ederiz.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Ben de sizlere teşekkür eder, bu sadaka-i câriye olan gayretlerinizin devamını Cenâb-ı Hak'tan niyâz ederim...

Hava ile yaşıyoruz, fakat bizi çepeçevre kuşattığı hâlde onu göremiyoruz. Sadece teneffüs etmek sûretiyle hissediyoruz. Bunun için de onu göremediğimiz halde inkâr etmek bir tarafa, hayâtî bir zarûret ile; “Hava olmazsa yaşayamayız!” diyoruz.

RAMAZÂN-I ŞERİF HAKKINDA

MÂNEVÎ SEFERBERLİK ZAMANI

*Cenâb-ı Hak, bize Ramazân-ı şerif içinde
Kadir Gecesi'ni lutfediyor ve;*

“Kadir Gecesi bin aydan hayırlıdır.” (el-Kadr, 3) buyuruyor.

*Kadir Gecesi'nin bin aydan hayırlı olması,
Kur'ân'ın o gece nâzil olması vesilesiyledir.
Demek ki; en büyük lütuf Kur'ân-ı Kerim'dir.*

RAMAZÂN-I ŞERİF HAKKINDA

MÂNEVÎ SEFERBERLİK ZAMANI

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bu hasbihâlimizde, mübârek Ramazan etrafında konuşup sohbetinizden istifâde etmek istiyoruz.

Her şeyden önce Ramazân-ı şerif, çok mühim bir ibâdet zamanı. Ramazân-ı şerîfi nasıl idrâk etmeliyiz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Ramazân-ı şerif, bir mü'min için senenin en mühim zaman dilimi... Nasıl 24 saatlik bir gün içinde, seher vakti

çok mühim... Bir hafta içinde Cuma günü çok mühim... Sene içinde de Ramazân-ı şerif çok çok ehemmiyetli.

Zira Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz lütuflarının, merhamet ve şefkatinin tecellî ettiği bir ay. Zira ayın sonunda bir bayram va'dediliyor. Bu bayram ki, bu mübârek mevsimin bir şahâdetnâmesi olmaktadır.

Muallâ bin Fadl ﷺ şöyle anlatır:

“Selef-i sâlihîn; Cenâb-ı Hakk'a, altı ay kendilerini Ramazân'a ulaştırması için duâ ederlerdi. Geri kalan altı ayda da idrâk ettikleri Ramazân'ı kabul buyurması için duâ ederlerdi.” (Kıvâmu's-sünne, et-Terğîb ve't-Terhîb, II, 354)

Dâimâ bir Ramazân-ı şerif ekseninde yaşamaya gayret sarf ediyorlardı. Böylece bütün seneye Ramazân-ı şerifin feyiz ve bereketini yaymaya ihtimam gösteriyorlardı.

Nasıl 24 saatlik bir gün içinde, seher vakti çok mühim... Bir hafta içinde Cuma günü çok mühim... Sene içinde de **Ramazân-ı şerif** çok çok ehemmiyetli. Zira Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz lütuflarının, merhamet ve şefkatinin tecellî ettiği bir ay.

Bazı mesleklerde eğitim seminerleri, kamp ve benzeri programlar yapılır. O günlerde diğer bütün işlere ara verilir, tamamen orada verilen eğitime teksif olunur. Sporda da, mühim bir müsabaka veya şampiyonadan önce mutlaka kamplar olur. Sporcular ihtilâttan men edilir. Böylece gıdâsıyla, vücut kondisyonuyla, yarışmaya tam hazırlık sağlanır.

Dünyevî şeylerde şart olan bu tür zaman dilimleri, elbette uhrevî sahadada daha da mühim ve şart. Hele dün-

yanın bütün meşgalelerinin insanı âhiretten uzaklaştırdığı bu modern câhiliyye zamanında, bu çok daha mühim.

Velhâsıl Ramazân-ı şerif, rûhâniyetiyle Peygamber Efendimiz'le beraberlik sırrına erişirmeli. Hayatlarımıza; asr-ı saâdete götüren bir kapı, bir pencere açmalı. Oradan gönüllerimize bir bâd-ı sabâ esmeli.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, Ramazân-ı şerif en başta oruç demek. Oruca dair neleri hatırlamalıyız?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Âyet-i kerîmede;

“Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı.” buyuruluyor.

Demek ki, oruç çok mühim bir terbiye vasıtası. Âyetin sonunda da, bu ibâdetin hikmeti ifade edilerek:

لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

“Takvâya erişesiniz diye...” (el-Bakara, 183) buyuruluyor.

Oruç; takvâya, Allah'tan hakkıyla korkarak, ittikâ etmeye bir merdiven.

Oruç helâlleri bile riyâzat içinde kullanmayı öğretir.

Ramazân-ı şerif,
bir mü'min için
senenin en mühim
zaman dilimi...

Ona en iyi şekilde
hazırlanmalı ve
Ramazân-ı şeriften
sonra da onda
kazanılanları
kaybetmemeli...

Böylece haramlardan ve kerâhetlerden tamamen uzak kalabilmeyi tâlim eder.

Her ibâdetin bir zâhiri bir de bätını var:

Orucun zâhiri, fecirden gün batana kadar yiyip içmemektir. Fakat orucun bätını, dile ve kulağa da oruç tutturaktır. Yani yalan, gıybet, tecessüs ve benzeri haram sözleri söylemekten ve dinlemekten uzak durmaktır.

Oruca hazırlık için sahura kalkıyoruz. Bu da aslında mânen yıl boyunca **sehere kalkmanın** bir terbiyesi, bir alıştırtması olsun diye lutfedilmiş.

Orucun zâhiri,
fecirden
gün batana kadar
yiyip içmemektir.
Fakat **orucun**
bätını, dile ve
kulağa da oruç
tutturaktır.
Yani **yalan, gıybet,**
tecessüs ve benzeri
haram sözleri
söylemekten
ve dinlemekten
uzak durmaktır.

Gündüz acıkmamak için nasıl sahurda kalkıp bir şeyler yemek-içmek lâzım ise; gündüzü haramlardan korumak, mâneviyat zırhıyla bezemek için, seherlerde Cenâb-ı Hakk'a ilticâ etmek lâzım.

Yüzakı:

–*Muhterem Efendim;*

«*Ramazân-ı şerif, ferdî ibâdetler yanında içtimâî ibâdetleri artırma ve büyük bir cömertlik seferberliği-dir.*» diyebilir miyiz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Elbette.

Ramazân'ın içtimâî faaliyetleri;

takvâ, cömertlik, merhamet ve tevâzu gibi ahlâkî hasletler içinde sergilenir.

Fakat, Ramazân'ın içtimâî faaliyetleri, kendi muhtevâsında olmalıdır:

Terâvih saatinde Ramazan eğlencesi, tiyatrosu vs. tertip etmek ve oralara gitmek hazin bir israftır.

Elzem bir faaliyet:

Mukabele var.

Peygamberimiz her Ramazan'da **Cebrâil** ﷺ ile birlikte o zamana kadar nâzil olan Kur'ân'ı mukabele usûlüyle karşılıklı okuyordu. Mübârek ömrünün son senesinde bunu tamama ermiş Mushaf ile iki kere gerçekleştirdiler. Bugün mukabele geleneği buna dayanmakta.

Terâvih de Ramazân-ı şerîfin bir bereketi. Onda da huşû ve tâdîl-i erkâna riâyet zarûrî.

İnsan lezzetli bir sofradan alelacele yiyip kalkmaz. Sindire sindire lezzetleri tatmak ister. İbâdetleri de rûhâniyetine vara vara edâ etmek lâzım.

Bugün insanlar saatlerce bir televizyon programının karşısında oturuyor. Niçin namazı aceleye getirecek?

Önceleri;

Ramazân-ı şerifte bol bol iftarlar verilirdi. İftar verilir-

Cenâb-ı Hak, bütün mü'minleri birbirine zimmetlemiştir. Fakir zengine zimmetlidir. Zengin de fakirin duâsına muhtaçtır. Belki zengin, fakirin duâsına muhtaçlığı, daha ziyadedir. Belki zengin, fakirin duâsı sebebiyle daha kârlı durumdadır.

ken sadece zenginler değil, herkes sofrasını imkânları nisbetinde açardı. Yine gelenlere ihtiyaçlarına göre bir de dış kirası adı verilen hediyeler takdim edilirdi.

Günümüzde de iftarlar veriliyor fakat, bazen iftar verenin gövde gösterisine dönüşüyor. Aynı hususta aslen iki şeye dikkat edilmeli:

Birincisi: Lüks, israf kabîlinden hareketlere sarak gövde gösterisi yapmak değil, mütevâzı bir cömertliğin ihtişamı sergilenmeli.

İkincisi: Davetlilerin tespitinde, zengin-fakir farklılığı yapılmamalı. Kimse istihkar edilmemeli. Her seviyeden bütün din kardeşlerine açık olmalı. Bu hâl, kardeşliği artırır.

Çünkü;

Gönülden yapılan her ikram,
kalpleri muhabbetle fetheder.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, medeniyetimizde Ramazan böyle bir hayır seferberliği hâlinde yaşıyordu. Bunlardan misaller verir misiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Eskiden mahalle esnafında «**Zimem Defteri**» denilen veresiye defterleri vardı, Osmanlı zamanında. Hayır yapmak isteyen kişiler dükkâna gider, bu defterlerden en mağdur-

Bir genç kendine sormalı:

*Eğer senin gayen
İslâm'a hizmet ise,
ilim ve irfânı
neşretmek ise,
senin dershânen
sath-ı vatan
olmalı.*

ların sayfalarını açtırıp o imkânı olmayan gariplerin borçlarını onların haberi olmadan öderlerdi.

Alanın veren karşısında ezilmesi, rencide olmaması için ne büyük bir hasenat şekli.

Kimin borcunu ödediğini bilmiyor. Borcu ödenen kişi de kimin ödediğini bilmiyor. Lâkin Allah biliyor!

Cenâb-ı Hak, bütün mü'minleri birbirine zimmetlemiştir. Fakir zengine zimmetlidir. Zengin de fakirin duâsına muhtaçtır. Belki zenginin, fakirin duâsına muhtaçlığı, daha ziyadedir. Belki zengin, fakirin duâsı sebebiyle daha kârlı durumdadır.

Güzel bir kıssadır:

Sultan III. Mustafa, bir Ramazan akşamı iftar için **Şeyhülislâm Mehmed Emin Efendi**'ye gider.

Bir ara Şeyhülislâm'a;

“–Efendi, konağınız şehirden pek uzak. Şöyle yakın bir muhitten ev bulsanız da sık sık sohbetinizle mütelevviz olsak.” der.

Mehmed Emin Efendi de;

“–Sultanım, size yakın bir yerden de ev bulmak sayenizde mümkündür, lâkin şu civarın hâneleri hep mutfaksızdır.

*Rahmet tecellilerine mazhar olmuş sahâbe gibi **Peygamber Efendimiz**'le gönül râbıtası hâlinde olabilirsek ve bu istikamette O'nun yolundaki sâlih kulları ile gönül bağımızı sağlam kurarsak, onların emsalsiz şahsiyetleri iç dünyamıza akseder ve aynı yüce karakterden bir nasîbe mazhar oluruz inşâallah.*

Sabah-akşam yemekleri fakirhânededen gider. Bu sebepten buradan ayrılmak istemem.” cevabını verir.

İşte merhametin mücessem şekli.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, son olarak ne buyurursunuz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Cenâb-ı Hak, bize Ramazân-ı şerif içinde Kadir Gecesi’ni lutfediyor ve;

“Kadir Gecesi bin aydan hayırlıdır.” (el-Kadr, 3) buyuruyor.

Kadir Gecesi’nin bin aydan hayırlı olması, Kur’ân’ın o gece nâzil olması vesilesiyledir.

*Ramazân’ı hakkıyla
edâ edebilirsek, o
zaman bayram
sabahı bizim için bir
icâzet merasimi olur.*

*Bir şahâdetnâme
alma günü olur. Bu
şahâdetnâme bize,
Allâh’a ne kadar
yakın olduğumuzu
gösterecektir.*

Demek ki; en büyük lütuf Kur’ân-ı Kerim’dir.

Cenâb-ı Hak, Ramazân’ı yaşayıp da mağfirete eremeyenlere;

“Yazıklar olsun!” buyuruyor. Sonsuz ilâhî bir lütuf karşısında böyle bir nasipsizlik, çok ağır bir hüsrandır.

Eğer Ramazân’ı hakkıyla edâ edebilirsek, o zaman bayram sabahı bizim için bir icâzet merasimi olur. Bir şahâdetnâme alma günü olur.

Bu şahâdetnâme bize, Allâh’a

ne kadar yakın olduğumuzu gösterecektir.

Allâh'a kullukla geçen bir Ramazân'ın sonunda, Rabbimiz bayram lutfediyor. Aynı şekilde, kulluk ile geçen bir ömrün sonunda da Rabbimiz «**Son Nefes Bayramı**»nı ihsân eder inşaallah.

O bayrama nâil olabilmek için de; kavuştuğumuz bayramlarımızı birer tatil günü değil, hepsini yine içtimâî kardeşlik günleri olarak görmek gerekir. Çünkü;

Garip, fakir, kimsesiz ve yalnızların gönüllerini alabilmek; komşu ve akrabalarımız ile kardeşlik bağlarını artırarak onların da kalplerini fethetmek zarûrîdir. Tâ ki idrâk ettiğimiz fânî bayramlar, ebedî bayramlara köprü olsun!

Rabbim nasîb eylesin.

Âmîn!..

*Allâh'a kullukla geçen bir Ramazân'ın sonunda, Rabbimiz bayram lutfediyor. Aynı şekilde, kulluk ile geçen bir ömrün sonunda da Rabbimiz «**Son Nefes Bayramı**»nı ihsân eder inşaallah.*

İSTANBUL HAKKINDA

İSTANBUL'UN SIRLARI

İstanbul bizim için çok müstesnâ ve mûtenâ bir şehirdir.

Rasûlullah ﷺ Efendimiz;

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ

“İstanbul fetholunacaktır...” buyurmuştur.

(Ahmed, IV, 335; Hâkim, IV, 468/8300)

Bu müjdeye nâil olmak için; ashâb-ı kiram zamanından başlayarak akın akın Fatih Sultan Mehmed Hân'a kadar bu seferler bir îman şerâresi hâlinde devam etmiştir.

İSTANBUL HAKKINDA

İSTANBUL'UN SIRLARI

Yüzakı:

-Muhterem Efendim,

İstanbul deyince; tarihimiz, kültürümüz ve gönül dünyamız itibarıyla İstanbul bizim için ne ifade eder?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-İstanbul bizim için çok müstesnâ ve mûtenâ bir şehirdir.

Rasûlullah ﷺ Efendimiz;

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ

“İstanbul fetholunacaktır..” buyurmuştur. (Ahmed, IV, 335;

Hâkim, IV, 468/8300)

Bu müjdeye nâil olmak için;

Ashâb-ı kiram zamanından başlayarak akın akın Fatih Sultan Mehmed Hân'a kadar bu seferler bir îman şerâresi hâlinde devam etmiştir. Yeter ki ﷺ Efendimiz'in yüreğinde bir yerimiz olsun, kıyâmet günü bir yerimiz olsun diye!..

İstanbul'un fethi, hicretten 857 sene sonra; ecdâdımız, büyüğümüz Fatih Sultan Mehmed Hazretleri'ne kısmet oldu. Demek ki Fatih Sultan Mehmed Hân'ı da yakından tanımamız lâzım.

Yaratılıştaki istîdat, almış olduğu maddî ve kalbî eğitimle birleşerek Fatih Sultan Mehmed Hân'ı «feth-i mübîn»e çoktan hazırlamış bulunuyordu. Şuuraltında bununla o kadar doluydu ki çocukluğundan beri elinde kâğıt-kalem, dâimâ fetih projeleri ile meşgul olmuştu. Âdetâ vird hâlinde;

“–Ya Bizans bizi alır veya biz Bizans'ı alırız!..” diyordu.

İstanbul'un fethi, tabîî Doğu Roma İmparatorluğu'nun bitişidir. Bir çağın kapatılması, bir çağın başlangıcıdır.

Yüzakı:

–*Tabî.*

Tarih, bir milletin hâfızasıdır. Millî tecrübeler mecmûasıdır. Bu yüzden mâzî çok mühimdir. Mâzînin bittiği yerde millet biter; insan biter, iz'an biter. Çünkü millet, bir bakıma tarihinden ibarettir.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Cenâb-ı Hak; fethi Osmanlı'ya ih-sân etti, ikrâm etti. İstanbul, bize Pey-gamber Efendimiz'in bir müjdesi ve gelecek nesillere bir emânetidir. İnşâ-allah kıyâmete kadar İstanbul, bu şe-kilde camileriyle ve ezanlarıyla İslâm medeniyet merkezi olarak devam eder.

Tabii burada İstanbul deyince yi-ne, en başta mânevî olarak, Ebû Ey-yûb el-Ensârî Hazretleri hatırımıza gelir. Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri, Efendimiz'e misafirperverlik etti. Gaz-velere katıldı. Canını ve malını bu yol-da bezletti, cömertçe sarf etti. Bu hadîs-i şerîfe nâil olabilmek için, Rasûlullah Efendimiz'in yüreğinde bir yeri olması için, seksen küsur yaşında iki defa İstanbul seferinde bulundu.

Hattâ bir vasiyette de bulundu:

“Eğer bu seferde vefât edersem, askerin adımını attığı son noktaya gömün beni. Benden sonra gelen asker, daha öteye gitsin.”

Yani bedeniyle dahî bir ufuk vermeye çalıştı. Hakikaten, arkadan gelenler de bu vasiyeti yerine getirdi. Ondan sonra Avrupa seferleri başladı.

Tabii büyük bir sahâbî yekûnu şehid oldu İstanbul ci-varında. Bunların ekseriyeti, Hazret-i Hâlid bin Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî رضي الله عنه Hazretleri'nin civarına defnolundu. Os-manlı buraya «harem mıntıkası» dedi. Yani gayr-i müslim-ler o harem mıntıkasına sokulmadı, güzel bir edep oldu.

Bir milleti mânevî değerlerinden ve tarih şuurundan uzaklaştırırsanız, geriye insan sürüsü kalır.

Onun için bugün gençlerimize bilhassa bu şerefli tarihimizi aksettirmemiz lâzım.

Şimdi biz zâhire göre diriyiz. Fakat zâhire göre de Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri 1400 sene evvel vefat etti. Bugün baktığımız zaman; bizim mi ziyaretçimiz çok, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretleri'nin mi ziyaretçisi daha çok?.. Mâşâallah, doluyor taşıyor. Hem Türkiye'mizden, hem de dünyanın dört bir tarafından.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, İstanbul'un tarihi ve mimarîsi gibi, coğrafi mevkii de eşsiz bir güzellikte.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Evet, zâhirî bakımdan da öyledir.

Şair Nedim'in güzel bir ifadesi var, tabîî biraz kesretten kinâye:

*Boğaz, âdetâ
İstanbul'a gerilmiş
bir gerdanlıktır...
Gün boyu seyrine
doyulmayan
nakışlar, geceleri ise
mehtabıyla
ayrı bir âhenk.
Sanki bir
şîr-i ilâhî.*

*Bû şehr-i Sitanbûl ki bî-misl ü bahâdır.
Bir sengine yekpâre Acem mülkü fedâdır.
Bir gevher-i yekpâre iki bahr arasında,
Hurşîd-i cihan-tâb ile tartılsa sezâdır.*

“Bu İstanbul şehri ki, paha biçilemez bir şehirdir.

Bir tek taşı için, baştan başa İran mülkü fedâ edilebilir!.. Buna değer!..

İki deniz arasında öyle bir tek parça mücevherdir ki; değerini vermek için, cihânı aydınlatan güneş ile tartılsa lâyıktır!..”

Boğaz, âdetâ İstanbul'a gerilmiş bir gerdanlıktır... Gün boyu seyri- ne doyulmayan nakışlar, geceleri ise mehtabıyla ayrı bir âhenk. Sanki bir şî'r-i ilâhî. Cenâb-ı Hak öyle güzel halk etmiş ki, İstanbul Boğazı biraz daha geniş olsa denize benzer. Biraz daha dar olsa dereye benzer. Cenâb-ı Hak; öyle bir kıvam, öyle bir güzellik ve zarâfet vermiş, yani yaratılışında da Cenâb-ı Hak'ın güzel bir lutfu var.

İstanbul; tabii güzelliklerle donatıldı, maddî-mânevî güzelliklerle donatıldı. Nasıl ki bir caminin îmârı; onun hattı, tezyin ve dekorlarından önce sâlih ameller, cemaat, ihlâslı kalabalıklar ve tilâvetlerle olursa; bir şehrin de mânevî îmârı, maddî îmârından daha evvel gelir.

Ecdâdımız bu mübârek beldeyi fethettikten sonra, bu- rayı İslâm âleminin merkezi hâline getirmiş. Mukaddes emânetler de Yavuz Sultan Selim Han tarafından getiril- miş, Topkapı Sarayı'na konulmuş.

Şu da câlib-i dikkattir:

İstanbul, hilâfet merkezi olmuş. Hattâ; Fas'tan, Kuzey Afrika'dan, Orta Asya'dan hacca gidecek hacılar, önce İstanbul'a gelirler, bu hilâfet merkezinde bir müddet kalırlar, bilhassa mukaddes emânetleri ziyaret ederler, sonra yol- larına devam ederlermiş. İstanbul'un böyle güzel bir özel- liği de var.

*Nasıl ki bir caminin
îmârı; onun
hattı, tezyin ve
dekorlarından önce
sâlih ameller, cemaat,
ihlâslı kalabalıklar
ve tilâvetlerle
olursa; bir şehrin de
mânevî îmârı, maddî
îmârından daha
evvel gelir.*

Yüzakı:

–Efendim, gençlerimize İstanbul’u sevdirmek istiyoruz. Acaba nereden başlasınlar İstanbul’u gezmeye, daha doğrusu İstanbul’u sevmeye nereden başlayalım Efendim?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Efendim, şairin güzel bir beyti var:

Yetişmez mi bu şehrin halkına bu nîmet-i Bârî,
Rasûl-i Ekrem’in yâri Ebâ Eyyûb el-Ensârî!..

Yine oradan başlamak bir teberrük makamıdır. Osmanlı’da sultanlar da tahta cülûs merasiminin bir parçası olarak Eyüp Sultan’da kılıç kuşanırlardı. Bunun için yine oradan başlanarak, sonra medeniyetimizin şâheserleri; Süleymaniye, Sultanahmet vs. emsalleriyle devam edilebilir.

*İstanbul, hilâfet
merkezi olmuş.
Hattâ; Fas’tan, Kuzey
Afrika’dan, Orta
Asya’dan hacca
gidecek hacılar, önce
İstanbul’a gelirler, bu
hilâfet merkezinde
bir müddet kalırlar,
bilhassa mukaddes
emânetleri ziyaret
ederler, sonra
yollarına devam
ederlermiş.*

Evvelki sene bir mimarlar toplantısı oldu. Dünyadan da bir hayli mimarlar geldi. Bir arkadaşımız da orada bulundu. Orada şunu ifade ettiler:

“Mimar Sinan’ın yaptığı eserleri taklit edebilmek, büyük bir sanattır bugün. Yani taklit eden mimar, büyük mimardır.”

Yüzakı:

–*Taklidi bile...*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-Taklidi bile büyük mimar olmuş oluyor. Hattâ şunu da ilâve etmişler:

“Bugünkü malzeme olsaydı o zaman, kim bilir daha ne kadar çok şâ-heserler çıkardı...”

Tabii bugün İstanbul’un silüeti, maalesef gökdelenlerle bozulmaktadır. O da bir bahs-i diğer...

“Mimar Sinan’ın yaptığı eserleri taklit edebilmek, büyük bir sanattır bugün. Yani taklit eden mimar, büyük mimardır.”

MİMARÎDEKİ ŞAHSİYET...

Yüzakı:

-Efendim, meşhur İtalyan mimar ve ressam Leonardo da Vinci, II. Bâyezîd’e bir mektup yazarak, İstanbul’daki cami ve diğer eserlerin plân ve projelerini bizzat yapmayı teklif etti. Padişah ise buna müsbet cevap vermedi. Bunun sebebi etrafında neler söylemek istersiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

-Efendim, **Leonardo da Vinci**’nin bu teklifi karşısında sarayda Kubbealtı vezirleri sevindiler. «Dünyaca meşhur bir mimar gelecek, İstanbul’u tanzim edecek» diye.

Fakat Fatih’in oğlu II. Bâyezid Hazretleri;

“-Yok! Hayır!” dedi.

“Eğer o gelirse, buraya hıristiyan mimarîsi yerleşir. Biz mimarîmizi kendi rûhânî yapımıza göre inkişâf ettireceğiz.” dedi.

Tabîi bu, bir firâsettir, bir mü'minin firâseti. Arkadan Sinanlar geldi. Bizim rûhumuzu aksettirecek sanatkârlar vücut buldu.

Kaldı ki;

İslâm'ın başka bir kültürü taklit etmeye ihtiyacı yoktur. Zira İslâm kültürü, kâbına varılmaz bir zirvedir.

İşte bu şuurla ecdâdımızın îmar ettiği İstanbul, muhteşem mâzînin hâtıralarıyla dolu. Külliyele, camiler, sadaka taşları, şehidlikler, dergâhlar, türbeler ve kabirler...

Tarih, bir milletin hâfızasıdır. Millî tecrübeler mecmûasıdır. Bu yüzden mâzî çok mühimdir. Mâzînin bittiği yerde millet biter; insan biter, iz'an biter.

*Cenâb-ı Hak; fethi
Osmanlı'ya ihsân etti,
ikrâm etti. İstanbul,
bize Peygamber
Efendimiz'in
bir müjdesi ve
gelecek nesillere
bir emânetidir.
İnşâallah kıyâmete
kadar İstanbul, bu
şekilde camileriyle
ve ezanlarıyla İslâm
medeniyet merkezi
olarak devam eder.*

Çünkü millet, bir bakıma tarihindenden ibarettir. Onu mânevî değerlerinden ve tarih şuurundan uzaklaştırırsanız, geriye insan sürüsü kalır. Onun için bugün gençlerimize bilhassa bu şerefli tarihimizi aksettirmemiz lâzım.

Bir de tekkeler, zâviyeler çok mühim.

Meselâ; bu tekkeler, zâviyeler, bir rehabilite merkezi olmuştur. Evinde münakaşası olan, işi bozulan, dergâhlara gitmiştir. Dergâhlarda, sohbetlerde huzur bulmuştur.

Bu dergâhlar, aynı zamanda müs-tesnâ bir eğitim merkezi olmuştur.

Peygamber Efendimiz'den in'ikâs etmiş bir ahlâk ile kibar, zarif, diğer-gâm, cömert ve fedâkâr karakterli şahsiyetler yetiştirmiştir.

Yüzakı:

–Bir nevi terapi yapılmıştır, diyebilir miyiz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Evet, günümüz tabiriyle bir nevi terapi. Bugün baktığımızda maa-lesef bu tedavi yok.

Meselâ bugün insanlar bir maça gidiyor, orada içini boşaltıyor. Fakat bazen uygun olmayan kelimeler de ağzından dökülüyor. Tabîî bu da edebe aykırı olan bir hâdise. Aynı şey, ekranlar karşısında da sergileniyor, internet köşelerinde de. İşin özü, nefsânî hoyratlıkları teskine dayalı davranışlardan ibaret. Gönül dünyaları ise hem ihmal edilmiş oluyor, hem de nefsâniyetler söndürüleceği yerde sürekli odun atılarak daha alevli hâle getiriliyor aslında.

Bütün bunlar, Peygamber müjdesi olan İstanbul'un rû-huna yakışmayan bir hâdise.

Yukarıda bahsettiğimiz tasavvufî terbiye, dün mimarî-ye dahî aksetmişti. **Mimar Sinan**'ın çok güzel eserleri var. Ondan sonraki bir **Sedefkâr Davud Ağa, Mimar Ahmed Ağa, Tahir Ağa...**

İslâm'ın başka bir kültürü taklit etmeye ihtiyacı yoktur. Zira İslâm kültürü, kâbına varılmaz bir zirvedir. İşte bu şuurla ecdâdımızın îmâr ettiği İstanbul, muhteşem mâzînin hâtıralarıyla dolu. Külliyeler, camiler, sadaka taşları, şehidlikler, dergâhlar, türbeler ve kabirler...

Sadece mimarlar değil; o dönemdeki Osmanlı devlet adamlarından tutun, halk tabakasına kadar herkesin bir tasavvuf terbiyesinden geçtiğini görüyoruz.

Baktığımız zaman sadece bina yapmıyorlar, orada inceliklerle dolu bir imza da atıyorlar.

Eserlerinde tasavvufî bilgilerin var olduğunu da görüyoruz. Yani o kubbe niye o yükseklikte? O minare niye altı, niye dört ya da o estetik oraya niye öyle konulmuş, derin bir mânâsı var.

Burada tabii, kalbin o rûhânî istidatları; taş, toprağa aksetmiş durumda.

*Süleymaniye'nin
mimarîsine
baktığımız zaman,
hiç sert çizgi yok.
Hep yumuşak çizgiler
hâkim. Yani rûhu
dinlendiren kemerler
ve kavisler var. Biraz
uzaktan baktığımız
zaman ise, sanki duâ
eden bir insan silüeti.
O minareler âdetâ
Allâh'a açılan eller...
Semâya yükselen
duâlar...*

Yüzakı:

–Efendim, bu derin mânâlara birkaç misal verir misiniz?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Bu camilerin yapılaşlarına baktığımız zaman, evvelâ her taş, abdestli konuyor. Mânevî tedbirler var.

Meselâ;

Süleymaniye Külliyesi yapılırken, **Kanunî Sultan Süleyman** bir tâlimat verdi.

Bu tâlimatta şunlar vardı:

- Aç hayvana yük taşıtılmayacak. Önce karnı doyurulacak, ondan sonra yük taşıtılacak.

•Eğer yorgunsa, dinlendirilecek.

İşte mü'minin mahlûkâta bakış tarzı!

Mahlûkâtın hukukuna bile dikkat edilmiştir.

Hattâ Süleymaniye açıldıktan sonra da Kanunî Sultan Süleyman; çalışan işçileri, kalfaları ve mühendisleri herkesi toplamış ve şunu ilân etmiştir:

“Yanlışlıkla, sehven eğer hakkını alamayan varsa, gelsin lütfen hakkını istesin. Şu an burada bulunmayan çalışan işçiler varsa, onlara da lütfen bu söylensin. Onlar da gelsin hakkını istesin...”

Yani bir defa kul hakkına çok dikkat edilmiş.

Derin mânâlara gelince;

Tabii o mimarîye, gönüldeki duygular aksetmiş.

Meselâ **mihrab** sanki **Cebrâil**'dir, oraya âyet iniyor. Oradan kubbeye aksediyor.

Kubbe, **Rasûlullah** ﷺ **Efendimiz**.

O kubbeden de o sedâ bütün camiye yani ümmete yayılıyor.

Yine Süleymaniye'nin mimarîsine baktığımız zaman, hiç sert çizgi yok. Hep yumuşak çizgiler hâkim. Yani rûhu dinlendiren kemerler ve kavisler var.

Süleymaniye Külliyesi yapılırken, Kanunî Sultan Süleyman'ın tâlimatı:

“Aç hayvana yük taşıtılmayacak. Önce karnı doyurulacak, ondan sonra yük taşıtılacak. Eğer yorgunsa, dinlendirilecek.”

İşte mü'minin mahlûkâta bakış tarzı!

Biraz uzaktan baktığımız zaman ise, sanki duâ eden bir insan silûeti.

O minareler âdetâ Allâh'a açılan eller... Semâya yükselen duâlar...

Bunun en güzel aksi olmuş.

Şadırvanıyla, bahçesiyle, bahçenin tanzimiyle, o çiçekler vs. ile hepsinde ayrı bir güzellik, ayrı bir letâfet.

Sultan annelerimiz tasavvufî terbiyeyle yetiştikleri ve merhamet âbidesi oldukları için, kendilerine gelen bütün imkânları, hayır-hasenâtlarla halka yansıtırlardı. Ve bugün tarihî semtlerimizdeki çoğu camiler, mektepler, çeşmeler, hastahâneler, hep bu vâlidelerimize aittir. Yani servet ve saltanat, o vâlideleri şımartmadı, kulluklarını unutturmadi.

Aydınlatması dahî öyledir. Süleymaniye Camii'ne baktığımız zaman loştur. Bu, insana bir rûhî derinlik verir.

Minare ve kubbe yüksekliklerinin ebced değerleri de «Allah» (66), Muhammed ﷺ (92) gibi sayılara tekabül eder. Yani her birinde derin bir mânâ saklıdır.

Böyle olduğu için de mıknatıs gibi herkesi cezbediyor.

Yabancıları bile...

Süleymaniye Camii'nin eski imam-hatibi bir gün teşrif etmişti, sohbet ediyorduk. Şöyle bir hâdise nakletti:

Bir turist kâfilesi zaman zaman gelirdi. Benim de dikkatimi çekti sık sık gelmeleri. Kendilerine yaklaştım:

“–Siz sık sık geliyorsunuz buraya.

İki ayda, üç ayda bir; kimsiniz? Bu mâbed sizi ne gibi duygulara götürüyor?”

Dediler ki:

“–Biz Güney Amerika'dan geliyoruz. Biz buraya geldiğimiz zaman iç âlemimiz âdetâ diriliyor, rûhânî dünyamız huzur buluyor, burada kalben dinlenmiş oluyoruz.”

Yahya Kemal, Süleymaniye'de o bayram sabahının heyecan ve rûhâniyetini ne güzel aksettirir:

Artarak gönlümün aydınlığı her sâniyede,
Bir mehâbetli sabâh oldu Süleymâniyede,
Kendi gök kubbemiz altında bu bayram saati,
Dokuz asrında bütün halkı, bütün memleketi,
Yer yer aksettiriyor mâvileşen manzaradan,
Kalkıyor tozlu zaman perdesi her ân aradan.
Gecenin bitmeye yüz tuttuğu andan beridir,
Duyulan gökte kanat, yerde ayak sesleridir.

Yüzakı:

–Demek ki bu tarihî mâbedlerimiz hem halkımızın, hem de ziyaret eden turistlerin ruhlarına bir ferahlık veriyor. Az önce bahsettiğiniz rehabilite merkezi gibi...

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Evet, hakikaten Süleymaniye yahut Sultanahmet Camii'ne gidildiği zaman, oraya gelen turistler şöyle bir dolaşıp gitmiyor. Oturuyorlar orada. Demek ki orada birtakım in'ikâslar meydana geliyor, hissiyat yaşanıyor. Âdetâ ruhla-

Osmanlı örfünde
iki minareli
camiler,
ekseriya
padişah ve
padişah
hanımlarınındır.

Meselâ;

Üsküdar'ımızda
sultan hanımların
inşâ ettirdiği
3'ü çift minareli
4 cami vardır.

Bu hanım
annelerimiz
paralarını
israf etmediler,
hayra sarf ettiler.

rın bambaşka bir alışverişi var orada. O iklime gelen yor-
gun gönüller, orada iç dünyalarını dinlendiriyorlar.

Maalesef diğer taraftan da bugünün İstanbul’unda bir-
çok kaktüs gibi yüksek binalar, gökdelenler de yapıldı. San-
ki şehrin kabir taşları gibi. Tabiî, turistler tutup da o ge-
ometrik binaları seyretmiyor. Onları dolaşmıyor. Çünkü
onlardan ruhlara herhangi bir haz ve huzur gelmiyor.

MÎRÂSİ HAYRAT OLAN HANIMLAR...

Yüzakı:

*–Muhterem Efendim, Osmanlı’da kurulan vakıflar ara-
sında hanımların hatırı sayılır bir
mevkiini görüyoruz. Bunlardan bi-
raz bahseder misiniz?*

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Vakıf medeniyetimizde, hanım-
ların vakıfları mühim bir yer tutar.

Normalde kadınlar ziynet eşyalarını,
takılarını ve mücevherlerini çok se-
verler. Fakat bizim medeniyetimizdeki
hanım sultanları görüyoruz ki, hayır-
hasenâtı ziynetlerinden daha çok sevi-
yorlar. Gelen ziynetlerini de bozdurup
hayır-hasenâta sevk ediyorlar. Bilhas-
sa vâlîde sultanlar, yani sarayda yetişen
sultan hanımları hayır-hasenat yarışın-
da en ön sırada.

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ
“Allah kullarına
çok lütüfkârdır, çok
ikram edicidir...”

(eş-Şûrâ, 19)

Yüce Allah, şükre
davet ediyor. Şükür
nedir? Nimeti,
Allâh’ın rızâsı dışında
kullanmamak... Her
an ilâhî kameranın
altında olduğunu
unutmamak...

Evvelâ onların yetiştiği **Harem**'den bahsetmemiz lâzım.

Saraylardaki **Osmanlı Haremi**, aslında mükemmel bir mekteptir. Bugün -maalesef- bir eğlence yeri olarak gösteriyorlar. Hiç alâkası yoktur.

Harem; gayet yüksek, kıymetli ve mâneviyatlı hanım sultanlar yetişti-ren değerli bir mekteptir.

Bu mektebe niçin ihtiyaç doğmuştu?

Malûm olduğu üzere;

Osmanlı'da **Fatih Sultan Mehmed Hân**'a kadar padişahlar, daha ziyade paşa kızları, üst tabakada olan zümrenin kızlarını alırlardı. Bunda bir beis görmemişlerdi.

Fakat devlet büyüdükçe, hânedânın muhafaza edilmesi düşüncesi ağır basmış. Saraya gelen hanımların, daha sonra ailelerinin menfaatine çalışması, yani saraya gelin veren ailelerin hak iddia etmesi gibi bir tehlikeyle karşı karşıya gelinmiş.

Bir misal verirsek;

Osmanlı'da ardı ardına vezirler çıkararak Çandarlı Ailesi, Padişah'a tavır koyacak bir hâle geldi. Yani padişah; memleketin, vatanın ikiye bölünme endişesi içindeydi.

Bugün maalesef reklâm ve modaların tesiriyle, imkânı geniş olan bazı dindar ailelerde bile lüks ve debdebe hâkim. Evet, tesettür var. Ama süslü bir tesettür var. Hattâ böylelerine istihzâ ile; «süslüman» diyorlar. Bu da iyi değil tabii. Yani müslümana yakışan «süslüman» olmak değil; şâşaaadan uzak, zarif, mütevâzı ve vakarlı olmaktır.

Zaman zaman bu tehlike yaşanmıştır.

Meselâ; taht mücadelesine giren **Cem, II. Bâyezîd**'e mektup yazdı:

“–Ağabey, gel ikiye bölelim vatanı. Yarısında sen padişah ol, yarısında ben.” dedi.

II. Bâyezid ise basîretle;

“–Bak kardeşim, şu vücut ikiye bölünür, şu beden ikiye bölünür. Vatan toprağı ikiye bölünmez.” dedi.

İşte devletin selâmeti için **Fatih**, bir kanunnâmesinde;

“Bundan sonra aile kızı alınmayacak, câriyeler alınacak.” demiştir. Tabii ki bu kızların çok iyi yetiştirilmesi lâzımdı. Harem bunun için tesis edildi.

*Sultanları örnek
alan bütün
hanımlar;*

*“Aman biz de alâ
kaderi’l-îmkân
hizmet edelim.”
diye gayret içinde
olmuşlardır. Hiçbir
îmkânı yoksa bir
rahle getirip camiye
koymuştur.*

Harem’e alınanlar, 7 sene kuvvetli bir eğitimden geçerdiler. Her gün teheccüd namazından sonra eğitimleri başlıyordu. Öğle vakti biraz ara veriliyordu. Öğleden sonra tekrar devam ediliyordu.

Her sultan hanımı, asgarî iki tane yabancı dil biliyordu. Fennî ilimleri biliyordu. Bunun yanında da başta tasavvuf olmak üzere diğer dînî ilimleri tahsil ediyordu. Çünkü bu ümmetin annesi olacak şekilde tasavvufun kendilerine ilkâ ettiği merhamet ve şefkat ile dolu dolu yetiştirilirdiler.

Bunların her birinin kaydı vardı; ahlâkî durumu, hizmet durumu, merhameti ve şefkati... Şehzâdeler, bu en kabiliyetlilerden birini zevce olarak alırlardı. Kalanlar da paşalarla evlendirilirdi. Yüksek kimseler bunları evlâtlarına seçerlerdi. Çünkü bunlar bir saray terbiyesinden gelmişti. Hattâ bunlara halk tarafından «saraylı» denirdi.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, bu hanımlar, hareme hiç paraları olmadan geliyorlar. Fakat birçok vakıflar, külliyeler bırakıyorlar. Bu paralar kime aittir?

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Evet, bu hanımlar, hareme sıfır sermaye ile geliyor. Dünyevî olarak bir gelirleri yok. Zamanla padişah hanımı veya padişah annesi olunca, onlara bey ve oğullarından bol bol hediyeler geliyor. Bir de maşları var. **Yavuz Sultan Selim Han**, Irak tarafında bunlara hususî bir îrâd tahsis etmiştir.

Bu sultan annelerimiz tasavvufî terbiyeyle yetiştikleri ve merhamet âbidesi oldukları için, kendilerine gelen bütün imkânları, hayır-hasenâtlarla halka yansıtırlardı. Ve bugün tarihî semtlerimizdeki çoğu camiler, mektepler, çeşmeler, hastahâneler, hep bu vâlidelerimize aittir.

Meselâ; Osmanlı örfünde iki minareli camiler, ekseriya padişah ve padişah hanımlarınındır.

Hayırsever hanımlar, camilerin önlerinde şerbet dağıttırmışlardır.

Kuşlara arpa dağıttırmışlardır. Hamalların geçeceği yerlere mola taşları koydurmuşlardır;

“Hamal orada koysun küfeyi, dinlensin. Ondan sonra devam etsin.” diye.

Merhamet, merhamet, merhamet...

Meselâ; Üsküdar’ımızda sultan hanımların inşâ ettirdiği 3’ü çift minareli 4 cami vardır.

Bu hanım annelerimiz paralarını israf etmediler. Toplumuna saray modası ve lüksü getirmediler. Hâlbuki onlar, ellerinde fırsat olduğu hâlde gayet mütevâzı annelerimizdi.

Yani servet ve saltanat, o vâlideleri şımartmadı, kulluklarını unutturmadı.

Bugün maalesef reklâm ve modaların tesiriyle, imkânı geniş olan bazı dindar ailelerde bile lüks ve debdebe hâkim. Evet, tesettür var. Ama süslü bir tesettür var. Hattâ böylelerine istihzâ ile; «süslüman» diyorlar. Bu da iyi değil tabîî. Yani müslümana yakışan «süslüman» olmak değil; şâşaa-dan uzak, zarif, mütevâzı ve vakarlı olmaktır.

Osmanlı medeniyetinde çeşmelerin ayrı bir zarâfeti, ayrı bir inceliği var. Bir defa, çeşmeler zarif bir mimarî içinde. Şöyle baktığınız zaman bir huzur veriyor. Su içen de bu hendese içinde, daha bir huzurlu içiyor. Kalben derinleşiyor.

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, vâlide sultanların vakıflarından bahsederken, hayır-hasenâtı sadece saray ehlinin yaptığı zannedilmesin. Halkın da infak heyecanını dile getirmek ister-seniz...

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

–Tabîî, anneler güzel bir nü-mûne olmuştur. Bunu gören bütün hanımlar;

“Aman biz de alâ kaderi’l-imbân hizmet edelim.” diye gayret içinde olmuşlardır. Hiçbir imkânı yoksa bir rahle getirip camiye koymuştur. Ca-

milerin önlerinde şerbet dağıttırmişlardır. Kuşlara arpa dağıttırmişlardır. Hamalların geçeceği yerlere mola taşları koydurmuşlardır;

“Hamal orada koysun küfeyi, dinlensin. Ondan sonra devam etsin.” diye.

Sevaba, medeniyetimizde sadece sultan hanımlar haris ve istekli değildiler elbette. İmkânı olan herkes, yapabileceği bir hayrı gerçekleştirmeye koşuyordu.

Hattâ halktan hanımlar tarafından yaptırılan; camiler, medreseler, çeşmeler, sebiller ve imâretler de çoktur.

Bir tek misal verelim:

Üsküdar Sultantepe’de Hacı Hesnâ Hatun Camii hayrâtı var.

Bu hanım, Mihrimah Sultan’ın dadısı idi. Çocukluğunda bir rahatsızlık geçiren **Mihrimah Sultan**’ın temiz hava alması için, onu Üsküdar’ın tepelerine getirirdi. O da imkânlarıyla, Sultantepe’de kendi hayrâtını bizlere ulaştırmıştır. Zamanımıza kadar camisinde namaz ve secdeler devam etmektedir. Düşünün, sadece bir dadı.

En mühimi, onlar, muazzam hizmetler gerçekleştirecek evlâtlar yetiştirdiler; beylerine, babalarına kuvve-i mâneviye oldular. Belki birçok hizmetlerinde kendi adları da geçmedi.

*Saraylardaki
Osmanlı Haremi,
aslında mükemmel
bir mektedir.*

*Bugün -maalesef-
bir eğlence yeri
olarak gösteriyorlar.
Hiç alâkası yoktur.*

*Harem; gayet
yüksek, kıymetli
ve mâneviyatlı
hanım sultanlar
yetiştiren değerli
bir mektedir.*

Çünkü onlar; “Yaptıklarımız Allah içindir. Allah bil-sin kâfi!” dediler. Hizmetlerini dâimâ mahviyet içinde ic-râ ettiler.

ÇEŞMELERDEKİ ZARÂFET...

Yüzakı:

–Muhterem Efendim, hanım vakıfları arasında çeşme-ler de mühim bir yekûn tutuyor. Medeniyetimizde çeşmeler üzerine neler söylemek istersiniz?

“Biz onu ya tuzlu olarak indirseydik.”

(el-Vâkıâ, 70)

Bütün kirli-temiz sular buhar oluyor, göklere çıkıyor. Orada temizleniyor, artı buluttan eksi buluta akıyor. Semâmızda sanki muazzam bir Akdeniz dolaşiyor. Hem de hiçbir kabin içinde değil. O; bütün mikroplardan arınmış olarak takdir edilen coğrafi mekânlara tertemiz olarak iniyor.

Osman Nûri TOPBAŞ Hocaefendi:

Osmanlı medeniyetinde çeşmelerin ayrı bir zarâfeti, ayrı bir inceliği var.

Bir defa, çeşmeler zarif bir mi-marî içinde. Şöyle baktığınız zaman bir huzur veriyor. Su içen de bu hen-dese içinde, daha bir huzurlu içiyor. Kalben derinleşiyor.

Bir de bu çeşmelerin bazılarında şiirle yazılmış ebced hesapları var. Bu ebced hesapları da çeşmenin yapıldığı tarihi gösteriyor. «Tarih düşürme» deniyor. Güzel bir hat ile hattat yazmış, hakkâk onu işlemiş... Her biri ayrı birer zarâfet...

En mühimi ise; bu çeşmelerin üzerinde âyetler var. Su içen kişi bu

âyetleri okuyor. Kalbî bir duygu derinliği yaşıyor. Tefekkür ikliminde de mânevî pınarlardan içmiş oluyor. Çeşmelerde yazılı âyetlere misaller verelim. Enbiyâ Sûresi'nde:

وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ

“Her canlıyı sudan yarattık...”

(el-Enbiyâ, 30) buyuruyor Cenâb-ı Hak. Vâkıâ Sûresi'nde ise;

لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أَجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ

“Biz onu ya tuzlu olarak indirseydik.” (el-Vâkıâ, 70) buyuruyor.

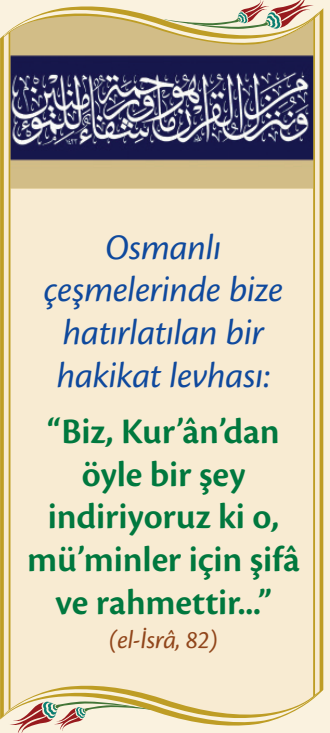
Muazzam bir tefekküre götürüyor.

Hakikaten bütün kirli-temiz sular buhar oluyor, göklerle çıkıyor. Orada temizleniyor, artı buluttan eksi buluta akıyor. Semâmızda sanki muazzam bir Akdeniz dolaşılıyor. Hem de hiçbir kabın içinde değil. O; bütün mikrop-lardan arınmış olarak takdir edilen coğrafi mekân-lara tertemiz olarak iniyor. Dünyada tekrar kirleniyor su. Hayvanın içinden geçiyor. Toprağın içinden geçiyor. İnsanın bedeninden çıkıyor. Tekrar onu güneş tebahhur ettiriyor. Tekrar yukarıda temizleniyor. Tekrar yere iniyor. Kur'ân-ı Kerim yağmurdan da çok bahseder. Bunlar bizlere ibret...

Yine Sûre-i İnsân'da Cenâb-ı Hak cennetteki bir ırmaktan misâl ile şöyle buyuruyor:

وَسَقِيهِمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا

“Rableri onlara tertemiz bir içecek verir.” (el-İnsân, 21) .

Diğer âyetlerde de şöyle buyuruluyor:

وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ

“...Allah, mü’min bir topluluğun kalplerine şifâ versin / gönüllerini ferahlatsın.” (et-Tevbe, 14)

وَشِفَاءً لِّمَا فِي الصُّدُورِ

“..Gönüllerdeki dertlere şifâdır..” (Yûnus, 57)

وَنُنزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ

“Biz, Kur’ân’dan öyle bir şey indiriyoruz ki o, mü’minler için şifâ ve rahmettir...” (el-İsrâ, 82) Yani Kur’ân-ı Kerîm’i bir şifâ olarak indirmesi bildiriliyor.

Yine Cenâb-ı Hakk’ın öğrettiği ayrı bir edep:

وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

“Hastalandığım zaman, bana O şifâ verir.” (eş-Şuarâ, 80)

Yani o çeşmedeki su şifâ olsun, diye bir niyaz... Suyla şifâyı veren Cenâb-ı Hak. Kur’ân-ı Kerim’le de şifâ veriyor Cenâb-ı Hak.

اللَّهُ لَطِيفٌ بِّعِبَادِهِ

“Allah kullarına çok lütufkârdır, çok ikram edicidir.” (eş-Şûrâ, 19) buyuruyor.

Süleymaniye yahut Sultanahmet Camii'ne gelen turistler şöyle bir dolaşp gitmiyor. Oturuyorlar orada. Demek ki orada birtakım in'ikâslar meydana geliyor, hissiyat yaşıyor. Âdetâ ruhların bambaşka bir alışverişi var orada. O iklime gelen yorgun gönüller, orada iç dünyalarını dinlendiriyorlar.

Yüce Allah, şükre davet ediyor.

Şükür nedir?

Nimeti, Allâh'ın rızâsı dışında kullanmamak... Her an ilâhî kamera-nın altında olduğunu unutmamak...

Velhâsıl bu çeşmeler de insana ayrı bir huzur vermektedir. Şöyle birkaç yudum su içeyim diye ya-naştığın zaman üzerindeki hendese ve mânâsı derin âyetlerle, seni tefek-kür deryâlarına ulaştırır. Bu da İslâm medeniyetinin sadece sebillerde dahî gösterdiği müstesnâ seviyedir.

Rabbimiz, ecdâdımızın müstes-nâ fazîletlerini yaşayıp yaşatmayı bizlere de nasîb eylesin.

Gönüllerimizi merhamet ile doldursun, vakıf mede-niyetimizi yeniden ihyâ edebilmemizi müyesser eylesin!..

Âmîn!..

Maalesef bugünün İstanbul'unda birçok kaktüs gibi yüksek binalar, gökdelenler de yapıldı. Sanki şehrin kabir taşları gibi. Tabîî, turistler tutup da o geometrik binaları seyretmiyor. Onları dolaşmıyor. Çünkü onlardan ruhlara herhangi bir haz ve huzur gelmiyor.

